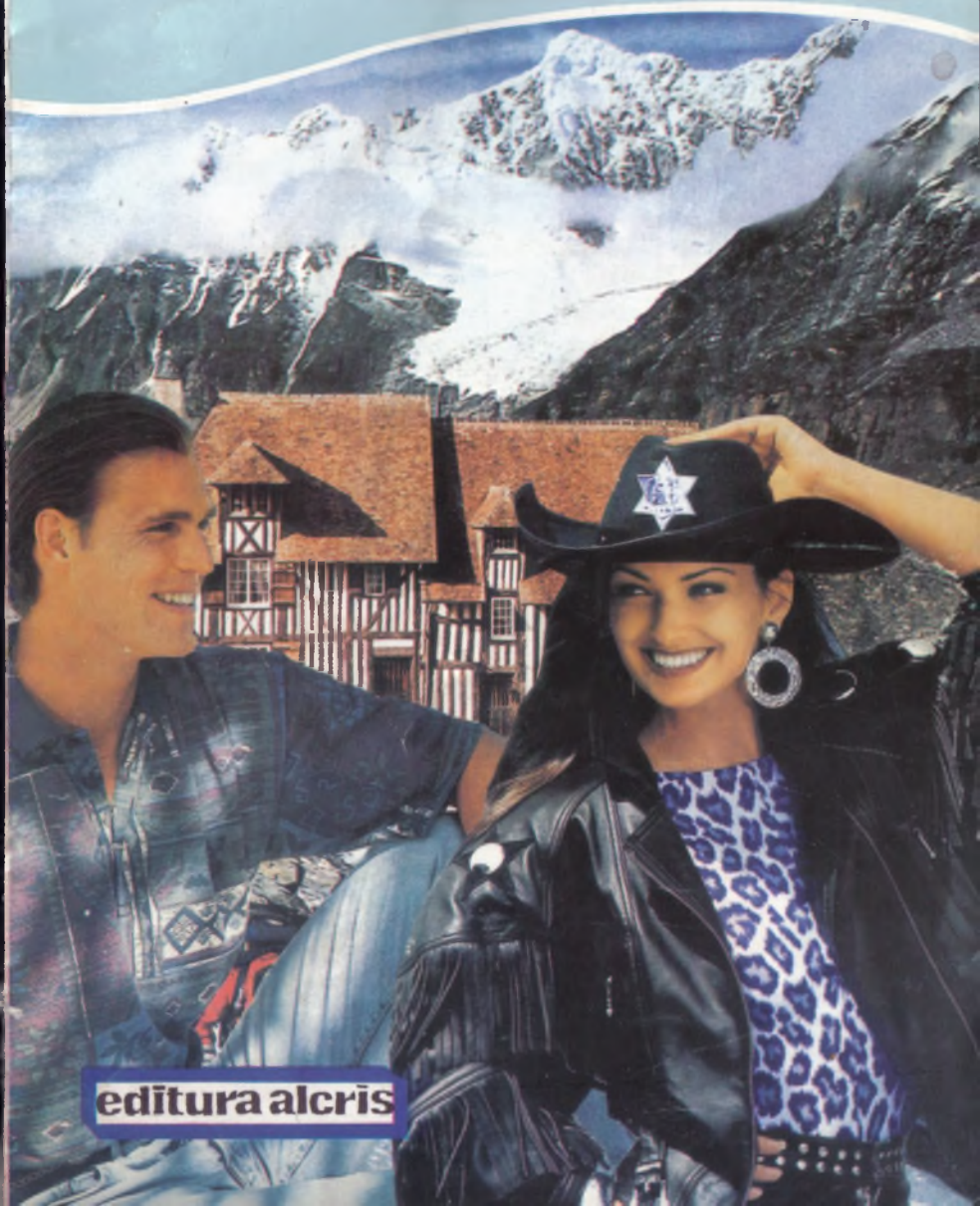

Nora Roberts

R COLECTIA
ROMANTIC

FATA CU MULTE CHIPURI

editura alcris

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© 1982, Nora Roberts

BLITHE IMAGES

În românește de : Ruxandra Atanasie

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-05-1

Colecția „ROMANTIC“

NORA ROBERTS

**FATA CU MULTE
CHIPURI**

ALCRIS

CAPITOLUL UNU

Tânăra se mișca cu grație, în timp ce părul ei negru, învolburat, strălucea sub lumina puternică a reflectoarelor ; pe chipul ei frumos, cu trăsături fine, apăreau pe rând tot felul de expresii.

- Foarte bine, Aurelia ! Acum un botic... așa... nu uita că buzele tale fac vânzarea... Așa !

Larry Newman mai făcu câteva fotografii, apoi se ridică.

- Splendid ! exclamă el. Bun, destul pentru azi.

Aurelia Baxter se întinse cu voluptate.

- A durat mult. Sunt frântă de oboseală. Nu-mi doresc decât să fac o baie fierbinte.

- Gândește-te mai bine la milioanele de dolari câștigați din rujul care se va vinde cu ajutorul tău, draga mea.

- Mai taci... Simt că-mi plesnește capul.

- Hmm, mormăi el, gândindu-se la altceva. Măine facem seria șampoanelor. Ai grijă să-ți strălucească părul ca de obicei. Măine dimineață. Doamne ! Era să uit ! Am o întâlnire foarte importantă. O să trimit pe altcineva să facă fotografiile în locul meu.

Aurelia schiță un zâmbet. Se împlineau trei ani de când lucra ca model, iar Larry era fotograful ei prefe-

rat. Se înțelegeau de minune și, în plus, Larry era și extrem de talentat. Dar avea și un mare defect: era un încurcă-lume, dar numai atunci când nu era vorba de aparatele lui, la care ținea ca la ochii din cap.

- O întâlnire? Nu știam.

- Ah! Nu ți-am spus. Trebuie să mă întâlnesc cu Bret Bardoff la ora zece.

- Bret Bardoff? Faimosul Bret Bardoff?! exclamă ea uluită. Patronul revistei *Moda*? Nu știam că binevoiește să se întâlnească și cu muritorii de rând. Credeam că-i frecventează numai pe cei din lumea lui.

- E-i bine, după cum vezi, am obținut o audiență la el, așa' muritor de rând cum sunt eu! răspuse Larry înțepat. Și ca să-ți spun drept, de fapt secretara lui m-a chemat. Nici n-am înțeles prea bine despre ce e vorba.

- În orice caz, eu îți doresc curaj! Din câte am auzit, nu e un tip prea comod; învârtește pe toată lumea pe degete și toți i se supun fără crâcnire...

- Cred și eu! Dacă ar fi un nepriceput, nu s-ar impune și n-ar fi acolo unde este acum. E drept că a moștenit *Moda* de la tatăl lui, dar Bret a reușit să facă din ea o revistă de reputație internațională și să-și dubleze averea. E un foarte bun om de afaceri și... un excelent fotograf. Se spune că nu se dă în lături să ajute și la lucru, atunci când e nevoie.

- Mă rog, dacă știe să deosebească un Nikon de un Brownie, e mai mult ca sigur că tu o să-l găsești cât se poate de simpatic, spuse Aurelia făcând un botisor drăguț. Dar mie nu-mi spune nimic tipul ăsta. Chiar mă sperie.

- Te sperie? Pe tine? Hai să fim serioși! Pe tine nu te sperie nimeni și nimic, spuse Larry, privind-o cu afecțiune pe tânăra care se îndrepta către ușă. Nu uita!

Măine la nouă și jumătate. O să trimit pe cineva să facă fotografiile în locul meu.

Aurelia chemă un taxi. În trei ani de zile devenise o adevărată new-yorkeză. Cine ar fi crezut, văzând-o mișcându-se cu atâta eleganță și grație pe străzile New Yorkului, că crescuse într-o mică fermă din Kansas ?

Avea douăzeci și unu de ani când se hotărâse să se lanseze în cariera de manechin. Dar trecerea de la o viață la alta nu fusese deloc ușoară. Pentru o fată crescută într-un orașel de provincie, viața la New York înseamnă ceva absolut înfricoșător. Dar Aurelia își luase inima în dinți și bătuse la toate ușile. În primul an găsisse cu greu de lucru, dar se încapătânase să rămână la New York, să nu se întoarcă acasă înainte de a fi încercat tot ce era posibil. Și încet, încet sfârșise prin a-și crea o oarecare reputație în domeniul publicității. Dar numai după ce începuse să lucreze cu Larry totul mersese din ce în ce mai bine. Acum figura ei se găsea în toate revistele importante și deseori chiar pe copertă. Viața ei decurgea așa cum prevăzuse. Foarte bine plătită, reușise să-și părăsească micuța cameră mobilată și să se instaleze într-un apartament superb, lângă Central Park. Pentru ea, munca de manechin nu era o pasiune, ci un mijloc ca oricare altul de a-și asigura existența. Nu venise la New York cu vise de mărire, ci pur și simplu cu intenția de a-și face și ea un loc sub soare. Alegerea carierei a venit de la sine, căci natura o înzestrase cu o frumusețe ieșită din comun. Părul negru ca smoala și pomeții ridicați îi dădeau un farmec deosebit, iar tenul mat punea în valoare ochii de un albastru-violet, umbriți de gene lungi și dese. Avea buze cărnoase, bine conturate, care zâmbeau într-un surâs natural, nesilit. Și mai era și teribil de fotogenică. Capabilă să intre în pielea oricărui personaj, ea putea,

fără efort, să adopte orice expresie. Era suficient să-i spui ce așteptai de la ea și devenea oricum doreai : senzuală, misterioasă, tandră...

Aurelia închise ușa în urma ei și-și scoase pantofii, infundându-și cu voluptate picioarele goale în mocheta groasă. Ce plăcere mai mare decât să te întorci acasă într-o seară liniștită, pe care să o petreci citind o carte.

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-un capot albastru, începuse să-și pregătească ceva ușor de mâncare, o supă și pâine prăjită, când auzi soneria de la intrare.

– Bună, Lisa ! Mănânci cu mine ?

Lisa Mac Donald încruntă din sprâncene.

– Nu, mulțumesc. Prefer să mănânc normal, chiar dacă risc să mai pun pe mine câteva kilograme... Trebuie să fiu nebună să țin un asemenea regim !

– Dacă nu mi-aș supraveghea greutatea, ar trebui să-mi găsești un post de secretară în prăvălia ta, să știi. Apropo, ce mai face tânărul și dinamicul nostru avocat ?

– Mark ? Până acum nu a remarcat existența mea, răspunse Lisa, așezându-se pe divan. Of, nu mai știu ce să fac, Aurelia. Simt că în curând o să sfârșesc prin a-i sări de gât.

– Nu, nu e elegant, decise Aurelia. Încearcă mai curând ceva mai puțin dramatic. Dacă i-ai pune piedică atunci când trece prin dreptul biroului tău ?

– Știi că ai dreptate ? E o idee...

Aurelia își puse picioarele goale pe masă.

– Bret Bardoff... Îți spune ceva numele ăsta ?

Lisa făcu ochii mari.

- Vrei să spui misteriosul miliardor? Ala care e frumos ca un zeu, dur în afaceri, dar de o corectitudine rar întâlnită? De ce mă întrebi?

- Larry se întâlnește cu el mâine dimineață.

- Vrei să spui că o să-l vadă... în carne și oase?

- Da... De fapt, noi am lucrat deja pentru revista lui, Larry și cu mine... Dar nu văd de ce marele patron al revistei *Moda* să simtă nevoia să se întâlnească cu un fotograf, fie el și cel mai bun, așa cum e Larry. În lumea oamenilor de afaceri se vorbește despre el cu venerație. Și dacă ar fi să dai crezare bârfelor, se pare că e bărbatul ideal, acela la care visează toate femeile. Mă gândesc cu cine poate să semene. Nu cunosc pe nimeni care să se fi aflat în anturajul lui. Pentru mine este o legendă vie.

- Ei bine, nu ai decât să-i ceri mâine lui Larry să-ți dea toate detaliile.

- Larry? M-aș mira. El nu dă atenție înfățișării oamenilor decât atunci când aceștia se află în fața aparatelor lui de fotografiat.

*
* *
*

Era aproape nouă și jumătate a doua zi dimineața, când Aurelia intră în studioul lui Larry. Părul, pe care și-l spălase în dimineața aceea, îi cădea pe umeri în valuri unduioase și strălucitoare. Se machie ușor într-o cabină mică și la ora zece fără un sfert aprindea reflectoarele. Numai că timpul trecu și nu veni nimeni. Aurelia se întreba dacă nu cumva Larry uitase să trimită pe cineva în locul lui. Era aproape ora zece, când în sfârșit se deschise ușa.

- Nu s-ar spune că e prea devreme, zise ea. Ai întârziat.

- Ah, da ? spuse bărbatul care tocmai intrase, ridicându-și sprâncenele a mirare.

În acel moment observă ea cât de atrăgător era acel bărbat. Avea părul blond ca paiul, tuns foarte scurt și ochii cenușii de aceeași culoare cu cea a pulovărului. Un surâs amuzat îi flutura pe buze și pe față i se așternuse o expresie foarte familiară.

- N-am mai lucrat niciodată cu dumneata ? întrebă ea. Era atât de înalt încât ea trebuia să ridice capul când îi vorbea.

- De ce mă întrebi ?

O privea atent, drept în ochi și privirea lui insistență o făcea să nu se simtă prea în largul ei.

- Bun, zise ea. Hai să începem. Unde e aparatul dumitale ? Tocmai observase, nu fără oarecare surprindere, că omul avea mâinile goale. Vei folosi aparatul lui Larry ?

- Da, bineînțeles...

El continua s-o fixeze fără să manifeste nici cea mai mică intenție de a se apuca de lucru și atâta lipsă de interes pentru muncă începea să o enerveze pe Aurelia.

- Ei bine, începem ? Ne apucăm de treabă ? Doar n-o să stăm aici toată ziua. A trecut deja o jumătate de oră de când te aștept.

- Îmi pare foarte rău...

Figura lui se luminează deodată de un zâmbet atât de fermecător, încât Aurelia se gândi, pentru un moment, că tipul ăsta trebuia să facă ravagii printre inimile femeilor. Se întoarse brusc, străduindu-se să nu bage în seamă tulburarea pe care i-o provoca, fără voia

ei. Doar era aici ca să lucreze, nu să viseze cu ochii deschiși.

- Despre ce fel de fotografii e vorba? întrebă el, examinând aparatul lui Larry.

- Nu ți-a spus Larry? Dădu din cap zâmbind. Larry ăsta! Ca fotograf are geniu; dar este omul cel mai distrat pe care-l cunosc. Câteodată ajung să mă întreb cum face să-și amintească să se scoale dimineața... Apoi continuă, imitând tonul cuiva care face un anunț publicitar: „Vă face părul suplu și strălucitor. Este șamponul femeii de azi!”.

- Am înțeles!

El începu să instaleze aparatele cu precizia unui specialist, ceea ce o liniști pe Aurelia, alungându-i temerile.

- Apropo, unde e Larry? întrebă el deodată.

- Nu ți-a spus nimic? Bineînțeles că nu. Ăsta e Larry! În picioare sub lumina reflectoarelor, ea se întoarse și scutură din cap, punând în valoare norul de păr negru și greu, din mai multe poziții, în timp ce el o fotografia din unghiuri diferite.

- Avea întâlnire cu Bret Bardoff, continuă ea fără să înceteze să zâmbească. Sper că n-a uitat. Abia aștept să-l văd că se întoarce cu bine.

- De ce? Bret Bardoff are obiceiul să mănânce fotografi la micul dejun?

- Nu m-ar mira.

Își dădu părul peste cap, apoi îl lăsă să-i cadă pe umeri.

- Adevărul e că Bret Bradoff nu e un tip comod, după cum se spune. Si îmi închipui că nu e prea încântat când un fotograf distrat îl face să-și piardă timpul.

- Îl cunoști?

- Nu, slavă Domnului, izbucni ea în râs. Și sunt foarte puține șanse să-l întâlnesc vreodată. Se învârtește în sfere mult prea înalte pentru mine. Dar dumneata îl cunoști ?

- Nu chiar.

- Totuși am lucrat toți pentru el la un moment dat. nu-i așa ? Mă întreb de câte ori a apărut fotografia mea în revistele lui... Dar n-am avut niciodată onoarea s-o întâlnesc pe Majestatea Sa.

- Majestatea Sa ?

- Cum să numești altfel un personaj plasat atât de sus ? Se află în vârful unui adevărat imperiu.

- Se pare că nu te prea încântă așa ceva.

- Oh ! Mi-e absolut indiferent ! spuse ea ridicând din umeri. Numai că cei puternici mă intimidază. Eu sunt o mică provincială, venită direct de la țară.

- Ah, da ? Nu semeni deloc a țărancă. Cu pozele acestea se vor vinde sute de litri de șampon. Cred că e destul, Aurelia. Ea își dădu la o parte o șuviță de păr și-l privi cu curiozitate.

- Știi cum mă cheamă ? Îmi pare rău, dar nu te recunosc. Am mai lucrat împreună, nu ?

- Cine nu cunoaște figura Aureliei Baxter ? Cu atât mai mult cu cât face parte din meseria mea să recunosc modelele cele mai renumite. Ochii lui cenușii străluceau de ironie.

- De fapt, dumneata ai un avantaj asupra mea. Îmi cunoști numele, domnule...

- Bardoff. Bret Bardoff, răspuse el și observă imediat expresia ei uluită. Asta e. Acum poți să închizi gura. Gata. S-a terminat. Ce, ți-a pierit graiul ? spuse el cu un ton vesel în glas, vizibil încântat de efectul pe care-l produsese.

Da, sigur. Acum îl recunoștea. Îi văzuse fotografia.

– Și m-ai lăsat să înșir atâtea prostii ! țipă ea, cu obrajii roșii de mânie, amuzându-te să-mi faci fotografii, când de fapt nu te aflai aici pentru asta.

– N-am făcut altceva decât să mă supun ordinelor dumitale, răspunse el cu un calm care o scoase din sărite.

– Ei bine, nu aveai dreptul ! Trebuia să-mi spui de la început cine ești. Să-ți fie rușine !

Era atât de indignată încât îi tremura vocea. Dar Bret Bardoff surâdea, fără să se sinchiscască de asta.

– Nu m-ai întrebat.

Înainte să aibă timp să răspundă, ușa se deschise și Larry năvăli înăuntru ca o furtună, abia trăgându-și sufletul.

– Domnule Bardoff ! Sunt dezolat. Credeam că avem întâlnire în biroul dumneavoastră. Își trecu nervos mâna prin păr. Când am ajuns acolo, mi s-a spus, că dumneavoastră sunteți aici. Nu înțeleg cum am putut să mă înșel în asemenea hal. Scuzați-mă că v-am făcut să așteptați.

– Nu te necăji, spuse Bret zâmbind. Nu m-am plictisit deloc în timpul ăsta.

– Aurelia ! Larry păru să-și aducă aminte de existența ei. Doamne ! Știam eu că am uitat ceva... Va trebui să facem fotografiile în altă zi.

– Nu te necăji. Bret îi întinse lui Larry aparatul. Ne-am ocupat noi doi de problema asta.

– Ați făcut fotografiile ?

– Aureliei nu-i place să piardă timpul, zâmbi Bret, apoi adăugă : Sper să fii mulțumit !

— Oh, desigur, domnule Bardoff ! răspunse Larry pe un ton respectuos.

Aurelia era necăjită. Niciodată nu se simțise atât de ridicolă. Și toate acestea din cauza individului ăsta care făcuse pe fotografii ! Gândindu-se cu groază la tot ce-i susesse, închise ochii, cuprinsă de amețală. Nu avea decât o singură dorință : să plece de aici cât mai departe, să nu-l mai vadă niciodată în viața ei.

Iși luă paltonul cu un gest foarte demn.

— Vă las să discutați ca între bărbați. Mai am o serie de fotografii de făcut, în celălalt capăt al orașului. Pa, Larry ! Domnule Bardoff, încântată de cunoștință.

Se îndreptă spre ușă, dar Bret îi tăie drumul.

— La revedere, Aurelia ! Ea simți că se topește la atingerea mâinii lui pe brațul ei. Am petrecut o dimineață foarte interesantă. Va trebui să o repetăm într-una din zile. Fără să răspundă, ea se îndreptă spre ușă, urmărind de răsul lui ironic

* * *

Seara, în timp ce se îmbrăca să iasă în oraș, Aurelia nu se putea împiedica să se gândească la dimineața aceea. Cel puțin era sigură că drumul ei nu se va mai încrucși niciodată cu cel al lui Bret Bardoff. De fapt întâlnirea lor nu se datora decât unei neînțelegeri stupide, iar „trăsnetul nu lovește de două ori în același loc“, zice proverbul. Și nu putea decât să speră că proverbul spune adevărul, din moment ce simțea că tocmai asta i se întâmplase. Avusese impresia că a fost lovită de trăsnet când aflase numele lui Bardoff. La gândul acesta, simțea cum i se urcă sângele la cap și-i ard obrajii.

Sonieria telefonului o trezi din acele gânduri triste. Era Larry. Părea foarte agitat.

- Bună !

- Ai noroc că m-ai găsit ! Tocmai plecam. Ce s-a întâmplat ?

- Nu pot să-ți povestesc totul acum. Bret o va face mâine dimineață.

La uite... Deja îi spunea pe nume ? Bret ?

- Dar despre ce e vorba ?

- O să-ți explice totul Bret, mâine dimineață, și-am spus. Ai întâlnire cu el la ora nouă.

- Ce ? făcu ea cu o voce sufocată de emoție. Larry! Despre ce tot vorbești ? Nu înțeleg nimic !

- E un noroc formidabil pentru noi amândoi. Bret o să-ți explice totul mâine. Știi unde e biroul lui.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare, căci cine, la New York, nu cunoștea adresa birourilor revistei *Moda* ?

- Dar... n-am nici un chef să-l mai văd pe tipul ăsta ! protestă Aurelia, cuprinsă brusc de panică la amintirea ochilor accia de culoarea cenușii. Nu știu ce și-a povestit, dar azi-dimineață am fost de-a dreptul ridicolă. L-am luat drept un fotograf oarecare. Dar în mare parte e vina ta...

- Oh, nu te necăji pentru asta ! o întrerupse Larry. E un fapt fără importanță. Nu-ți cer decât un lucru : să te duci să-l vezi mâine dimineață la ora nouă. La revedere. ,

- Dar, Larry !...

Era inutil să mai insiste : el închisese telefonul. „Oh, nu !“ gemu ca disperată, lăsându-se să cadă pe pat. Cum mai putea ca să stea în fața acestui om, după tot ce-i spusese ? Apoi deodată își reveni. Doar n-o să se

lane chiar așa ușor intimidată în fața acestui Bret care și inchipuia că poate să o joace cum vrea el. O să-ți arate ca Majestății Sale cu cine are de-a face.

A doua zi de dimineață își alese cu grijă toaleta : o rochie de lână albă, simplă, care-i pune în valoare linia fină și grațioasă a trupului. Apoi își făcu un coc, ceea ce îi dădea un aer mai serios. De data această, Bret n-o să mai aibă în fața lui o tânără care se bălăia și se roșea când o privea, ci o femeie sigură pe ea. Își puse pantofi cu tocuri înalte. Și asta, ca să nu se simtă scundă pe lângă el. Sosi fix la ora anunțată. Fu introdusă într-o cameră mare, unde o primi o tânără superbă care se prezentă drept secretara domnului Bardoff.

- Puteți intra, domnișoară Baxter. Domnul Bardoff vă așteaptă.

Era așezat la biroul său enorm, având în spate o fereastră cât un perete, prin care se vedea o mare parte din Manhattan. Se ridică imediat să o salute.

- Bună ziua, Aurelia. Intri sau ai de gând să rămâi în pragul ușii până mâine dimineață ?

Ea își reveni din emoție, hotărâtă să nu se lase impresionată.

- Sunt încântată să vă revăd, domnule Bardoff.

- Nu te mai preface, îi spuse el cu o voce blândă, oferindu-i un scaun. Ai fi dat orice să nu mai ai de-a face cu mine, nu-i așa ?

Nimerise fix la țintă. Dar neștiind ce să răspundă, Aurelia schiță un zâmbet.

- Totuși, am motive întemeiate dacă ți-am cerut să vii.

- Care ? întrebă ea înțepată, neplăcându-i atitudinea lui autoritară.

Bardoff se înfundă într-un fotoliu, studiind-o din cap până-n picioare, cu intenția să o facă să se simtă prost. Dar ea nu-și pierde sângele rece, cel puțin în aparență. Era obișnuită să fie studiată în felul acesta, doar făcea parte din meseria ei. Și nu voia în nici un caz să-i arate acestui bărbat cât de tare o impresiona privirea lui și cât era de tulburată.

– Oh, sunt numai motive strict profesionale, să nu încurcăm lucrurile.

Aurelia simți cum toată puterea ei de-stăpânire se topește ca zăpada în soare și nu se putu împiedica să roșească. Totuși îi susținu privirea fără să clipască.

– Dar te-ai roșit ! exclamă el. Și eu care credeam că în zilele noastre femeile nu mai roșesc. La auzul acestor cuvinte ea simți că obrazii îi iau foc. Știi, ești cu siguranță ultima reprezentantă a unei specii pe cale de dispariție.

– Dacă ne-am întoarce la problemele noastre, domnule Bardoff ? Desigur că sunteți foarte ocupat. Cât despre mine, credeți-mă, trebuie să lucrez.

– Iartă-mă. Uitasem că nu-ți place să pierzi timpul. Uite despre ce e vorba : aș vrea să fac un reportaj fotografic pentru revista *Moda*. Dar un reportaj cu totul special. Își aprinse o țigară, oferindu-i și fetei una, dar aceasta refuză. Mă frământă o idee de mai mult timp, dar până acum nu găsisem fotograful care să o poată realiza. Nici modelul, de altfel. Acum s-a aranjat.

– Vreți să explicați mai clar ? întrebă ea. Bănuiesc că nu intră în obiceiurile dumneavoastră să vă găsiți singur modelele. Trebuie să fie vorba despre un proiect deosebit, ceva cu totul special.

- Într-adevăr. Iată despre ce e vorba : vreau să fac un reportaj, un fel de foto-roman, despre diferitele infățișări ale femeii.

Se ridică și veni să se așeze pe un colț al biroului în fața Aureliei, care simțea o emoție stranie datorată virilității pe care o emana acel trup puternic dar suplu și distins.

- Aș vrea să surprind toate expresiile de pe chipul femeii cu F mare. Mama, sportiva, femeia de afaceri, femeia fatală, inocenta, seducătoarea... Pe scurt, un portret al Evei, al eternului feminin.

- Mi se pare o idee foarte bună, recunosc eu, prinsă de entuziasmul lui. Și credeți că eu aș corespunde pentru anumite fotografii ?

- Cred că ești tocmai femeia care îmi trebuie pentru toate fotografiile.

Ea se uită la el cuprinsă de mirare.

- Intenționați să vă serviți de un singur model pentru tot reportajul ?

- Intenționez să te folosesc pe dumneata pentru tot reportajul.

Aurelia simți dintr-o dată că se află prinsă într-o capcană care se închidea în mod inevitabil deasupra ei. Și totuși, cum ar fi putut să refuze ?

- Ar trebui să fiu nebună să las să-mi scape un asemenea noroc. Dar de ce m-ați ales tocmai pe mine ?

- Aurelia ! zise el. Se aplecă și-i apucă mâna. Ai o oglindă la tine acasă, nu-i așa ? Și ești desigur destul de inteligentă ca să înțelegi că ești foarte frumoasă. Și ceea ce e mai important, extrem de fotogenică.

Vorbea despre ea ca despre o marfă. Ce bătăran ! Cu toată emoția pe care o simțea la atingerea mâinii lui, găsi puterea să spună :

- Sunt sute de fete frumoase, fotogenice în New York, domnule Bardoff. Cred că, datorită profesiei dumitale, o știi mai bine ca oricine. Așa că mă întreb și așa vrea grozav să aflu de ce te-ai oprit tocmai asupra mea pentru realizarea acestui proiect la care se pare că ții foarte mult. El se ridică și își vârî mâinile în buzunare puțin enervat.

- Am hotărât că vei fi dumneata și gata. Ai un talent deosebit să te transformi în personaje foarte diferite. Am nevoie de o femeie care să fie pe cât de frumoasă pe atât de bună actriță. O femeie în stare să fie la fel de naturală în orice împrejurare.

- Și dumneata crezi că eu sunt femeia aceasta !

- Nu te-ai afla acum aici dacă n-aș fi considerat așa. Nu iau niciodată hotărâri pripite, să știi.

- Fotograful va fi Larry ?

El încuviință.

- E suficient să vadă cineva fotografiile pe care le realizați împreună ca să-și dea seama de câtă potrivire și afinitate există între voi doi. Separat sunteți foarte buni, dar împreună faceți adevărate minuni, alcătuiți ceea ce se numește o echipă sudată.

- Mulțumesc.

- Oh, nu e un compliment. E o simplă constatare. De altfel, i-am explicat deja lui Larry toate acestea în amănunt. Rămâne să discutați și să vă înțelegeți. Eu mă ocup de contracte, voi nu veți avea decât să le semnați.

- Contracte ? întrebă ea intrând în panică.

- E adevărat că am uitat să-ți spun. Acest reportaj va dura mult timp, nu vreau să fie făcut la repezeală și pe apucate, de aceea țin să am exclusivitate asupra frumoasei dumitale figuri până când tot materialul va fi publicat.

— Înțeleg...

Aurelia își mușca buza de jos gândindu-se.

— S-ar părea că ți-am făcut o propunere necinstită, spune el. Doar e vorba de o chestiune strict profesională.

— Înțeleg foarte bine. Numai că eu... eu n-am semnat niciodată un contract pe termen lung.

— Vreau să te păstrez până la sfârșit și nu pot să risc. Este absolut necesar să fiți legați de noi prin contract, Larry și dumneata. Doresc ca în următoarele luni să vă consacrați numai acestui proiect. O să fiți răsplătiți pe plan financiar, e de la sine înțeles, și sunt gata să discut condițiile. Numai că doresc să dețin toate drepturile asupra persoanei duminale în următoarele șase luni.

Tăcu, pândind reacția Aureliei care se frământa cu tot felul de gânduri.

Dacă omul acesta nu-i plăcea deloc, în schimb propunerea lui era foarte atrăgătoare. Va fi o experiență pasionantă. Totuși nu se putea hotărî să se lege pentru un timp atât de îndelungat. Un asemenea angajament semăna cu un jurământ făcut unui superior. Și, deodată, se hotărî să accepte, fie ce-o fi. Arborând unul dintre surâsurile cu care fermeca pe oricine o privea și care o făcuseră celebră, răspunse :

— De acord. De-acum înainte, figura mea vă aparține.

CAPITOLUL DOI

Bret Bardoff nu era genul de om care ținea treburile în loc. În mai puțin de două săptămâni contractele erau semnate și programul de lucru pus la punct în cele mai mici detalii. Reportajul trebuia să înceapă în octombrie, cu portretul fetei-copil, care reprezenta nevinovăția, candoarea și curățenia sufletească în toată prospețimea ei. Aurelia avea întâlnire cu Larry într-o mică grădină publică aleasă de Bret.

Era o dimineață foarte rece, cu toate razele de soare care se strecurau printre frunzele copacilor pe care le poleiau, dar nu reușeau să le încălzească. Părculețul era pustiu și Aurelia se întrebă dacă atotputernicul Bret Bardoff nu se folosisese de influența lui pentru a goni pe toată lumea. Ea purta pantaloni și un pulovăr roșu cu gulerul întors.

Își împletise părul în două codițe și hotărâse că e mai bine să nu se machieze. Cu ochii ei închiși la culoare dar strălucind de veselie și entuziasm, era incarnarea tinereții și a vitalității.

– Ești perfectă ! aprobă Larry când o văzu. Cum faci ca să ai un aspect atât de tineresc ?

– Păi chiar sunt tânără și nevinovată, ce crezi tu ?
răspunse ea încruntându-se.

– Bine, bine, de acord ! Vezi astea ? îi arată un loc amenajat pentru copii, în care se aflau leagăne și un tobogan. Dacă te-ai duce să te joci puțin, iepurașule ? În timpul acesta bătrânelul care sunt eu îți va face niște fotografii.

Aurelia începu să se dea în leagăn, lăsându-se purtată de plăcerea de a se ridica din ce în ce mai sus. Apoi se cățăără pe tobogan, se lăsă să alunece ridicând brațele și ajunse pe pământ. Larry o fotografia din toate unghiurile posibile, lăsând-o să-și urmeze inspirația.

– De necrezut. Parcă ai avea doisprezece ani, spuse el cu ochiul lipit de aparat.

– Dar chiar atâta și am, dragule, proclamă Aurelia alergând spre barele paralele. Hei ! Uită-te puțin ! Pariez că nu ești în stare să faci așa ceva.

Se atârnă cu genunchii îndoțiți pe bară și cu capul în jos, măturând pământul cu codițele.

– De-a dreptul uimitor ! spuse o voce care nu era cea a lui Larry.

Întoarse repede capul și văzu picioarele unui bărbat. Privind în sus întâlni doi ochi gri în care strălucea o luminiță veselă.

– Bună, iepurașule. Mama ta știe unde ești ?

– Ce faci aici ? îl întrebă ea fără să-și schimbe poziția.

– Am venit să văd dacă treaba merge bine. Apoi adăugă cu un zâmbet răutăcios : Ai de gând să mai stai în poziția asta mult timp ? Riști să faci o congestie cerebrală.

Apucându-se cu mâinile de bară, Aurelia se ridică cu ușurință și sări în picioare. El o mângâie pe păr spunându-i că e o fetiță drăguță, apoi se întoarse către Larry.

- Ia spune-mi, cum merge ? Cred că ați făcut niște poze bune astăzi...

Cei doi bărbați se antrenară într-o discuție tehnică, în timp ce Aurelia se dădea în leagăn cu un aer visător. Avusese mult de-a face cu Bret în ultimele săptămâni și de fiecare dată se simțise stingheră în prezența lui. Avea o personalitate foarte puternică, și răspândea în jurul lui o senzualitate care o tulbura până în adâncul ființei ei. Totuși nu era sigură dacă și-ar dori să-l cunoască în intimitate. Pentru moment viața ei era calmă și se simțea bine așa. Nu dorea deloc să se lase antrenată în aventuri complicate, și ceva din ființa ei îi spunea că omul acesta nu-i va aduce decât neazuri.

Vocea lui Bret îi întrerupse gândurile.

- Bun, atunci așa rămâne. Ne întâlnim la club la ora unu. Am aranjat totul. Aurelia se apropie. Nu-i nevoie să te grăbești, draguța mea. Mai ai o oră întreagă la dispoziție.

- Nu mai am chef să mă dau în leagăn, spuse ea făcând pe îmbufnata.

Și luându-și geanta se pregătea să plece când Bret o apucă de braț. Ea se întoarse cu fața spre el și-i aruncă o privire furioasă.

- Ah ! ia uite ce puștoaică afurisită ! spuse el. Nu i-ar strica vreo câteva la fund.

- Îți atrag atenția, domnule Bardoff, că am douăzeci și patru de ani și nu doisprezece, spuse ea furioasă. Și te previn că sunt mai puternică decât par.

- Ah, da ? o examinează din cap până în picioare, dar nu păru prea convins. Deși poate că ai dreptate. Hai, vino ! Am poftă să beau o cafea, spuse el și o strânse mai tare de braț. Ea tresări, tulburată de căldura mâinii lui.

- Aurelia, spuse el, stăpânindu-și cu greu nerăbdarea. Te invit la o cafea.

Părea mai mult un ordin decât o invitație. De altfel, fără să-i aștepte răspunsul, el străbătea deja pajiștea grădinii, trăgând-o după el. Larry făcu la repezeală câteva fotografii. Adevărul era că formau un cuplu cel puțin ciudat : un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-un costum foarte elegant, trăgând după el o fetiță brunetă, îmbufnată, pieptănată cu codițe. În cafenea ea se așeză în fața lui, roșie de indignare, trăgându-și cu greu răsuflarea după ce mersese repede. Bret îi privea obrajii îmbujorați și ochii strălucitori, cu un surâs răutăcios.

- N-ai vrea mai curând o înghețată ca să te mai răcorești ?

Chelnerița sosi tocmai la timp ca să nu-i mai lase Aureliei ocazia să dea un răspuns pe măsură. Bret comandă două cafele.

- Nu, eu vreau un ceai ! spuse ea, calmă, mulțumită că poate să dea și ea dovadă de un pic de independență.

- Poftim ?

- Eu voi lua un ceai. Cafeaua mă face nervoasă.

- Atunci o cafea și un ceai ! spuse el. Cum faci să te trezești dimineața fără binecuvântata ceașcă de cafea ?

- Duc o viață foarte sobră și sănătoasă, să știi. Își aruncă codițele pe spate și-și împreună mâinile pe genunchi.

- Trebuie să recunosc că arăți chiar ca cineva care duce o viață cumpătată. Își aprinse o țigară. N-ar spune nimeni că ai douăzeci și patru de ani, mai ales cu codirele astea. Se întâmplă foarte rar ca cineva să aibă un păr atât de negru, mai ales însoțit de niște ochi de

o asemenea culoare. O privi puin de admirație câteva secunde, fără să spună nimic. Ai niște ochi formidabili. Sunt momente când devin violeți. Și forma feței tale e deosebită. Spune-mi, de la cine ai moștenit frumusețea asta de-a dreptul orbitoare ?

Aurelia, care se credea insensibilă la complimente, se simți atât de tulburată, încât nu știu ce să răspundă. Din fericire pentru ea, chelnerița o scoase din încurcătură aducându-le tocmai atunci comanda, și astfel avu timp să-și adune gândurile.

- Se pare că semăn foarte mult cu străbunica, răspunse ea sorbind din ceai. Era indiană, din neamul Arapaho.

- Ah ! Trebuia să-mi dau scama. Pomeții proeminenți și forma feței... Da, într-adevăr, se vede că ai sânge indian. Dar asemenea ochi nu cred că i-ai moștenit tot de la străbunica.

- Nu, răspunse ea susținându-i privirea fără să clipească. ochii sunt ai mei

- Și ai mei, să nu uiți asta. măcar pentru câteva luni. Și mărturisesc că nu-mi displace ideea. Continuă să o studieze în amănunt. Unde ești născută ? Nu ești de aici.

- Se vede ? Și cu care credeam că am devenit o adevărată new-yorkeză. Sunt născută în Kansas. Într-o fermă, la câțiva kilometri spre nord de Abilene adăugă ea, mulțumită că în sfârșit încetase s-o mai examineze

- După cum se vede, te-ai adaptat repede la viața din New York. Pentru o fată de la țară n-a fost greu ?

- Ba da, puțin. Dar ce a fost mai greu a trecut. Nu e nevoie să-ti spun eu dumitale care sunt avantajele pe care le oferă New York-ul cuiva care practică meseria mea.

- Te văd la fel de bine la o fermă din Kansas ca și în oricare studio new-yorkez. Ai o extraordinară putere de adaptare. Sunt sigur că te-ai simți bine oriunde te-ai afla, nu-i așa?

- Vrei să spui că n-am nici un pic de personalitate? Că mă las influențată indiferent în ce mediu aș trăi?

Nici un pic de personalitate!

Izbucni într-un hohot de râs atât de puternic încât cei de la mesele vecine întoarseră capul.

- Nici un pic de personalitate, dădea el din cap ca și cum ea ar fi spus cine știe ce enormitate. Ce idee! Nu, din contră, cred că ești o femeie deosebită, cu o sensibilitate ieșită din comun și cu o extraordinară putere de adaptare. Și cred că nu e vorba de o însușire dobândită, ci de un talent înăscut.

Acest compliment îi făcu atâta plăcere Aurelicii încât lăsă ochii în jos ca să-și ascundă emoția. Oare de ce o simplă observație o tulbură atât de tare? Bret Bardoff asta mereu o punca în încurcătură.

- Joci tenis, cu siguranță?

Complet descumpănită de acest fel atât de brusc de a trece de la una la alta, se uita la el uimită. Apoi își aduse aminte că în acea după-amiază urma să facă fotografia pe un teren de tenis.

- Să spunem că din când în când reușesc să prind câte o minge, da... răspunse ea cu o supunere neobișnuită în glas și care nu i se potrivea de loc.

- Excelent! Fotografiile vor fi mai reușite dacă știi puțin tenis. Se ridică și o luă de mână, prefăcându-se că nu observă eforturile pe care le făcea ea să se elibereze. Hai să te urc într-un taxi. Trebuie să trec pe la birou să rezolv câteva probleme urgente. Bănuiesc

că ai tot ce-ți trebuie acolo, înăuntru, ca să te poți transforma într-o sportivă talentată, spuse el arătând spre sacul care atârna de umărul ei.

- N-avea nici o grijă, domnule Bardoff.

- Spune-mi Bret, zise el mângâindu-i o codiță.

- Să n-ai nici o grijă, repetă ea ca și cum nu l-ar fi auzit. Doar aceasta e specialitatea mea. să-mi schimb personalitatea.

- Mmm! Văd eu că nu e de glumit cu tine, murmură el. La club te așteaptă un costum de tenis. Iar terenul este rezervat pentru ora unu. Pe curând, Aurelia.

- Vei... vei veni și dumneata? întrebă ea cuprinsă de panică.

- Doar știi bine cât mă preocupă proiectul acesta, răspuse el oprind un taxi. Am intenția să supraveghez personal lucrările.

În timp ce taxiul se strecura cu greu prin valul de mașini care curgea neconținut, Aurelia suspină. Bret Bardoff era un bărbat seducător. Și ideea de a-l avea în preajma ei în fiecare zi o îngrijora din ce în ce mai mult.

„Nu-mi place deloc! își spuse ea. E prea sigur de el, prea pretențios, prea... Se străduia să găsească cuvântul potrivit... prea viril“. Da, asta era. Fizic, o atrăgea enorm. O tulbura cum nu o mai făcuse nici un bărbat până acum și pur și simplu o zăpăcea felul în care o privea. După cum o speria și felul în care propriul ei corp reacționa când se afla în prezența lui.

Nu, nu și nu! În nici un caz n-o să-și piardă capul. Va trebui să aranjeze lucrurile în așa fel încât relațiile ei cu Bardoff să nu devină prea intime. El era patronul și atât. Se vor întâlni numai în timpul lucrului și gata.

O oră mai târziu, puștoaica din leagăn devenise o încântătoare jucătoare de tenis. Fusta albă foarte scurtă îi scotea în evidență picioarele lungi și frumoase. Pantofii de tenis de un alb imaculat îi completau costumul, iar o eșarfă îngustă și subțire îi susținea părul, eliberându-i figura cu trăsături delicate. Își făcuse un machiaj foarte ușor : o ușoară umbră maronie pe pleoape și puțin roșu trandafiriu pe buze. Albul costumului făcea să iasă în evidență tenul ei mat, auriu, precum și părul negru. Era cum nu se putea mai feminină. Încercă mai multe poziții în fața fileului, distrându-se singură cu servitul mingilor în timp ce Larry se învârtea în jurul ei pregătindu-și aparatul.

- Ar merge mult mai bine dacă ai avea un partener. Se întoarce. Era Bret care o privea bine dispus, amuzat, pregătit pentru o partidă de tenis. Era și el îmbrăcat în alb, cu mânecile suflecate până la coate. Aurelia, obișnuită să-l vadă sobru și elegant, acum fu impresionată de corpul lui athletic. Era zvelt dar viguros, cu umeri largi și brațe musculoase.

- Ei, îi dăm drumul ? o întrebă el cu un surâs în colțul gurii.

Ea roși și se smulse din contemplare.

- Eu... Mi se pare ciudat să te văd îmbrăcat așa, mărturisii ea întorcându-se spre fileu.

- E mai comod dacă joci tenis, nu găsești ?

- Dar ce, ai intenția să joci ?

- Numai cât să se poată face fotografiile în mișcare, să fie un joc real. Nu te neliniști, voi avea grijă să nu-ti creez probleme.

Era gata să-i dea o replică usturătoare, dar se stăpâni mușcându-și limba. Era o excelentă jucătoare de tenis. O să vadă el cu cine are de-a face. O să aibă o mică surpriză domnul Bret.

- Bun, hai să încercăm. Așa o să pară jocul mai adevărat, spuse ea cu timiditate.

- Perfect !

El trecu de cealaltă parte a fileului și ea luă o minge.

- Știi să servești ? o întrebă el îngăduitor.

- Mă voi strădui să fac tot ce pot ca să iasă bine, răspunse ea cu modestie în glas.

După ce privi spre Larry să vadă dacă era gata, trimise mingea. Bret i-o returnă și ea o prinse din zbor.

- Sper să-mi aduc aminte cum se marchează punctele, spuse ea făcând pe neștiutoarea. Cincisprezece la zero, așa e, domnule Bardoff ?

- Nu e rău, Aurelia ! Joci des ?

- Oh, din când în când, răspunse ea vag. Gata ?

El încuviință și mingea începu un du-te-vino monoton. El făcea tot ce putea ca să-i fie ei ușor să prindă mingile și pentru ca Larry să poată face fotografiile în cele mai bune condiții. Deodată, Aurelia lovi mingea cu putere, trimițând-o în terenul lui Bret.

- Oh ! asta face treizeci la zero, nu ?

El se apropie de fileu și o privi cu un aer bănuiitor.

- Nu știu de ce, dar am impresia că-ți bați joc de mine.

- Eu ? întrebă ea, ridicând spre el niște ochi mari, mirați. Dar, nemaiputând să rămână serioasă, izbucni într-un hohot de râs, apoi spuse :

- Iartă-mă, domnule Bardoff, dacă n-am putut rezista tentației de a glumi puțin, prea aveai un aer de superioritate.

El zâmbi.

- Bine, bine ! Acum hai să jucăm serios.

- Atunci pornim de la zero. Altfel n-ar fi corect! Reîncepură jocul și așunseră repede la un scor foarte strâns. Se aflaseră de câteva ori la egalitate. Încet, încet fură atât de absorbiți de joc, încât uitară de Larry și de aparatul lui.

Aurelia se pregătea să servească, supărată că pierduse ultima minge, când vocea lui Larry o făcu să tresară.

- Grozav! Am făcut niște fotografii geniale. Poți să te oprești, Aurelia, am făcut destule.

- Să mă opresc? Tocmai când suntem la egalitate? Se uită la el foarte mirată, apoi continuă să joace. Când Bret se află în avânt și era sigur că va câștiga, ea lăsă jos racheta și, cu mâinile în șolduri, oftă adânc.

- De data asta am fost bătută zdravăn! Zâmbi și se apropie de fileul lângă care stătea Bret. Joci într-adevăr foarte bine.

El apucă mâna pe care ea i-o întinsese și o ținu în mâna lui.

- Pentru că am avut o adversară pe măsură, recunosc el. Mi-ar plăcea să-mi încerc norocul jucând în echipă cu dumneata, într-una din zilele acestea.

- Da, e o idee bună.

Privi mâna pe care o ținea într-a lui.

- E uimitor! Mă întreb cum poate o mână așa mică să țină o rachetă atât de mare.

Se aplecă și depuse un sărut în căușul palmei ei. Aurelia, străbătută de un fior, nu știu ce să răspundă.

- Te invit la masă, adăugă el, conștient de freamătul pe care-l provocase în ființa ei. Și pe tine, Larry!

- Mulțumesc, Bret. Prefer să mă întorc imediat să dezvolt filmele astea. O să mănânc un sandwich, ceva în drum spre atelier.

- Atunci, Aurelia, va trebui să ne resemnăm să mâncăm undeva, numai noi doi.

- Domnule Bardoff, nu trebuie să te simți obligat să mă inviți, spuse ea încercând fără rezultat să-și elibereze mâna.

El oftă dezamăgit.

- Te conduci după principiul că trebuie refuzată orice invitație la masă? Sau o faci numai pentru că e vorba de mine?

- Oh! Te rog să nu gândești așa. E ridicol.

Îi era din ce în ce mai greu să-și stăpâncască și mai ales să-și ascundă tulburarea pe care i-o provoca atingerea prelungită a mâinii lui.

- Domnule Bardoff, ești bun să-mi lași mâna?

- Spune-mi Bret, Aurelia! zise el pe un ton categoric și neluând în seamă cererea ei. Nu e greu... Nu-mai o silabă. Încearcă...

Se vedea clar că era dispus să aștepte oricât. Singurul mijloc de a pune capăt situației era să accepte.

- Vrei să-mi lași mâna, te rog... Bret!

- Ah! Așa, da! Primul pas e mai greu. Vezi că se poate? Îi eliberă mâna și ea se simți mai liniștită.

- Da, într-adevăr.

- Acum hai să mâncăm. Ridică mâna, ca să-i împiedice protestele. Ți se întâmplă să mănânci din când în când? Doar nu trăiești cu aer, cred.

- Nu, bineînțeles, dar...

- Fără „nu“ și „dar“. Sunt două cuvinte pe care nu le pot suporta.

Se pomeni așezată în fața lui în restaurantul clubului, înainte să fi înțeles exact ce se întâmplă cu ea. Era clar că fusese depășită de evenimente. Cum ar fi putut să rămână indiferentă față de un bărbat dacă era

obligată să-l vadă atât de des ? Punând la socoteală și faptul că-l plăcea, că se simțea atrasă de el și că găsea că e un adevărat cuceritor, își spuse că trebuie să se stăpânească și că nu era momentul pentru povești sentimentale. Instinctul ei de apărare îi spunea să se păzească, să nu-l lase pe acest bărbat să-i tulbure viața liniștită și bine organizată.

- Ți s-a mai spus că întreții o conversație de-a dreptul pasionantă ?

- Oh, iartă-mă ! Mă... gândeam și eu...

- Am observat. Ce vrei să bei ?

- Ceai. Nu suport alcoolul. După două pahare mă îmbolnăvesc.

Aurelia mănca cu poftă o salată și își recăpătă buna dispoziție. Bret îi vorbi despre programul de a doua zi. De această dată Central Park va servi drept decor pentru următoarele fotografii în aer liber, cu același personaj, sportiva.

- Din păcate, mâine voi fi ocupat toată ziua. Nu voi putea să vin. Spune-mi, te rog, cum faci ca să supraviețuiești, numai cu asta ? o întrebă el arătând spre salată. Era clar că niciodată nu se va putea obișnui cu felul acesta al lui de a trece de la una la alta. Ești sigură că nu dorești ceva mai consistent ?

Ea dădu din cap în semn de refuz și mai bău o înghițitură de ceai. El profită ca să schimbe subiectul, după cum îi era obiceiul.

- Dacă totul merge bine, vom putea să trecem la portretul următor luni. Larry intenționează să înceapă devreme mâine dimineață.

- Da, așa îi place lui. Să sperăm că vremea va fi la fel de frumoasă ca azi.

- Îți promit că va fi soare. O să am grijă personal de asta.

Ea îi aruncă o privire ironică.

- În acest caz, sunt sigură că nici un norișor nu va îndrăzni să se arate pe cer.

Schimbară un surâs complice și Aurelia simți din nou fiorul acela delicios străbătându-i trupul.

- Un desert ?

- Ții cu orice preț să mă îngrași, nu-i așa ? E ade-vărat că tentația este mare, dar am o voință de fier.

- O prăjitură ? O tartă cu mere ? Nu ? Atunci o cremă de ciocolată ?

- Nu voi ceda pentru nimic în lume.

- Trebuie totuși să ai un punct slab ! Lasă-mi pu-țin timp și voi sfârși prin a-l găsi.

- Bret ! Dragule ! Ce surpriză plăcută !

Aurelia întoarse capul. O tânără femeie elegantă, cu părul roșu, se îndrepta spre ei.

- Ia te uită ! Bună, Charlene, spuse el adresându-i acesteia un surâs încântător. Charlene Mason, Aurelia Baxter...

- Domnișoară... spuse Charlene sfredelind-o cu ochii ei verzi pe invitata lui Bret. Cred că nu țe cunoaștem.

- Nu, cred că nu, răspuse Aurelia.

- Ai văzut cu siguranță figura Aureliei într-o re-vistă, spuse Bret. Este unul din fotomodelele cele mai cunoscute în New York.

- Ah ! Desigur !

Ochii verzi o studiară cu o privire îndrăzneată, apoi se întoarseră, ca și cum Aurelia nu era decât un obiect oarecare ce nu prezenta nici un interes.

- Bret ! Trebuia să-mi spui că vii astăzi la club. Ne-am fi putut întâlni.

- Îmi pare rău, răspunse el. Oricum nu stau mult. Și pe urmă, mă aflu aici la muncă, n-am venit să mă distrez.

Accastă mărturisire avu pentru Aurelia efectul unui duș rece. Își promisese doar să nu-și facă iluzii. Bineînțeles că el avea dreptate. Era acolo cu ea numai din motive strict profesionale. Își luă lucrurile și se ridică.

- Te rog, domnișoară Mason... Ia locul meu. Eu tocmai plecam.

Remarcă, nu fără o oarecare satisfacție, că Bret părea nemulțumit văzând-o că pleca așa brusc.

- Îți mulțumesc pentru masă, domnule Bardoff, adăugă ea și în glas i se simțea plăcerea răutăcioasă de a-i spune pe numele de familie. Încântată de cunoștință, domnișoară Mason.

În timp ce se îndepărta, o auzi pe frumoasa roșcată spunând :

- Nu știam că ai obiceiul să iei masa cu angajații tăi.

Ar fi avut chef să se întoarcă și să-i spună să-și vadă de treaba ei, dar nu o făcu și merse înainte fără să mai audă răspunsul lui Bret.

*
* * *

Ziua următoare a fost foarte încărcată. Larry vruse să scoată cele mai bune efecte din culorile toamnei revărsate peste Central Park. Cerul era fără nori, așa cum promisese Bret, și mantia toamnei acoperise New Yorkul. Copacii din parc își tremurau frunzele arăunii într-o lumină blândă, aurie a soarelui care strălucia în azurul limpede al cerului. În acest decor minunat, Larry o surprinse pe Aurelia alergând, cățărâm-

du-se în copaci sau dând de mâncare la porumbei. Se schimbase de trei ori pe parcursul zilei. Și se surprinsese de mai multe ori căutându-l pe Bret cu privirea. Nu știa că nu putea veni? Atunci ce-o apucase? Îl aștepta totuși, ar fi vrut să vină și asta o supăra cel mai mult. De ce trebuise să se lege de acest om? Ce bine ar fi mers totul fără acest sentiment de așteptare și fără acea dorință de a-l revedea!

- Ia-ți un aer ceva mai vesel, Aurelia, și nu-ți mai încrunta sprâncenele.

Ea tresări și alungându-l cu hotărâre pe Bret din gândurile sale, se concentrează asupra lucrului.

În seara aceea stătu mult timp cufundată într-o baie caldă, spumoasă, lăsând apa să-i destindă membrele obosite. Ce călău, Larry ăsta! Ce nu o pusesc să facă astăzi! Noroc că avea tot sfârșitul de săptămână la dispoziție ca să se refacă. Acest reportaj le dădea foarte mult de lucru, dar era șansa vieții lor. După asta Aurelia va deveni cu siguranță unul din modelele cele mai cunoscute din țară. Și atunci de ce nu era mulțumită? Doar asta era ceea ce-și dorise întotdeauna, nu? Brusc, imaginea lui Bret îi apărură în față și uită tot. „Ah, nu! N-o să-mi arunce el în aer toate planurile mele atât de frumoase. El este regele, e adevărat. Iar eu nu voi fi niciodată decât o modestă supusă, așa că lucrurile nu trebuie să meargă mai departe ci să rămână așa cum sunt“.

A doua zi seara, Aurelia se afla la o masă în compania lui Chuck Carlyle, într-una din discotecile cele mai la modă. Mulțimea de dansatori fremăta în ritmul drăcesc al unei muzici asurzitoare, sub luminile orbitoare ale reflectoarelor colorate ce păreau un adevărat foc de artificii.

Cu ochii privind în gol, Aurelia se gândea la Chuck. Până acum reușise să mențină relația lor pe un teren pur amical. Bineînțeles că aprecia compania bărbaților și-i plăcea să fie sărutată. Dar acum era altceva. Erau ochii aceia gri care dansau în inima ei? Dacă până acum nu avusese cu bărbații decât relații platonice, asta se datorase faptului că nici unul dintre ei nu trezise în ea emoții atât de puternice încât s-o facă să lege o prietenie adevărată, profundă și statornică. Până acum nu întâlnise dragostea, acesta era adevărul. De fapt îi părea bine, era mulțumită că se întâmplase așa. Căci dragostea înseamnă dăruire, angajare și acestea ar fi încurcat-o în momentul de față. Nu intra deocamdată în planurile ei dragostea, care i-ar fi complicat mult viața.

– Îmi face într-adevăr o mare plăcere să ies cu tine, Aurelia.

Ea ridică ochii spre Chuck, care privea zâmbind spre cocteilul din care Aurelia continua să soarbă de când se așezaseră.

– Nu se poate spune că mă coști prea scump, zise el glumind.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

– Poți să cauți tu mult și bine să mai găsești o fată care să aibă atâta grijă de banii tăi, ca mine.

El suspină și spuse cu o voce tristă :

– Ei, da! Femeile! În general ce le interesează este corpul meu sau... portofelul. În timp ce ție, iubito, nu-ți pasă nici de unul, nici de celălalt. El îi luă mâinile și i le sărută. Dacă ai accepta să te măriți cu mine, dragostea mea, te-aș duce departe de tot acest desfrâu decadent. Ne-am cumpăra o căsută aconerită cu vită, am avea o jumătate duzină de copii și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

– Ce te-ai face dacă aş spune da ?

– Cu tine nu țin promisiunile fără acoperire. Așa că, în loc să-ți ofer o casă de vis, voi fi obligat o dată în plus să te antrenez în vârtejul desfrâului. Se ridicară ca să danseze. Formau un cuplu perfect, mai ales când dansau, pentru că aveau amândoi un simț innăscut al ritmului. Aurelia purta o rochie scurtă, albastră care se răsucea în jurul picioarelor ei fine, cu o linie perfectă. Terminară dansul cu o figură complicată, ceea ce o făcu pe tânăra fată să râdă cu poftă, dăruită în întregime plăcerii dansului.

Chuck o cuprinse pe după umeri cu un gest familiar și se întoarseră la masa lor. Deodată, râsul înremeni pe buzele Aureliei : văzuse ochii cenușii care o urmăreau...

– Bună scara, Aurelia.

Ea se înroși dar, din fericire, era prea întuneric ca el să poată observa.

– Bună seara, domnule Bardoff, răspuse ea, mirându-se singură cât de emoționată putea să fie.

– Cred că o cunoști pe Charlene ?

Ea se întoarse spre frumoasa roșcată.

– Desigur. Sunt încântată să te revăd, domnișoară Mason.

Îl prezentă pe Chuck, care-i strânse mâna lui Bret cu entuziasm.

– Bret Bardoff ? Faimosul Bret Bardoff ?

– Nu mai cunosc un altul, răspuse Bret zâmbind.

– Vă rog să ne faceți onoarea să vă așezați puțin la masa noastră, spusese Chuck.

– Da, vă rog, se simți Aurelia obligată să insiste.

De data aceasta, era hotărâtă să nu se lase stăpânită de emoția stranie pe care i-o trezea întotdeauna prezența lui. Aruncă o privire spre însoțitoarea lui Bret și tul-

burarea ei se transformă în amuzament. Era clar că Charlene Mason nu se simțea deloc bine în compania lor. Și cu atât mai puțin să-l împartă pe Bret cu cineva, fie și numai pentru câteva minute.

- Ați fost de-a dreptul impresionanți amândoi, spuse Bret, arătând spre ringul de dans. Probabil dansați mult împreună, că sunteți atât de potriviți.

- Oh! Aurelia este o parteneră excepțională, declară Chuck, făcând pe marele specialist. Adăugă, mângâind mâna Aureliei: Ar putea dansa cu oricine, atât e de talentată.

- Adevărat? Bret ridică sprâncenele întrebând: Îmi permiți să ți-o răpesc pentru câteva minute? Vreau să mă conving singur.

La ideea de a dansa cu el Aurelia fu cuprinsă de panică. Și nici măcar nu o întrebase dacă vrea să danseze cu el.

- Nu mai fă mutra asta de martiră, îi șopti el la ureche în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

- Oh, te rog, nu fi ridicol! îi răspunse ea, furioasă că o lua peste picior. Urmă o melodie mai lentă: Când Bret o luă în brațe ea vru să se îndepărteze, din nevoia de a se apăra, dar se stăpâni. Bret avea un pient puternic, musculos, iar magnetismul pe care-l degaja topea toată rezistența ei. O strângea cu atâta forță în brațe încât avea impresia că trupurile lor aveau să se contopească, în curând, unul în altul. Se ridicase pe vârfuri și-și lipise obrazul de al lui. Mirosul de tutun amestecat cu cel de lavandă o amețea tot mai tare. Băuse poate prea mult, de aceea inima îi bătea repede și tare și respita greu.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești născută pentru dans, șopti el la urechea ei, ceea ce făcu să-i bată inima și mai puternic.

- Da ? De ce ? întrebă ea încercând să nu ia în seamă atingerea gurii lui pe obrazul ei.

- După mers. Ai o grație și un simț al ritmului extraordinare.

Acum buzele aproape că li se atingeau.

- E ciudat... murmură ea, mai mult pentru ea însăși. Crezusem întotdeauna că ochii cenușii au reflexe metalice. Dar ai dumitale... ai dumitale sunt ca niște nori.

- Nori ? Sper că nu întunecați și amenințatori...

- Depinde... șopti ea tulburată, puțin amețită. Uneori sunt blânzi și mângâie cu privirea, te învăluie ca ceața în zori. Dar nu poți ști ce prevestește asta și dacă nu trebuie să te aștepti la o aversă de ploaie sau chiar la o furtună.

- Adevărat ? Ar trebui totuși să-ți dai seama singură ; a trecut ceva timp de când ne cunoaștem.

Trebuie să-și adune toată puterea ca să lupte cu moleşeala care o cuprindea.

- Spune-mi, îmi faci propuneri aici, pe un ring de dans ?

- Trebuie să te folosești de ce ai la îndemână. Ai o idee mai bună ?

- Sunt dezolată, domnule Bardoff, spuse ea, dar nu sunt singură și nici dumneata, de altfel. Oricum, dansul s-a sfârșit.

Dar, în loc să-i dea drumul, el o strânse și mai tare.

- Nu te las să pleci până nu încetezi să-mi mai spui domnule Bardoff.

Văzând că ea face. continuă :

- Să știi că nu mă deranjează să rămân așa toată noaptea. Ești făcută pentru bratele unui bărbat și... găsesc că ești foarte potrivită pentru ale mele.

- Bine, de acord, spuse ea încet. Bret, vrei, te rog, să mă lași să plec înainte să mor sufocată ?

- Desigur.

Își slăbi strânsoarea, dar fără să-i dea drumul de tot

- N-o să-mi spui acum că ți-am făcut vreun rău.

- O să-ți dau răspunsul când voi avea rezultatul radiografiei. Se întoarseră la partenerii lor și duseră o conversație banală timp de câteva minute. Aurelia nu putea să nu observe indignarea frumoasei roșcate, pe care Bret o ignora cu un aer regesc. Ura pe care o citea în ochii ei verzi accentua starea proastă în care se afla ; de aceea oftă ușurată când cei doi se ridicară să plece.

- Mă tem că Charlenei nu-i place muzica disco, spuse Bret luând-o cu familiaritate pe după umeri. Tânăra femeie ridică spre el niște ochi plini de iubire, în timp ce Aurelia simți o împunsătură în inimă... din acelea care seamănă foarte bine cu gelozia.

- A venit aici numai ca să-mi facă mie plăcere. Am intenția să fac niște fotografii într-o discotecă. A fost un adevărat noroc că am dat aici peste voi. Acum știu precis ce am de făcut.

Aurelia observă că în ochi îi strălucea o luminiță șireată, vinovată. Fusese într-adevăr o întâmplare norocoasă ? Aurelia se îndoia. Ca și cum el era omul supus întâmplării. Nu ! Mai mult ca sigur că știa că ea va fi aici astă-seară. Reportajul acesta trebuie să fie foarte important pentru el, altfel nu s-ar fi deraniat să vină aici să danseze cu ea, când o avea la îndemână pe Charlene Mason gata să se i supună oricăror capricii.

- Pe luni, Aurelia.

- Luni ? repetă Chuck când rămaseră singuri. Nu știam că e ceva între tine și Bardoff.

- Nu e ce crezi tu. Ne vedem din motive profesionale. Lucrez pentru el, asta-i tot.

- Bine, bine. Nu te înfură. Poate că m-am înșelat! De altfel, nu sunt singurul.

- Ce vrei să spui?

- Drăguța mea Aurelia, o lămură el cu răbdare, doar n-o să-mi spui că n-ai văzut privirile ucigătoare ale Charlenei în timp ce dansai cu patronul tău.

Văzând că ea nu înțelege ce voia el să spună, oftă și continuă :

- Se împlinesc trei ani de când locuiești în New York, dar ești la fel de naivă ca un mieluleț nou-născut. Există o roșcată care, cu puțin timp în urmă, te-a străpuns cu superba ei privire verde, cu atâta convingere încât mă așteptam din clipă în clipă să te vad prăbușindu-te într-o baltă de sânge.

- Ce idee ! Sunt convinsă că domnișoara Mason știe foarte bine că Bret se întâlnește cu mine din motive strict profesionale. Și dacă m-a invitat la dans, a făcut-o numai ca să știe cum să facă fotografiile. ca să iasă cât mai reușite și mai reale.

Chuck o privi îndelung, apoi încuviință, spunând :

Aurelia ! Aurelia ! Nevinovăția ta mă lasă fără cuvinte. Ești unică în felul tău. Hai, vino să dansăm.

CAPITOLUL TREI

Luni dimineața era o vreme mohorâtă și rece, dar pe ei nu-i deranja, pentru că aveau de lucru în birourile revistei *Moda*. „Ca să vezi, s-ar putea spune că Bret a dat voie timpului să se strice, acum că nu mai facem fotografii în exterior.“

Fu preluată mai întâi de un coafor, care îi strânse frumosul păr negru într-un coc superb. Îmbrăcată cu un taior gri, a cărui linie sobră îi accentua și mai mult feminitatea, fu repede transformată într-o femeie de afaceri, dinamică și întreprinzătoare.

Se întâlni cu Larry în biroul lui Bret. Era o cameră austeră dar elegantă, tocmai decorul de care aveau nevoie.

Larry era atât de preocupat să-și regleze aparatele, încât nu o auzi intrând. Ea îl privi un moment în tăcere.

- Geniul în plină activitate... murmură o voce la urechea ei.

Întoarse capul și se pomeni față-n față cu Bret.

- De ce râzi de el? Află că e de-a dreptul genial, zise ea, furioasă că se simțea atât de emoționată.

- Mm! Suntem prost dispusă în dimineața asta. Nu ți-ai revenit încă după cheful de sâmbătă seara?

- Nu beau niciodată atât cât să se poată spune că am făcut chef, răspunse ea indignată.

- Ah! Iată-te, Aurelia, exclamă Larry. Cum se face că ai întârziat?

- Iartă-mă... Coaforul m-a ținut mult.

Bret îi adresă un surâs complice care-o umplu de atâta bucurie încât lăsă ochii în jos, să nu i se citească emoția pe față.

- De ce te temi, Aurelia?

Cum naiba făcea de citea în ea ca într-o carte deschisă? Îmbufnată, ridică bărbia cu un aer disprețuitor!

- Ah! Așa e mai bine. Mânia te prinde de minune. Îmi plac oamenii care au mândrie. E o calitate foarte importantă pentru o femeie. Ca și pentru un cal; de altfel.

Comparația o făcu să pălească de o indignare pe care se strădui să nu și-o manifeste. Dacă voia să-i țină piept, nu trebuia să-și piardă sângele rece.

- Poate că e adevărat, răspunse ea. În ceea ce mă privește, m-am gândit de multe ori că și caii, ca și femeile, pot fi superiori bărbaților. Caii în ceea ce privește rezistența fizică, iar femeile în ceea ce privește inteligența.

- Arăți chiar ca o femeie din lumea afacerilor cu coafura asta, se băgă în vorbă Larry, care nu asistase la discuția lor.

- Da, întări Bret afirmația, cu ironie în glas. O femeie de afaceri realizată și inteligentă.

- Perfect! Dinamică, stăpână pe ea, întreprinzătoare, tenace... Atenție la concurență, domnule Bardoff, răspunse ea cu aceeași ironie.

El o privi mirat.

Promite să devină din ce în ce mai pasionant. Dar vă las cu munca voastră, iar eu mă întorc la a mea.

Timp de o oră Aurelia făcu pe femeia de afaceri ocupată până peste cap, în timp ce Larry se învățea în jurul ei fotografiind-o fără încetare.

– Pauză, doamnă, spuse el făcându-i semn că se putea odihni puțin. Se răsturnă pe un fotoliu cu picioarele în sus, ca un clovn, într-o poziție pe care o femeie de afaceri nu și-o putea permite, iar Larry profită pentru a-i mai face o fotografie.

– Trădătorule ! strigă ea râzând.

– Presimt că va fi cea mai reușită fotografie, spuse el zâmbind. O voi numi : „Femeie strivită sub povara muncii“.

– Umorul tău e formidabil, Larry ! răspunse Aurelia fără să-și schimbe poziția. Se datorează faptului că-ți petreci viața în spatele unui aparat de fotografiat?

– Hai, te rog ! Fără ironii. Ai face mai bine să faci un mic efort și să mă urmezi în sala de ședințe. Astăzi tu ești președintele...

– Președinta, îl corectă ea.

Dar el n-o mai asculta, ocupat să-și transporte aparatele. Ziua fu lungă și obositoare. Larry, după ce montase toată instalația, constatase că iluminatul nu corespundea cu ceea ce îi trebuia lui și petrecuse mai mult de o jumătate de oră să facă schimbări, lăsând-o pe Aurelia să se coacă sub reflectoare. După câteva ore, se simțea la fel de proaspătă ca un coș cu legume uitat în soare timp de o săptămână. Așa că scoase un oftat de ușurare când Larry o anunță că terminaseră pentru ziua respectivă. Îndreptându-se spre ascensor, se surprinse căutând din ochi silueta deja familiară a lui Bret. Apoi, furioasă pe ea

însăși, se îndepărtă cu pasul ferm și mâinile în buzunare. O atrăgea enorm, recunoștea, dar era o atracție fizică și care nu putea dura. Nu avea decât să aștepte ca totul să treacă de la sine. Acum trebuia să se gândească la altceva ca să și-l scoată din minte și să-și regăsească liniștea. Așa cum fusese înainte. Important în viață era să fii independentă și pentru asta trebuia să reușești în plan profesional, așa că nu mai avea timp și pentru relații de natură sentimentală. Și când va hotări că a sosit momentul să-și întemeieze o familie, nu-și va alege în nici un caz drept soț pe unul ca Bardoff. Nu era genul ei ; nu-i plăceau bărbații care te țin pe jărat, făcându-te să te simți pierdută în preajma lor. De altfel, Bret nici n-o plăcea. Lui îi plăceau roșcatele.

A doua zi de dimineață au continuat să lucreze în birourile revistei *Moda*. De data aceasta, Aurelia, îmbrăcată cu o bluză albă și o fustă bleumarin, se transformase într-o modestă funcționară care lucra într-un birou. Fotografiile urmau să fie făcute în biroul secretarei lui Bret, spre marea bucurie a acesteia.

- Oh, dacă ați ști cât sunt de agitată, domnișoară Baxter ! Am aceleași emoții ca atunci când am fost dusă pentru prima oară la circ, când eram mică.

Aurelia îi zâmbi cu drăgălășenie.

- Recunosc că uneori chiar mă simt ca un elefant dresat, care-și face numărul la circ. Dar spune-mi pe nume. Mă cheamă Aurelia.

- Pe mine June. Cred că pentru tine toate acestea sunt lucruri obișnuite, dar pentru mine e atât de pasionant ! Aruncă o privire spre Larry care era, ca de obicei, absorbit de instalarea aparatelor.

Domnul Newman e foarte priceput, nu-i așa ?
 În mijlocul atâtor aparate și reflectoare e de-a dreptul
 încântător, nu găsești ? E căsătorit ?

Aurelia izbucni în râs.

- Da. Cu aparatul lui, Nikon !

- Oh !

June zâmbi, apoi încrunță sprâncenele.

- Spune-mi... vreau să spun... adică... e ceva între
 voi doi ?

- Da, este, cum să nu. Relații ca de la stăpân la
 sclav. răspunse Aurelia, care-și dădea seama pentru pri-
 ma oară că Larry nu era un tip lipsit de farmec.

Se uită apoi la fața drăguță a lui June și continuă :

- Cunoști zicala : „Drumul spre inima unui bărbat
 trece prin stomacul lui“ ? Atunci ascultă bine ce vreau
 să-ți spun : drumul spre inima lui Larry trece prin apa-
 ratele lui de fotografiat. Așa că arată-te interesată de
 ele și pune-i înfrebări în legătură cu dispozitivele care
 lasă lumina să cadă pe filmul fotografic și care se nu-
 mesc proiectoare.

În acel moment, Bret ieși din biroul lui.

- Ia te uită ! Secretara perfectă. Visul tuturor băr-
 baților din lumea afacerilor.

- Astăzi nu mai am voie să prezidez ședințele. Mi
 s-a luat acest drept. Am fost coborâtă la baza scării va-
 lorilor.

- Așa e ! Lumea afacerilor e nemiloasă, recunosc
 eu. Într-o zi, iei masa cu oamenii cei mai importanți,
 și a doua zi te trezești la cantină, mâncând alături de
 dactilografe. E legea junglei.

- Asta e ! Gata ! anunță Larry. Aurelia ?

O văzu în celălalt capăt al camerei, alături de cei
 doi.

- Bună, Bret ! Hai, Aurelia, începem ?

- Dorințele tale sunt ordine pentru mine, mare maestru al fotografiei, spuse Aurelia apropiindu-se.

- Știi să bați la mașină, Aurelia ? o întrebă Bret. Aș putea să-ți dau câteva scrisori să le bați și în felul acesta împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură.

- Îmi pare rău, domnule Bardoff, răspunse ea cu un zâmbet larg. Am făcut un pact cu mașinile de scris. Mă feresc să le ating, iar ele, la rândul lor, au promis să nu mă bage în seamă.

- Îmi dați voie să rămân aici și să privesc, domnule Newman ? întrebă June. Promit să nu vă deranjez. Sunt pasionată de fotografii, așa că vă rog să mă înțelegeți.

Larry mormăi printre dinți un vag „da“ și Bret se întoarse în biroul lui după ce-i aruncă o privire foarte mirată secretarei lui.

- Nu uita că am nevoie de tine într-o jumătate de oră, June, pentru contractul Brookline, spuse el înainte să iasă din birou.

Aurelia și Larry lucrau de zor, ca niște adevărați profesioniști ce erau. Ea îi urma supusă instrucțiunile, ghicindu-i de multe ori gândurile înainte ca el să-i spună ce urma să facă. După un timp June dispăru pe neștiință ; Aurelia nici măcar nu observară dispariția ei.

Deodată, Larry lăsă jos aparatul, privind spre tavan cu un aer absent. Aurelia se abținu să spună ceva, știa ce însemna asta : el aștepta inspirația, era în căutare de idei.

Brusc, fața lui se luminează și Larry spuse :

- Am găsit. O să schimb panglica la mașină.

- Îți bați joc de mine ?

- Nu, deloc, ai să vezi. O să iasă o fotografie foarte reușită. Hai, dă-i drumul.

- Oh! Larry! gemu ea. N-am nici cea mai vagă idee cum se face așa ceva.

- N-ai decât să improvizezi.

Aurelia se așează în fața mașinii, privind-o disperată

- Dar nu știu nici măcar cum se deschide capacul, spuse ea apăsând pe taste la întâmplare.

- Trebuie să fie pe acolo vreun buton, spuse Larry nerăbdător. În Kansas nu sunt mașini de scris?

- Oh, ba da, am chiar o soră care... Ah! strigă ea, cu chipul încântat al unei fetițe care a găsit soluția unui joc din fragmente colorate.

O dată capacul ridicat, începu să cerceteze interiorul mașinii, cu sprâncenele încruntate.

- Foarte bine! Prefă-te că știi foarte bine ce ai de făcut.

Ea începu să pipăie panglica neagră, urmărind cu degetul drumul ei misterios printre diferitele piese ale mașinii. Se apucă apoi s-o deruleze și constată că era de o lungime nebănuită. Absorbită de aceste descoperiri, uitase de Larry. Cuprinsă de mirare se frecă pe obraz, unde lăasă o urmă neagră.

Afurișita aia de panglică parcă era vie cum se încolăcea pe degetele ei, și sfârși prin a se declara învinsă. Luând în mână un ghemotoc de panglică mototolită, se uită întâi la Larry apoi își privi degetele înnegrite cu un aer de totală dezamăgire.

- Genial! strigă Larry. Exemplul cel mai grăitor al nepriceperii totale!

- Îți mulțumesc, prieten drag. Dar te previn că dacă publici așa ceva, te dau în judecată. Puse panglica pe mașină. Și să știi că tu ești cel care îi va explica lui

June cum s-a întâmplat. Acum, mie îmi ajunge. Mă opresc aici.

- Cred că e mai bine, într-adevăr! se auzi vocea lui Bret.

Aurelia se întoarce și-l văzu în prag, însoțit de June.

- Dacă într-o zi vei abandona meseria de fotomodel, nu te-aș sfătui să te lansezi în cea de secretară. Nu te pricepi deloc.

Ea se strâmbă, dar când privirea i se opri pe dezordinea și harababura care domneau pe biroul secretarei, nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

- Larry, trebuie să faci neapărat ceva să ieșim cu fața curată. De data asta am fost prinși asupra faptei.

Bret se apropie și o apucă de încheietura mâinii, adresându-i acel surâs care avea darul s-o tulbure până în străfundurile ființei ei.

O apucă de bărbie ridicându-i capul și-i spuse :

- De altfel și acest încântător chip poartă urmele evidente ale dezastrului.

Ea își privi mâinile rușinată.

- Doamne! Cum am putut să ajung în halul acesta? Oare negreala asta iese ușor? întrebă ea întorcându-se către June.

- Desigur, cu apă și săpun.

- În cazul acesta, mă duc repede să fac să dispară urmele crimei. Te las pe tine, Larry, să repari stricăciunile.

Întorcându-se spre June, spuse cu un aer misterios :

- E momentul cel mai potrivit să-ți folosești calitățile de cuceritoare. Apoi ieși pe culoar, iar Bret o ajunse din urmă.

- Așa, deci, faci pe intermediara cu secretara mea.

- De ce nu ? Aparatele de fotografiat și de dezvoltat nu au fost niciodată suficiente ca să facă un bărbat fericit.

- Dar ție, Aurelia, ce ți-ar trebui ca să fii fericită ? o întrebă el în șoaptă apucând-o de braț.

- Eu... am tot ce-mi trebuie, mulțumesc, se bâlbâi ea.

- Tot ? Adevărat ? Păcat că am o întâlnire importantă, altfel aș fi încercat să adâncesc puțin acest subiect... Brusc o luă în brațe și o sărută ușor pe buze!

- Du-te să te speli pe față, ești toată pătată de cerneală.

Apoi se îndepărtă cu pași mari, lăsând-o pradă unui vârtej de emoții contradictorii.

Își petrecu după-amiaza făcând cumpărături, ocupație care avea darul s-o facă să-și schimbe gândurile. Numai că orice-ar fi făcut, nu reușea să-și șteargă din minte acel sărut, ca și lumina cenușie din ochii ce o urmăreau peste tot.

O rafală de vânt rece o readuse brusc pe pământ. Puse frâu imaginației care o lua mereu razna și opri un taxi. Seara, ieșea cu Lisa și trebuia să se grăbească dacă voia să fie gata la timp.

Era trecut de ora cinci când ajunse acasă. Aruncă pachetele pe un scaun, întredeschise ușa de la intrare pentru Lisa, apoi se duse în baie și se cufundă în apa fierbinte, binefăcătoare. Douăzeci de minute mai târziu, ieșea din cadă, când cineva sună la ușă.

- Intră, Lisa ! Ai venit mai devreme.

Înfășurată într-un prosop și răspândind un parfum delicat de flori de pădure, deschise ușa băii.

- Sunt gata într-un minut. Am zăbovit mult în baie. Dacă ai ști în ce stare...

Se opri încremenită. Nu era Lisa cea care o aștepta, ci Bret.

- Dar... de unde ai răsărit? Credeam că este prietena mea.

- Da, îmi dau seama.

- Ce cauți aici?

- Am venit să-ți aduc ăsta. Îi întinse un stilou de aur. Bănuiesc că este al tău, din moment ce pe el sunt gravate inițialele tale.

- Da, e al meu, recunosc eu, încruntându-și sprâncenele. Mi-a căzut din geantă. Dar nu era nevoie să te deranjezi pentru atâta lucru; puteam să-l iau și mâine.

- Mă gândeam că o să-l cauți și n-o să-l găsești. Își lăsă ochii în jos, plimbându-și privirea pe umerii ei goi, oprindu-și-o de sânii de sub prosop.

- Nu-mi pare rău că am venit, a meritat osteneala.

Aurelia tresări când își dădu seama în ce ținută era. Se îndreptă grăbită spre camera ei, cu obrazii în flăcări.

- Mă întorc imediat.

Trase la repezcală pe ea niște pantaloni albi și un pulovăr bej, își dădu cu peria prin păr și se machie ușor. Apoi, trăgând adânc aer în piept, se întoarse în salon, încercând să se poarte cu un calm pe care, din nefericire, nu îl avea. Bret se instalase confortabil pe canapea și fuma.

- Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, spuse ea din ce în ce mai încurcată. E într-adevăr foarte amabil din partea dumitale că te-ai deranjat să-mi aduci stiloul. Pot... Vrei...

Oh! de ce se bălbâia în halul ăsta?

- Pot să-ți ofer ceva de băut? Numai dacă nu ești cumva grăbit...

- Nu, am tot timpul, răspunse el fără să arădă că a observat tulburarea ei. Un whisky, dacă ai, ar fi perfect.

Nici nu știu. Mă duc să caut.

Aurelia se duse în bucătărie și începu să răscolească prin dulap în căutarea unei sticle de whisky. El veni după ea și se sprijini de trigider, cu mâinile băgate în buzunare. Cât era de înalt și de puternic ! Aurelia avea senzația că un curent electric trecea prin amândoi, fapt care-i plăcea dar o și speria în același timp.

- Ah ! Uite, am găsit, strigă ea, învârtind în aer o sticlă. Whisky ! Să-ți pun un pahar. Îl vrei sec ? Fără gheață ?

- Ai fi un barman perfect ! spuse el turnându-și singur băutura.

- Nu beau mult, știi..

- Da, îmi amintesc. Niciodată mai mult de două pahare. Hai să mergem în salon, să stăm jos.

El o luă de mână și ea nu avu puterea să protesteze.

- E foarte plăcut la tine, Aurelia ! remarcă ei așezându-se lângă ea pe divan. Vesel, primitor intim... Este cumva o reflecție a caracterului stăpânei casei ?

- Așa se spune.

- E foarte bine să fii o gazdă primitoare totuși nu trebuie să lași ușa deschisă. Aici ești la New York, nu în Kansas.

- Așteptam pe cineva...

- Se poate, numai că a intrat altcineva. După năstirea ta, ce s-ar fi întâmplat dacă un altul în locul meu ar fi intrat și te-ar fi găsit înfășurată într-un prosop ?

Ea roși și lăsă ochii în jos.

- Trebuie să ții permanent ușa incuiată cu cheia, Aurelia.

- Bine, Majestatea Voastră, spuse ea prostește, dându-i o replică total deplasată.

El încruntă sprâncenle și o apucă de braț. În acel moment telefonul sună și ea se ridică în grabă.

- Lisa ? Unde ești ?

- Iartă-mă, Aurelia ! răspunse o voce găfăită. Știi, mi se întâmplă ceva extraordinar. Nu te superi dacă nu vin astă-seară la tine ?

- Nu, bineînțeles. Ce s-a întâmplat ?

- Mark m-a invitat la masă.

- Ai urmat sfatul meu ? I-ai pus piedică ?

- Se poate spune și așa...

- Oh ! Lisa ! Doar n-ai făcut-o cu adevărat, pentru Dumnezeu ?

- Nu ! Eram amândoi cu brațele pline de cărți, când ne-am întâlnit pe culoar. Îți imaginezi scena.

- Da, îmi dau seama. Oricum e preferabil decât o piedică ; ar fi fost un gest lipsit de bun-simț.

- Va să zică nu te superi pe mine dacă nu vin astă-seară ?

- Ar putea o pizza oferită de mine să rivalizeze cu dragostea ? Pa, Lisa, și petrecere frumoasă.

Închise telefonul și se întoarse către Bret, care o privea cu un aer mirat.

- Aceasta a fost convorbirea telefonică cea mai pasionantă pe care am auzit-o vreodată.

Aurelia îi adresează un zâmbet dezarmant și-i descrie în câteva cuvinte problema sentimentală a prietenei sale.

- Și tu ai sfătuit-o să-l facă pe bietul băiat să cadă la picioarele ei.

- În orice caz, a ieșit foarte bine.

- Numai că Lisa nu s-a ținut de cuvânt. Aveți intenția să ieșiți astă-seară să mâncați o pizza ?

- Nu pot să-ți ascund nimic. Toate le aflu până la urmă. Atunci află că ador pizza. Dacă nu mănânc una din când în când, fac adevărate crize.

- De ce să așteptăm să faci spume la gură?

Puse paharul pe masă și se ridică.

- Te duc eu să mănânci pizza.

- Nu trebuie să te simți obligat să mă inviți.

- Aurelia, pentru numele lui Dumnezeu, nu începe din nou. Îmbracă-te cu ceva călduros și hai să mergem. Mi s-a făcut și mie foame.

Ea își puse o jachetă în timp ce el își îmbrăca scurta de piele

*

* *

Un sfert de oră mai târziu se aflau într-un mic restaurant italian, așezați la o masă acoperită cu o față de masă în carouri albe și roșii.

- Ia spune, Aurelia, ce vrei să iei?

- O pizza.

- Da, știu, răspunse el râzând. Și pe urmă?

- Oh, sunt destule calorii într-o pizza.

- Vin?

- Nu știu dacă organismul meu îl va suporta. În definitiv, de ce nu? Doar nu trăim decât o singură dată.

- Foarte adevărat.

Bret comandă, apoi reluă discuția:

- Arăți totuși ca și cum ai fi trăit mai multe vieți! Parcă ești reîncarnarea unei prințese indiene. Pariez că așa te și numeau când erai mică.

- Numai cei răutăcioși. Mi s-a întâmplat să scalpez un băiețel pentru asta.

- Adevărat ? Povestește-mi.

- Bine. Ascultă. Dar te previn că e o poveste plină de cruzime. Trebuie să ai o inimă foarte rezistentă ca să nu faci un șoc... Învăța cu mine la școală un băiețel pe care-l chema Martin Collins. Eram îndrăgostită de el la nebunie, numai că el o prefera pe Jessie Winfield, o micuță blondă delicioasă cu niște ochi negri superbi. Eram bolnavă de gelozie. Trebuie să-ți spun că pe atunci eram o slăbănoagă, arătam ca o prăjină îmbrăcată. Aveam unsprezece ani. Într-o zi trec pe lângă ei ; el îi ducea ghiozdanul... Poți să-ți închipui ce-am simțit. Și deodată, Martin începe să strige : „Să bată tobele. Vine o indiană !“ Am fost jignită de moarte și am hotărât să mă răzbun. Am dat fuga acasă, am luat foarfeca mamei, m-am mângălit pe față cu roșu de buze și am plecat să-mi prind victima. M-am strecurat în spatele lui și-l urmăream fără zgomot, așteptând momentul potrivit. Și deodată, năpustindu-mă ca o panteră i-am sărit în spate, l-am trântit la pământ și i-am tăiat cât păr am putut. El urla, săracul, dar eu eram prea furioasă și nu aveam nici un pic de milă. Până la urmă au venit frații mei și l-au scos din mâinile mele. A fugit ca din pușcă și nu s-a mai oprit decât în fustele maică-sii.

Bret izbucni în râs.

- Dar eti ai un mic monstru !

- Bineînțeles că am mâncat cea mai grozavă bătaie din viața mea. Dar meritase. Martin a trebuit să poarte o caschetă timp de săptămâni întregi.

Și așa, tot savurând pizza, vorbiră despre ei, despre copilăria lor, vrute și nevrute. Era prima dată când ea se simțea destinsă în prezența lui.

- N-aș fi crezut că mănânci cu atâta poftă.

- Mi se intampla rar sa intruieci, așa, dar cand mă apuc de o treabă, o duc la bun sfârșit.

- Ești o adevărată surpriză. Nu știe omul niciodată la ce să se aștepte de la tine.

- Cred că pentru asta m-ai și angajat.

El zâmbi și ridică paharul fără să răspundă. O conduse acasă și când intrară în holul clădirii, Aurelia se simți din nou cuprinsă de acea emoție ciudată care se trezea în ea de fiecare dată în prezența lui.

- Vrei să bei o cafea? întrebă ea luptându-se cu cheia care nu voia să deschie ușa.

Luându-i cheia din mână, el deschise și intrară în timp ce remarca :

- Credeam că nu bei cafea.

- Eu nu, dar cum majoritatea oamenilor beau, am o rezervă de cafea în casă.

- Ah, da! În spatele bufetului, lângă sticla de whisky.

Aurelia își scoase jacheta și, foarte degajată, îl invită să ia loc în timp ce se ducea la bucătărie să pună apă la fiert. Făcu ceai pentru ea și cafea pentru el și, când se întoarse în salon cu tava, el cerceta discurile ei.

- Ai o colecție care-ți dezvăluie temperamentul. Chopin, pentru zilele când te afli într-o dispoziție romantică. Denver, când te simți cuprinsă de nostalgie și dorul de casă, B.B. King contra tristeții și Mc Cartney când ești bine dispusă.

- Se pare că-mi cunoști bine preferințele.

Nu știa nici ea dacă să-i placă sau s-o nemulțumească faptul că era descoperită cu atâta perspicacitate.

- Nu, nu încă, dar mă străduiesc să le aflu! răspunse el venind să se așeze lângă ea.

Aurelia încercă să alunece spre un teren mai puțin periculos.

— O să ți se răcească de tot cafeaua.

În tulburarea care o cuprinsese, îi căzu din mână o linguriță. Se aplecară amândoi în același timp s-o ridice și li se atinseră degetele. Acea atingere neașteptată avu asupra Aurelicii efectul unei descărcări electrice. Ridică încet capul. Privirile li se întâlniră dar erau prea emoționați ca să-și vorbească. Ea știa deja ce avea să urmeze. Încă din prima zi știuse că vor ajunge aici, pentru că era între ei o legătură, o atracție irezistibilă. Și când el o cuprinse în brațe, nici măcar nu fu surprinsă.

O sărută la început ușor, apoi gura lui deveni lacomă și fierbinte, strângând-o cu putere la pieptul lui. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și i se abandona cum n-o mai făcuse niciodată. Se gândi că nimeni nu o mai sărutase astfel apoi, prinsă în vârtejul plăcerii, nu se mai gândi la nimic.

Nu opuse nici cea mai mică rezistență când el o culcă pe divan și cu buzele lipite de ale ei se întinse peste ea. Își plimbă buzele fierbinți pe gâtul și pe pieptul ei și ea simțea cum o căldură delicioasă îi cuprinde tot trupul. Fără să se oprească din sărutări el își strecură mâna pe sub pulovărul ei și-i mângâie cu blândețe sânii.

Gâfâind, Aurelia se arcui sub trupul lui, pradă unei dorințe cum nu mai simțise niciodată. Nici nu se știa capabilă de atâta pasiune. Trupul întreg i se oferea mângâierilor savante care o amețeau. Dar când simți degetele lui umblând la fermoarul pantalonilor, începu să se zbată. Neluând în seamă protestele ei el continua să-i devoreze buzele cu o dorință crescândă. Apoi gura lui coborî pe pieptul ei, lăsând o dâră de foc.

— Bret ! Te rog... trebuie să ne oprim.

El ridică ochii și-și cufundă privirea într-a ei. Respira greu. Aurelia simți că i se strânge inima. De aici încolo totul depindea numai de el.

— Aurelia ! murmură el aplecându-se spre buzele ei. Ea întoarse capul și-l respinse.

— Nu, Bret ! Ajunge !

El lăsă să-i scape un oftat și se îndepărtă de ea, apoi se ridică și o privi un timp, după care își aprinse o țigară. Aurelia se așeză pe pat cu mâinile încrucișate la piept, fără să-l privească.

— Știam cu că ai multe chipuri, spuse el după ce trase din țigară, dar nu mă gândisem că ești și o cochetă, gata să provoace bărbații.

— Dar nu sunt o cochetă ; nu sunt nici măcar o fășneată care atrage bărbații. Asta numai pentru că am vrut... Pentru că nu te-am lăsat...

Ea lăsă capul în jos, gata să înceapă să plângă.

— Doar nu mai ești o copilă ! spuse el furios. După tine, care este mersul firesc al lucrurilor când o femeie îi permite unui bărbat s-o sărute și s-o mângâie așa cum ai făcut-o tu ?

Ea nu răspunse, așteptând ca el să se mai calmeze.

— E clar că doreai la fel de mult ca și mine. Ar fi cazul să încetezi jocul acesta stupid. Știai la fel de bine ca și mine că vom ajunge aici. Ești o adultă, Aurelia, ce naiba, nu mai ești o puștoaică. De ce faci pe naiva și pe nevinovata ?

Aceste cuvinte avură efectul unei palme ; ea roși până-n vârful urechilor. Lăsă ochii în jos, dar era prea

târziu. El înțelesese. O privi năucit, uitându-și pe loc toată mânia.

- Doamne ! N-ai mai făcut asta niciodată, nu-i așa ?

Rușinată și umilită, ca închise ochii și nu răspunse.

- Dar cum este posibil ? Cum a putut o fată frumoasă ca tine să ajungă la vârsta de douăzeci și patru de ani rămânând pură ca un mieluşel ?

- N-a fost chiar atât de greu cum crezi, spuse ea în șoaptă, evitându-i privirea. Nu-mi pierd niciodată controlul.

- Ar fi trebuit să-mi spui că ești virgină înainte să mă las dus de valul simțurilor.

- Ar fi trebuit să-mi pictez un V mare pe frunte ?

- Ești delicioasă când te înfurii, spuse el cu răceală în glas. Dar nu mă provoca, Aurelia, altfel s-ar putea să pierzi acea prețioasă stare de fecioară.

- Nu cred că ești genul de bărbat care ar viola o femeie, răspunse ea, în timp ce el își punea haina de piele.

Se întoarse spre ea, aruncându-i o privire rece, stranie.

- Ferește-te totuși... spuse el. Să știi că obțin întotdeauna ceea ce doresc.

Îi privi corpul delicat și plin de grație, apoi continuă :

- Nu te mai amăgi. Dacă aș vrea, ai fi a mea chiar acum și fără să te forțez. Dar... Se îndreptă spre ușă... dot să mai aștept puțin.

CAPITOLUL PATRU

Săptămânile următoare trecură fără nici un incident. Lucrul înainta și Larry era foarte mulțumit de rezultate. Îi aduse Aureliei un teanc de fotografii pe care ea le examină cu un ochi critic și recunoscă că erau foarte reușite. Erau poate chiar cele mai reușite fotografii pe care le făcuseră împreună. Larry făcuse dovada unui adevărat geniu în alegerea luminilor și a unghiurilor din care o fotografiase. La aceasta se adăuga și talentul și frumusețea Aureliei. Realizaseră aproape jumătate din contract. Continuând tot așa, terminau mai repede decât era prevăzut. Bret pregătea publicarea reportajului, programat pentru primele zile ale primăverii. Directorul artistic al revistei trebuia să înceapă alegerea definitivă a fotografiilor ce urmau să fie publicate. Cu acordul lui Bret, bineînțeles.

Se apropia sărbătoarea Recunoștinței și Aurelia se bucura că va avea câteva zile de vacanță. Nu numai pentru că putea să se odihnească, dar și pentru că în timpul acesta ar fi fost scutită de prezența omului care o urmărea zi și noapte, care-i bântuia și visurile.

Se așteptase să se aștearnă o anumită stinghereală între ei după seara aceea faimoasă. Dar Bret se purtase ca și cum nu se întâmplase nimic între ei. Fusese chiar atât de rezervat față de ea încât Aurelia începă să se

întrebe dacă nu-și închipuise numai că acele sărutări fuseseră într-adevăr pasionate. Relațiile lor continuau așa cum fuseseră la început, numai că pentru Aurelia lucrurile nu erau chiar atât de simple. Amintirea acelor emoții necunoscute până atunci și trezite în seara aceea o urmărea fără încetare și-i venea foarte greu să facă pe indiferenta.

În dimineața zilei Recunoștinței, Aurelia, în picioare în fața ferestrei, privea cu tristețe la vremea mohorâtă de afară : cerul era acoperit de norii de noiembrie, cenușii și grei, ce se lăsaseră peste oraș ca o mantie de plumb, străpunsă ici-colo, de zgârie-nori.

Iarba își schimbase culoarea în galben murdar, iar copacii desfrunziți își întindeau ramurile goale și pustii, plângându-și frunzele pierdute. Un timp în perfectă armonie cu sufletul ei...

Brusc o cuprinse o dorință puternică să plece cât mai departe de New York, să revadă câmpurile aurii din Kansas. Dacă ar asculta un disc de Denver ? Își aduse aminte de cuvintele lui Bret : „Denver pentru zilele când te cuprinde nostalgia și dorul de casă...“ Amintindu-și de mângâierile din seara aceea, simți o dorință nestăvilită de a-l avea lângă ea. Era atât de puternică acea dorință încât aproape o durea. Și într-un moment de luciditate înțelese că atracția pe care o simțea față de el nu era numai de natură fizică. Fuse discul de Denver și muzica își răspândi acordurile în cameră, umplând spațiul cu o melodie tristă.

Nu intra deloc în planurile ei să se îndrăgostească. Și în orice caz, nu de Bret. O asemenea iubire promitea

numai suferință și umilință. Dar oricât își impunea, o voce venită din adâncul inimii îi spunea că e deja prea târziu. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, copleșită de această descoperire.

După o seară petrecută cu Lisa și Mark, se întoarse acasă târziu. Mâncarea fusese delicioasă dar ea pre-textase regimul ei pentru siluetă ca să-și justifice lipsa de poftă de mâncare. Făcuse tot ce putuse să pară bine dispusă, așa că scoase un oftat de ușurare când închise ușa în urma ei. În sfârșit putea să-și scoată masca pe care o purtase toată seara și care-i ascundea pustiul din suflet; înceta cu teatrul. Nici nu apucă să-și scoată paltonul, că sună telefonul.

- Alo ! spuse ea cu o voce plictisită.

- Bună seara, Aurelia !

Îi recunoscă imediat vocea. Bine că el nu-i putea auzi bătăile inimii.

- Bună seara, domnule Bardoff ! răspunse ea cu o voce calmă. Ți se întâmplă des să telefonezi salariaților duminică la ore așa târziu ?

- Suntem prost dispusă ? Ai avut o zi bună ?

- Excelentă. Am luat masa în oraș. Dumneata ?

- Oh, eu am mâncat foarte bine ! Ador curcanul.

- Sper că nu m-ai sunat numai ca să-mi descrii meniul mesei de astă-seară.

Și-l imagina într-un restaurant mare, savurând mâncăruri delicioase în compania Charlenei.

- Nu, mi-ar face plăcere să trec să beau ceva la tine, dacă mai ai cumva sticla aceea de whisky...

- Oh ! Tuși ca să-și înlătore nodul din gât, apoi îngăimă : Nu ! Eu... vreau să spun, da, am whisky, dar e târziu și...

- Ți-e frică ?

- Nu, dar sunt obosită. Tocmai mă pregăteam să mă culc.

- Adevărat ?

Părea că se distrează pe scama ei.

- Da, adevărat. Ezită o secundă. Spune-mi... de ce simți din când în când nevoia să râzi de mine ?

- Iartă-mă, spuse el cu regret. Deci așa, vrei să fii luată în serios. Bine, în cazul acesta nu voi veni să-ți consum rezervele de alcool. Vreau să spun, nu astă-seară. Pe luni, Aurelia. Visuri plăcute.

- Noapte bună.

Ea închise telefonul, cu părere de rău. Ce mult și-ar fi dorit să fie Bret lângă ea în momentele acelea ! Suspină și-și îndreptă o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte. Dar era mai bine așa. Acest bărbat trebuia ținut la distanță, dacă voia să reziste atracției pe care o exercita asupra ei. Până la urmă o să se plictisească și o s-o lase în pace. Slavă Domnului, are destule femei topite după el. Și pe urmă, lui îi plăceau roșcatele ca acea Charlene care era strălucitoare și, cu siguranță, capabilă să bea mai mult decât un pahar de șampanie fără să-și piardă capul.

*
* *
*

A doua zi, Aurelia lua masa de prânz cu Lisa și spera ca această întâlnire să-i ridice puțin moralul. Era plin de lume în restaurantul unde își dăduseră întâlnire și cu greu își croi drum până la masa unde o aștepta Lisa.

- Iartă-mă, am întârziat puțin, spuse ea deschizând lista de mâncăruri, E o aglomeratic pe străzi ! De-abia

am putut să gădesc un taxi. Și iarna asta care s-a instalat de-a binelea... E un frig grozav, nu găsești ?

- Da ? Mie mi se pare că e primăvară.

- Asta e dragostea ! Nu cunosc efectul pe care îl produce asupra sufletului tău, dar fizic, e teribil cum te infrumusețează.

Văzând zâmbetul radios care lumina fața prietenei sale, Aurelia se mai înveseli.

- Trăiesc în altă lume în ultimul timp, mărturisi Lisa. Cred că te-ai plictisit să mă tot vezi cu capul în nori.

- Nu spune prostii, din contră, îmi încălzești și mie inima.

Apoi cele două prietene comandară mâncarea și continuară să vorbească. Deodată Lisa începu să zâmbescă.

- Tocmai a intrat cel mai seducător bărbat din lume, spuse ea. Dar parcă sunt invizibilă !... Nu are ochi decât pentru tine.

- Oh ! Poate caută pe cineva.

- Are deja pe cineva atârnat de brațul lui, spuse Lisa privind perechea care intrase. Dar el e atras în întregime de tine... Nu ! Nu te întoarce, șopti ea văzând că Aurelia voia să privească spre ei. Oh ! Doamne ! Vine încoace... Repede, ia-ți acrul cel mai natural cu putință.

- Dar tu ești mai emoționată ca mine, Lisa ! spuse liniștită Aurelia.

- Ei bine, Aurelia, am impresia că suntem predestinați să ne întâlnim pe oriunde mergem.

Auzind această voce familiară, Aurelia se întoarse brusc. Bret îi surâdea.

- Bună ! spuse ea cu voce răgușită. O văzu pe trumoasa roșcată agățată de brațul lui. Bună ziua, domnișoară. Ce plăcere să te întâlnesc !

Charlene dădu ușor din cap. După expresia foarte puțin binevoitoare din ochii ei verzi, se vedea că acea plăcere era departe de a fi împărtășită. Urmă o tăcere apăsătoare pe care Aurelia o întrerupsese făcând prezentările.

- Deci dumneata ești celebra revistă *Moda* ! exclamă Lisa emoționată.

- Da, fie și așa, răspuse el adresându-i surâsul lui irezistibil.

- Ador revista dumitale, domnule Bardoff, continuă ea tratând cu o indiferență regească privirile uci-gătoare ale Charlenei. Abia aștept să văd reportajul în care apare Aurelia. Trebuie să fie extraordinară.

- Da, trebuie să recunosc că e o experiență interesantă. Tu nu găsești, Aurelia ?

- Ba da, sigur, aprobă ea cu un aer degajat, susținându-i privirea fără să clipească.

- Bret, întrerupsese discuția Charlene, am face bine să ne așezăm la o masă și să lăsăm fetele să mănânce liniștite.

- Încântat că te-am cunoscut, Lisa ! Pe curând, Aurelia, spuse el cu surâsul acela care făcea să-i bată inima mai tare, de câte ori îl vedea. Ea îngăimă un „la revedere“, apoi cu mâini tremurânde apucă ceașca de ceai, dorindu-și ca Lisa să se abțină să facă vreun comentariu.

Aceasta îi urmări cu privirea pe cei doi care se îndepărtau.

- Nu mi-ai spus că tipul e așa de extraordinar. Când mi-a zâmbit era să cad de pe scaun...

„Doamne ! se gândi Aurelia. Chiar le impresionează în așa măsură pe toate femeile ?”

– Nu ți-e rușine ? îi spuse Lisei. În cazul în care ai uitat, țin să te anunț că inima ta aparține altcuiva.

– Da, știu. Dar asta nu înseamnă că nu sunt femeie.

Se uită la Aurelia cu o privire întrebătoare.

– Doar n-o să-mi spui că asupra ta nu are nici un efect ; lasă că te cunosc eu foarte bine.

– Trebuie să rămân insensibilă la farmecele devastatoare ale domnului Bardoff, altfel nu voi avea decât de suferit.

– Nu crezi că te place ?

– N-ai văzut-o pe roșcata lipită de el ca o lipitoare ?

– Cum puteam să n-o văd, spuse Lisa strâmbând din gură. E iubita lui ?

– E ceea ce-i place Majestății Sale, murmură Aurelia.

– Cum ?

– Nimic. Ai terminat ? Hai să plecăm.

Și se ridicară fără să mai aștepte răspunsul Lisei.

*

* * *

Lunea următoare ninge pentru prima dată în anul acela și Aurelia se hotără să se ducă la studioul lui Larry pe jos. Mergând, își lăsa fața sărutată de fulgii de zăpadă care zburau prin văzduh ca niște fluturi argintii, amintindu-i de copilărie. Părțile pentru sănii, bățile cu bulgări de zăpadă pe sub copacii care păreau de zahăr în timp ce câmpul părea că e de cristal. Era bine dispusă când intră în studio.

- Bună, Larry ! Cum ai petrecut în vacanță ? Cu obrații îmbujorați și ochii strălucitori care apăreau peste gulerul de blană, era de o frumusețe uimitoare. Larry ridică ușor capul și zâmbi.

- Ia te uită ce ne aduce prima zăpadă ! O adevărată reclamă pentru sporturile de iarnă.

- Mereu același, spuse ea strâmbând din nas. Nu gândești decât în termeni fotografici sau de publicitate

- Deformație profesională. În orice caz, June găsește că sunt foarte talentat. adăugă el.

- June ?

- Da... știi... i-am dat câteva lecții de fotografiat.

- Înțeleg !

- Știi, o interesează foarte mult.

- Da, știu. Aparatele de fotografiat, unghiurile cele mai potrivite, materialele pentru dezvoltat, o preocupă în mod deosebit.

- Te-ai prins, bombăni el.

- Hai, vino și sărută-mă, misteriosule !, spuse ea apropiindu-se de el. Știam eu că ai și tu o inimă.

- Bun ! spuse el îndepărtându-se. Dar ce-î cu tine aici așa devreme ? Mai ai o jumătate de oră.

- Voiam să arunc o privire peste probe.

- Sunt acolo, pe masă... Du-te să le vezi și lasă mă să-mi văd de treabă.

- Bine, șefule.

Găsi dosarul cu fotografiile sub un teanc de hârtii. După câteva minute scoase din dosar o fotografie a ei jucând tenis.

- Aș vrea să păstrez această fotografie, spuse ea. Par o adevărată campioană

Cum nu primea nici un răspuns, aruncă o privire spre Larry, cufundat în lucrul lui.

- Dar sigur, draga mea ! spuse ea imitându-i vocea. Tot ce dorești. Dar ia uite la asta, continuă pe un ton plin de entuziasm. De necrezut. Pari o adevărată campioană. Oh ! Larry ! își reluu ea vocea naturală, după care îl imită din nou : Ce frumusețe ! Ce talent ! Ești minunată, să știi. Apoi răspunse cu vocea ei : Oh ! Te rog, Larry, destul ! O să mă faci să roșesc.

- Știi că, de obicei, oamenii care vorbesc singuri sunt internați în azile ? murmură o voce la urechea ei. Tresări și fotografia îi căzu din mână.

- Îhi !... Suntem și nervoasă ? Un simptom în plus că ceva nu este în ordine.

Întorcându-se, Aurelia se pomeni față în față cu Bret. Era atât de aproape de ea încât ea făcu fără să vrea un pas înapoi. Bret observă acest gest de retragere și zâmbi.

- Sperii oamenii ! spuse ea:

- Iartă-mă, dar erai atât de absorbită de conversație...

Ea zâmbi.

- Larry este câteodată atât de vorbăreț încât mă văd obligată să întreb și să răspund. L-ai văzut ? Nici n-a observat că ai venit.

- Mmm... Cred că n-aș fi rău să profit de asta. Îndepărtă o șuviță de păr de pe fruntea Aureliei care tresări la atingerea degetelor lui.

- Bună, Bret. Ai venit de mult ? întrebă Larry. Aurelia scoase un oftat de ușurare. Sau era cumva un suspin care exprima un regret ?

Erau în decembrie și lucrul lor înainta foarte repede. Aveau să termine înainte de Crăciun. Dar contractul Aureliei expira în luna martie și ea se întreba ce o să acă când n-o să mai fie nevoie de ea. Oare Bret o să-i dea liber mai devreme ? Era puțin probabil. Era

sigur că el dorea ca Aurelia să nu mai lucreze pentru concurență până când va fi publicat reportajul. „Poate o să-mi dea altceva de făcut“, se gândi ea. „Sau aş putea să-mi iau o vacanță ?.“ Îi surâdea ideea, deși își iubea enorm munca. Era destul de obositor, dar nicio dată nu te plictiseai ca să ajungi să spui : „M-am săturat de munca asta !“. Spera să mai poată lucra câțiva ani, după care să-și ia un concediu de câteva luni ca să călătorească. Și nu se va mărita decât atunci când va avea un viitor asigurat. Își va găsi un bărbat serios, dar bun și blând, cu care să-și întemeieze o familie. Acestea erau planurile ei de viitor.

Dar oare de ce acum, gândindu-se la ele, nu i se mai păreau la fel de atrăgătoare ca altădată ?

*

* *

În a doua săptămână a lunii decembrie prin studioul lui Larry s-a perindat foarte multă lume.

Într-o dimineață Aurelia se afla sub focul reflectoarelor, având lângă ea un bebeluș de opt luni, a cărui mamă trebuia să fie timp de câteva ore.

Într-un colț al camerei era un decor care reprezenta o parte dintr-un salon. Când Aurelia venise de la coafor, Larry se afla în acel decor și discuta cu Bret. Făcu un efort să nu privească în direcția lor, lăsându-i să-și continue discuția pur tehnică și care n-o interesa, și se îndreptă spre tânăra mamă cu al cărei copil urma să se fotografieze. Rămase uimită când văzu cât de mult îi semăna copilul. Andy – așa îl chema – avea părul la fel de negru ca al ei și ochi de un albastru pur ca cerul senin. S-ar fi putut spune că era copilul ei.

- Nici nu-ți poți imagina cât a trebuit să căutăm până să găsim un copil care să-ți semene, spuse Bret apropiindu-se de Aurelia care ținea bebelușul pe genunchi și se juca cu el.

Ridică ochii spre Bret care exclamă :

- Dumnezeu! aveți niște ochi amândoi, că orbește omul privindu-vă.

- Nu-i așa că este adorabil? spuse Aurelia cu duioșie în glas, frecându-și obrazul de părul copilului.

- Încântător. Parcă ar fi făcut de tine.

Peste fața Aurelicii se strecură o umbră de tristețe și ea lăsă ochii în jos, să nu se citească în ei emoția pe care i-o treziseră cuvintele lui.

- Da, recunosc eu ea, asemănarea este perfectă. Bun! Suntem gata?

- Da!

- Ei bine, dragul meu coleg... Se ridică ținându-l pe Andy în brațe. La lucru!

- Nu ai altceva de făcut decât să te joci cu el, îi spuse Larry. Și fii cât mai naturală. Totul trebuie să pară spontan. Se uită la Andy care nu-l pierdea din ochi. Parcă ar înțelege tot ce spun.

- Chiar înțelege tot, spuse Aurelia. Este un copil foarte inteligent.

- Bun, atunci să-i dăm drumul! Să sperăm că o să vă înțelegeți bine amândoi. O să facem pauze din când în când. Nu se poate lucra timp îndelungat cu un copil!

Acum erau așezați amândoi pe covor, aplecându-și unul spre altul capetele lor brune. Aurelia ridica turnuri din cuburi pe care Andy le dăra la rezezală, cu încântare. În curând fură atât de absorbiți de jocul lor încât uitară cu desăvârșire de Larry. Culcată pe

burtă, Aurelia părea foarte încântată să construiască turnuri destinate unei distrugerii rapide. La un moment dat, copilul întinse mâna spre părul ei, își înfipse degetele în pletele mătăsoase și duse o șuviță la gură.

Ea se întoarse pe spate și-l ridică în aer cu brațele întinse. Andy gănguri de plăcere. Îl așează pe burta ei și-l lasă să se joace cu nasturii de la bluză. Îi studia fața, urmărind cu vârful degetului linia obrăjorului și a bărbiciei. Cât de mult își dorea să aibă un copil !

Se ridică și-l legănă puțin, apoi îl strânse la piept. Aceasta era dorința ei cea mai mare, își dădu ea brusc seama. Un copil. Un copil al ei, care să-i cuprindă gâtul cu brațele. Un copil de la bărbatul pe care-l iubea. Închise ochii și-și lipi obrazul de obrăjorul lui Andy. Când îi deschise, întâlni privirea lui Bret fixând-o cu interes. Îl privi fără să spună nimic, înțelegând în acel moment că el era bărbatul pe care-l iubea. Până acum refuzase să recunoască. Dar era clar că nu mai putea să nege evidența acestui fapt.

Andy o trezi la realitate întrerupând farmecul acelei clipe și trăgând-o cu putere de păr. Întoarse repede capul, răvășită complet de constatarea pe care tocmai o făcuse.

Scoase un suspin de ușurare când Larry îi anunță că terminase. Se strădui să zâmbească, să nu-și trădeze emoția.

- Genial ! strigă Larry. Vă potriviți foarte bine voi doi : ați făcut un lucru foarte bun împreună. N-ar spune nimeni că nu e chiar o mamă cu propriul ei copil. Am muncit bine pe ziua de astăzi.

„Nu a fost muncă“, se gândi Aurelia. Nu. Trăise într-o închipuire, într-un vis de care se lăsase purtată. Nu cumva toată viața ei nu era altceva decât o închi-

puire, o iluzie, un vis? La o asemenea idee fu cuprinsă de un râs nervos, din care se opri brusc. Nu era momentul să întrerupă cursul firesc al lucrului, pentru a face analiza stărilor ei emoționale. De asta avea timp mai târziu, când urma să fie singură, să poată pătrunde în liniște în grădina sufletului ei.

– O să dureze mult până instalăm decorul următor, spuse Larry uitându-se la ceas. Ce-ar fi dacă te-ai duce să mănânci ceva înainte să te schimbi? Ai o oră liberă în fața ta.

Aurelia acceptă, mulțumită la ideea că măcar pentru puțin timp va fi singură.

– Vin cu tine, se offeri Bret imediat.

– Oh, nu...

El încruntă din sprâncene când văzu privirea ei speriată.

– Vreau să spun că... nu te deranja. Sigur ai treabă. Cred că trebuie să te întorci la lucru.

– E adevărat că am treabă la birou, totuși mi se întâmplă și mie să mănânc din când în când.

O ajută să-și îmbrace paltonul, lăsându-și mâinile să alunece pe umerii ei și ținându-le mai mult decât era necesar. Atingerea deșetelor lui avu asupra ei efectul unei arsuri, chiar prin stofa groasă a rochici, și Aurelia tresări.

– Nu-ți fie teamă, nu pe tine am intenția să te mănânc, Aurelia. Când o să încetezi să mă consideri un monstru înspăimântător?

Nu era multă lume pe străzile acoperite cu o pojițică de gheață care le făcea să pară de cristal. Așezată în mașină lângă el, Aurelia se simțea prinsă într-o capcană. După un moment de tăcere făcu un efort ca să mai destindă atmosfera.

- Privește ! E minunat, nu găsești ? spuse ea arătându-i copacii în ale căror ramuri, îmbrăcate în haina de zăpadă argintie, scânteiau parcă pietre prețioase. Ador zăpada, continuă ea ca să prelungească conversația, totul devine atât de curat, de pur, de frumos, acoperit de mantia zăpezii... Ai crede...

- Că ești la tine, în Kansas ?

- Da, recunosc eu, coborând ochii sub privirea lui pătrunzătoare.

La ea... S-ar simți la ea oriunde dacă ar fi și el acolo, dar acesta era secretul ei pe care trebuia să-l păstreze cu strășnicie numai pentru sine. Bret nu trebuia să afle pentru nimic în lume că-l iubește, iar ea trebuia să se ascundă sub pavăza indiferenței.

În cafeneaua mică unde intrară, Aurelia continuă să vorbească spunând ce-i trecea prin minte, ca să-și ascundă tulburarea de care era cuprinsă.

- Ești sigură că totul este în ordine, Aurelia ? o întrebă el. Văd că ești foarte agitată în ultimul timp. O privea cu atenție, cu niște ochi atât de pătrunzători încât ea se temea să nu-i afle gândurile.

- Da, este adevărat, răspunse Aurelia cu un calm care o surprinse și pe ea. Am muncit mult în ultimele săptămâni... Pe urmă, sunt și foarte îngrijorată să aflu cum o să iasă reportajul.

- Dacă numai asta te preocupă, pot să te asigur de pe acum că va fi un mare succes. O să te prăbușești sub ofertele ziarelor și ale televiziunii... n-o să ai decât să alegi ce-ți va conveni mai mult.

- Oh !

El o privi încruntat.

- Este tot ce ai de spus ? Doar nu asta e ceea ce îți dorești cel mai mult ?

— Ba da, desigur, recunosc eu ea manifestând un entuziasm care era departe de ceea ce simțea în realitate. O să sar în sus de bucurie. Și-ți sunt foarte recunoscătoare pentru ocazia pe care mi-ai oferit-o...

— Păstrează-ți recunoștința, o întrerupse el brusc. Acest reportaj este fructul unei munci de echipă, din care vei recolta ceea ce ai semănat. Și acum, dacă ai terminat de mâncat, hai să mergem. Te duc înapoi iar cu mă întorc la birou.

Îl urmă, cu gâtul uscat de necaz. Oare ce spusese că-l înfuriase dintr-o dată ?

*

* *

Lucrul era pe sfârșite. Făceau ultimele fotografii. Aurelia își schimba îmbrăcămintea în cămăruța din studioul lui Larry care îi era rezervată. Ridicând ochii se văzu în oglindă și rămase cu răsuflarea tăiată. Când scosese rochia de casă din cutia în care fusese împachetată o găsisse într-adevăr frumoasă, dar nimic mai mult. Dar acum, când o vedea îmbrăcată pe ea, i se părea minunată. Mătasea vaporosă ca o spumă îi cădea în unduiri grațioase până la glezne, lăsând să i se ghicească formele perfecte. Decolteul descoperea discret locul misterios de unde porneau sânii. Era un veșmânt de toată frumusețea care mai mult o descoperea decât o acoperea.

Puțin mai înainte fusese fotografiată în timp ce era îmbrăcată într-un mantou superb de zibelină, iar Larry știuse să prindă expresia de încântare de pe chipul ei când își ascunsese înfrigurată bărbia în blana moale și caldă. Dar ea prefera rochia aceea de casă care avea

ceva atât de special, ca și cum ar fi fost creată numai pentru ea.

Îi găsi pe Larry în studio. Se întrecuse pe sine. Iluminatul discret din cameră dădea exact iluzia unui clar de lună. Atmosfera era romantică și foarte rafinată. În jur parcă plutea o pulbere de aur.

– Ești gata? Perfect! spuse Larry întorcându-se. Scoase un lung șuierat admirativ.

– Ești superbă în rochia asta. Toți tipii care or să te vadă în fotografie or să se îndrăgostească de tine. Și toate femeile își vor imagina că sunt în locul tău. Știi, deși te cunosc de atâta timp, încă îmi provoci surprize.

În acel moment se deschise ușa și Bret intră, cu Charlene la brațul său. O studie îndelung pe Aurelia în timp ce ea fremăta sub privirea din care țâșneau niște raze fierbinți ce o ardeau.

– Ești într-adevăr încântătoare, Aurelia.

– Mulțumesc, spuse ea străduindu-se să-și stăpânească tremurul din glas.

Privirea glacială a Charlenei avu asupra ei efectul unui duș rece. De ce o adisese Bret pe femeia asta cu el?

Larry sparse tăcerea care se așternuse :

– Tocmai înțepeam...

– Nu vă sinchisiți de noi, spuse Bret. Charlene voia să vadă cum arată reportajul acesta care mă preocupă atât. Gândul că Charlene avea un cuvânt de spus despre timpul și preocupările lui Bret făcu să i se topească Aureliei toată buna dispoziție. Dar în definitiv, ce credea? Uitasă oare că sentimentele ei nu erau împărtășite? Simțea cum i se preling lacrimile, dar nu pe obraji ci în suflet.

Așaza-te acolo, Aurelia, spuse Larry.

Lumina discretă cernută din reflectoare dădea pielii Aureliei o strălucire delicată, mătăsoasă, iar silueta ei splendidă se întrezărea în lumina diafană sub mătasca fină, vapoasă. Larry deschise ventilatorul ca să facă vânt. Imediat, o ușoară briză îi involbură părul, iar mătasca rochiei se încolăci în jurul ei.

- Bun... Acum ridică-ți părul... Așa ! O să faci multe victime cu pozele astea.

Larry continua să-i dea indicații pe care ea le executa fără să comenteze, luându-și pozițiile și expresiile pe care i le cerea el.

- Bun, acum privește aparatul și închipuie-ți că este bărbatul pe care îl iubești... Sosește... Se apropie... În curând te va îmbrățișa...

Aurelia aruncă o privire spre fundul studioului și, întâlnind privirea lui Bret, nu-și putu stăpâni un fior care-o făcu să tremure din cap până-n picioare.

- Hai, Aurelia, am nevoie de pasiune, nu de panică. Hai, iubito, privește aparatul.

Ea se supuse, cu gâtul uscat de emoție. Dar, încet, se lăsă purtată de închipuire : aparatul de fotografiat se transformă în Bret. Un Bret care o privea cu ochii arzând de dragoste și de dorință. Venea către ea plin de tandrețe, o lua în brațe și mâinile lui o mângâiau blând în timp ce-i strivea buzele cu buzele lui, după care îi șoptea cuvintele pe care ea visa să le audă rostite de el, făcând-o să se scalde în căldura acelor cuvinte.

È foarte bine așa, Aurelia !

Pierdută în lumea ei imaginară, tresări și se uită la Larry cu un aer mirat când se trezi la realitate.

- Ai fost genială ! Chiar și eu m-am îndrăgostit de tine.

- Știi că este o idee ? Ne-am putea căsători. Am locui într-o cameră obscură mobilată cu reflectoare.

- Bret, rochia asta de casă este încântătoare ! întrerupse brusc discuția vocea Charlenei. O vreau neapărat. Vrei să mi-o faci cadou ? Hai, spune, continuă ea cu o voce caldă, învăluitoare, în stare să farmece pe oricine, cu un zâmbet încărcat de promisiuni, în timp ce mâna ei cu unghii roșii mângâia brațul lui Bret.

- Da, sigur ! spuse el fără să piardă din ochi figura Aureliei. Dacă ți face plăcere...

Aurelia simțea că se sufocă de mânie. Gestul acesta o rănea până în adâncul inimii. Îi privi un moment în tăcere, apoi se întoarse brusc și se îndreptă spre camera din spate.

Acolo, în sfârșit singură, își rezemă fruntea arzătoare de peretele rece. Suferea cumplit. Cum putuse Bret să facă așa ceva ? Rochia aceasta de interior fusese creată pentru ea și numai ei trebuia să-i aparțină. Închise ochii și dădu drumul unui lung suspin. Și ea care se închipuia în brațele lui, îmbrăcată cu rochia asta... Acum era Charlene cea care o va purta, în timp ce el o va învălui cu priviri drăgăstoase, o va mângâia, o va săruta, lăsându-se amândoi târați în vârtejul dorinței. Suferința Aureliei se transformă brusc în mânie. Dacă asta voia el, cu atât mai bine ! Înnebunită de furie, își scoase rochia de casă și se îmbrăcă.

Când se întoarse în studio îl găsi pe Bret așezat în fotoliul lui Larry. Era singur. Aurelia se îndreptă direct spre el și aruncă rochia pe birou.

- Poftim ! Pentru prietena ta ! Ar trebui să o dai la curățat înainte să i-o faci cadou. Se îndreptă spre ușă când el o prinse de încheietura mâinii.

- Ce-i cu tine, Aurelia ?

- Cu mine ? Nimic.

- Nu mai fă pe proasta. Ești tulburată și vreau să știu de ce.

- Tulburată, eu ?

Încercă să se desprindă din mâna lui, dar nu reuși.

- Și chiar dacă aș fi, nu văd de ce asta te privește pe tine. Contractul nu mă obligă să-ți mărturisesc stările mele sufletești..., după câte știu.

Încercă din nou să se elibereze, dar el o cuprinse strâns de umeri și spuse cu o voce aspră :

- Ajunge ! Spune, ce ai ?

- Ce am ? O să-ți spun ce am ! strigă ea, cu obrajii în flăcări. Ai venit aici eu roșcata ta și i-ai făcut cadou rochia mea. A fost destul să clipească fluturând din gene, că te-ai și grăbit să i-o oferi.

- Pentru asta ești supărată ? Numai pentru asta ? Întrebă el exasperat. Dar dacă nu trebuie decât atât ca să-ți fac o plăcere, îți voi oferi și ție una.

- Nu-ți mai lua aerul acesta de superioritate ! răspunse ea furioasă. Crezi că mă poți cumpăra cu o cârpă ? Păstrează-ți banii pentru cele care ți-i cer și lasă-mă pe mine în pace.

- Nu pleci nicăieri până nu te calmezi și până nu lămurim chestia asta.

Ochii Aureliei era scăldați de lacrimi.

- Oh ! Nu înțelegi nimic, gemu ea. Nu înțelegi absolut nimic !

- Nu mai plânge, Aurelia, îi spuse el ștergându-i lacrimile. Nu suport să văd femeile plângând. Încetează să plângi în halul acesta.

- Nu știu să plâng decât așa, spuse ea printre sus-pine

- Nu mai înțeleg nimic. Doar nu vrei să spui că suferi în așa hal din cauza unei rochii. Hai, ia-o, dacă

e atât de importantă pentru tine. Îi întinse cutia. Charlene are sertare întregi.

Aceste ultime cuvinte fură picătura care umplu paharul.

- Nu am nevoie de capotul tău. Păstrează-l. Nu vreau să-l mai văd niciodată ! țipă ea cu vocea sugrumată. Și bucurați-vă de el, tu și iubita ta. Își luă haina și ieși trântind ușa. Afară, pe stradă, era cât pe-acți să calce o mașină.

Oare înnebunise ? Ce-o apucase să se enerveze în așa hal pentru o bucată de mătase ? Și mai ales, ce-i venise să se atașeze în așa hal de un bărbat odios, nesimțit și care pe deasupra o iubea pe alta ?

Tocmai făcea semn unui taxi, când simți pe umăr o mână străină.

- M-am săturat de capriciile tale, Aurelia. Și mai ales, detest să mi se trântescă ușa în nas.

Vocea îi suna amenințătoare, dar ea nu se lăsă impresionată.

- Nu mai avem nimic să ne spunem ! izbucni ea.

- Ba da ! avem multe să ne spunem.

- Oricum, tot n-ai înțelege, zise ea, pe tonul disprețuitor al unui adult care se adresează unui copil tâmpit. Nu ești decât un bărbat.

- Da, sunt bărbat. O dată ai și tu dreptate. Luând-o în brațe își apăsă cu brutalitate gura peste buzele ei, forțând-o să le deschidă. Deodată, totul în iur dispăru. Rămaseră acolo lipiți unul de altul, fără să se sinchisească de oamenii care treceau pe lângă ei. Când îi dădu drumul, ea se îndepărtă, ca să poată respira.

- Bun, acum că mi-ai făcut dovada că ești bărbat, e timpul să plec.

- Hai să mergem înapoi, sus. Să continuăm această discuție la căldură.

- Nu ! Discuția s-a terminat.

- Nu de tot... insistă el, trăgând-o de mână.

„În nici un caz nu trebuie să rămân singură cu el în acest moment..., își spuse ea repede. Nu mai am putere să-i rezist, iar lui nu-i va fi deloc greu să-și dea seama de asta.”

- Te asigur, Bret... Cum se făcea că vocea ei devenise atât de calmă ? N-aș vrea să provoc un scandal, dar dacă mai continui să tragi de mine, strig. Și am o voce zdravănă, să știi.

- N-ai îndrăzni. Aurelia, trebuie să avem neapărat o explicație, o dată pentru totdeauna.

- Bret ! Ne-am enervat amândoi și ne-am pierdut sângele rece pentru un lucru care într-adevăr nu merită. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt și să nu mai vorbim despre asta. E o întâmplare pur și simplu ridicolă.

Îi era din ce în ce mai greu să-i reziste.

- Te rog, Bret ! Să nu mai vorbim. Fiecare om are momente de enervare sau de proastă dispoziție, din când în când.

- Foarte bine, spuse el după un timp de tăcere. Să uităm povestea asta... pentru moment.

Aurelia respiră ușurată. Dacă el ar mai fi insistat, ar fi sfârșit prin a accepta să urce înapoi cu el. Văzu un taxi, și ducându-și degetele la buze, scoase un fluierat strident.

- E clar, n-o să încetezi niciodată să-mi faci surprize ! spuse el încrăcșinat de uimire.

CAPITOLUL CINCI

Se apropia Crăciunul și New Yorkul începea să se gătească de sărbătoare. Cu fruntea lipită de geam, Aurelia privea șirurile de mașini și multimea animată a oamenilor scurgându-se în valuri pe străzile luminate feeric. Fulgi mari de zăpadă zburau vesel prin aer ca niște fluturi de mătase albă.

Lucrul pentru reportaj se terminase, fuseseră făcute toate fotografiile și Aurelia nu mai avusese nici o ocazie să-l vadă pe Bret în ultimul timp. Se gândea cu inima strânsă și plină de tristețe că-l va vedea din ce în ce mai rar ; se terminaseră întâlnirile lor zilnice. Din fericire, pleca a doua zi în Kansas, să petreacă sărbătorile cu familia ei.

Era tocmai ceea ce îi trebuia acum. Va avea zece zile de liniște, timp în care să-și panseze rănila inimii și să se gândească și la viitorul ei, care în momentul acesta îi apărea întunecat și golit de orice speranță.

Soneria de la ușă îi întrerupsese gândurile.

- Cine este ? întrebă ea înainte de a deschide ușa.
- Moș Crăciun.
- Bret ? bâigui ea emoționată. Tu... tu ești ?
- Mă lași să intru, sau discutăm prin ușă ?
- Iartă-mă.

Deschise ușa și privi cu admirație statura puternică și degajată a omului stăpân pe el, care stătea sprijinit de tocul ușii.

- Văd că stai încuiată acum, spuse el examinându-l un moment rochia de casă de culoare gri, înainte să ridice ochii către fața ei. Ce zici, pot să intru ?

- Bineînțeles.

Se dădu înapoi ca să-l lase să treacă.

- Credeam că Moș Crăciun vine pe coș.

- Nu azi.. Aș bea puțin din faimosul tău whisky! E un ger afară că am înghețat.

- În felul ăsta îmi spulberii ultimele iluzii. Și eu care eram convinsă că Moș Crăciun se hrănește numai cu lapte și prăjituri de ciocolată !

- Să fim serioși ! Din cât îl cunosc eu, cu siguranță că poartă o sticlută de whisky în buzunarul cojocului.

- Cum poți să-l trădezi cu atâta sânge rece ? întrebă ea îndreptându-se spre bucătărie.

Se întoarse cu sticla de whisky din care turnă într-un pahar până îl umplu.

- Nu vrei să bei cu mine, măcar de data asta ?

- În nici un caz !

- Bine, atunci bea măcar altceva. Nu suport să beau de unul singur.

Aurelia se duse în bucătărie unde își turnă un suc de portocale apoi se întoarse în salon.

- Pleci în Kansas mâine dimineață ? o întrebă el așezându-se pe divan, în timp ce Aurelia, prudentă, luă foc pe un scaun în fața lui

- Da, voi petrece sărbătorile de iarnă în familie. Voi sta acolo până pe doi ianuarie.

- Îți doresc un Crăciun fericit și un an bun. Mă voi gândi la tine când vor răsună cele douăsprezece bătăi din noaptea Anului Nou.

- Sunt convinsă că vei fi prea ocupat pentru asta.

- Oh ! Voi găsi eu un minut, spuse el sorbind din whisky. Am ceva pentru tine, continuă el scoțând un mic pachet din buzunar.

Ea privi îndelung cadoul și, ridicând ochii mariți de surpriză spre el, spuse :

- Oh ! Dar... Eu nu... Eu nu am nimic să-ți dăruiesc.

- Ești sigură ? întreabă el cu subînțeles.

Ea roși.

- Crede-mă, Bret, nu pot să accept, nu mi se cuvine un asemenea dar.

- Să spunem că vine de la Majestatea Sa pentru unul din modeștii săi supuși.

Îi luă paharul din mână și puse în locul lui pachetul.

- Ai o memorie grozavă, spuse ea zâmbind.

- O memorie de elefant. Hai, deschide-l. Știu că mori de curiozitate.

- Dacă există ceva la care nu am tăria să rezist, sunt cadourile de Crăciun.

Desfăcu hârtia aurie și se simți năucită de încântare și de mirare ridicând capacul cutiței : două safire montate în niște cercei superbi străluceau pe catifeaua neagră.

- Pietrele astea sunt ca ochii tăi. Un albastru limpede și strălucitor care aruncă scânteii... M-am gândit că ar fi o crimă să se afle în alte urechi decât în ale tale.

- Oh ! Sunt splendizi ! Sunt minunați, murmură ea. Dar n-ar fi trebuit...

- Nu, asta e adevărat. Ești mulțumită ?

- Da... răspunse ea zâmbind. E într-adevăr un cadou formidabil. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

- O să-ți arăt cum.

Se ridică și o luă în brațe.

- Așa, de exemplu !

El își apăsă buzele pe ale ei. După o ușoară ezitare ea îi întoarse sărutul. Doar trebuia să-i mulțumească, nu ? Numai că sărutul se prelungi și ea uită că era vorba numai de o dovadă de recunoștință.

- Încă o dată, draga mea ! spuse el când ea vru în sfârșit să se îndepărteze. Nu uita că sunt doi cercei.

Și din nou gura lui o cuprinse pe a ei. Aurelia simțea că trupul i se topea confundându-se cu al lui și se strânse și mai mult în brațele lui, înfigându-și degetele în părul lui blond.

Pierzând orice legătură cu lumea înconjurătoare, ea se lăsă târâtă de vârtejul dorinței. Nu mai exista nimic decât gura lui peste a ei și trupul lui musculos strângându-l pe al ei.

Când buzele li se despărțiră într-un târziu, el o privi cu ochii scânteind de dorință.

- Ce păcat că nu ai decât două urechi...

Ea își rezemă fruntea de pieptul lui și se strădui să-și recapete răsuflarea.

- Te rog, Bret ! șopti ea fără să-i dea drumul din brațe. Uit de toate când mă săruți.

- Adevărat ?

Își înfundă fața în părul ei ca smoala.

- Ce interesant...

Îi ridică bărbia cercetându-i chipul cu atenție.

- Știi că e periculos să faci o asemenea mărturisire ? Aș putea fi tentat să profit. Dar nu o voi face... nu încă.

Îi dădu drumul și ea trebui să facă apel la toată voința de care era în stare ca să nu-l rețină în continuare lipit de ea. Când se îndepărtă, parcă se rupse din ea.

Bret se îndreptă către masă, bău paharul până la fund și-și îmbracă paltonul. În fața ușii se întoarse și-i zâmbi :

- Crăciun fericit, Aurelia !

- Crăciun fericit, Bret ! murmură ea în timp ce ușa se închidea fără zgomot, ca în vis.

*

* * *

Cerul albastru fără nori părea de cristal, iar aerul rece și curat avea acel miros familiar pe care l-ar fi recunoscut oricând : era mirosul din țara copilăriei.

Coborî din mașină și intră pe pământul fermei, al casei părintești. Rămase un moment nemișcată, copleșită de amintiri.

- Tom ! De te intri prin spate ?

Era vocea lui Sarah Baxter care ieșea din bucătărie ștergându-și mâinile pe șortul alb când, dând cu ochii de femeia înaltă și brunetă care se afla în mijlocul camerei, se opri brusc.

- Aurelia ! O, Doamne ! Nu te-am auzit intrând. Fata se aruncă în brațele mamei sale.

- Mamă ! Dacă ai ști ce bine e să fii acasă !

Chiar dacă mama remarcă tristețea care învăluia vocea fiicei sale, nu lăsă să se vadă nimic și se mulțumi s-o sărute și s-o îmbrățișeze cu multă căldură. Apoi se îndepărtă și o studie cu un ochi critic.

- Ar trebui să mai pui pe tine câteva kilograme.

— Ia te uită cine a sosit de la New York !

Tom Baxter, care intrase pe ușa din spate, își strânse fiica în brațe cu tandrețe. Ea inspiră cu plăcere mirosul de fân care se răspânda din hainele tatălui său.

— Lasă-mă să te privesc... Ce minunăție !

Îi aruncă o privire soției sale.

— Am făcut treabă bună noi, amândoi. Nu găsești ?

Puțin mai târziu, Aurelia se duse după mama ei în bucătărie. O aromă delicioasă se ridica din oalele de pe foc și Aurelia o ascultă pe maică-sa vorbindu-i despre ultimele evenimente din familie. Apoi, brusc, mângâie cerceii cu safire și figura lui Bret îi apărură cu atâta claritate încât aproape îi simțea prezența lângă ea. În toarse repede capul ca să-și ascundă lacrimile care-i inundaseră ochii.

* * *

În dimineața Crăciunului, Aurelia se trezi în zori, în camera ei de copil. Se culcase târziu în ajun și adormise foarte greu, stând cu ochii în tavan ore întregi. Orice ar fi încercat, nu reușea să și-l scoată pe Bret din minte. Imaginea lui o urmărea. Nu dorea altceva decât să simtă brațele lui în jurul trupului ei. Și această dorință era atât de puternică încât se transforma într-o durere pe care nimic n-o putea alina.

Îl iubea. Îl iubea și în același timp îl ura pentru că el nu-i împărtășea iubirea. O dorea, desigur, asta era clar. De altfel, el nici nu ascunsese acest fapt. Dar e departe de la dorință până la dragoste, și acest drum lung el în nici un caz nu avea intenția să-l parcurgă. Dar cum putuse ea să se îndrăgostească de un bărbat atât de nrogant, de autoritar, de sigur pe el ? Și cu un

caracter imposibil. Dar oricâte defecte îi găsea, nu reușea să și-l scoată din minte mai mult de cinci minute.

„Astăzi este Crăciunul”, își spuse ea încercând să se scuture de jugul acestei iubiri. Doar n-o să-î îngăduie lui Bret să-î strice sărbătoarea! Se ridică din pat, își puse o rochie de casă și ieși din cameră.

Țiimp de o oră toată lumea stătu în jurul pomului de Crăciun, iar casa răsună de strigăte de bucurie și de foșnetul hârtiilor.

Puțin mai târziu, Aurelia se strecură afară din casă să se plimbe. Zăpada înghețată scârțâia sub pașii ei. Total era alb ca și cum natura întreagă fusese atinsă de o baghetă magică. Mii de steluțe argintii poleiau zăpada. Copacii, albi și muți, erau îmbrăcați în haine de zăpadă. Îl găsi pe tatăl ei în grajd și, tot vorbind cu el, își trecea un pumn de grăunțe dintr-o mână într-alta, gest care-i răsărea din împărăția uitării, amintindu-i de gesturile copilăriei.

- De fapt, Aurelia, tu ești făcută să trăiești la o fermă, nu-i așa?

El vorbise fără să se gândească prea mult, dar ea îl privi cu un aer de tristețe.

- Da, este adevărat.

- Aurelia, o întrebă el cu blândețe, ce-i cu tine? Ce nu merge cum trebuie?

- Nu știu. Scoase un oftat lung. Sunt momente când nu mai pot să suport New Yorkul. Am impresia că mă sufoc în orașul acela.

- Credeam că ești fericită acolo.

- Am fost... Sunt! se corectă ea. E de-a dreptul pasionant să trăiești la New York. Este o viață foarte plină și agitată. Și ai ocazia să întâlnești tot felul de oameni interesanți. Își alungă din minte doi ochi cenușii

care o urmăreau. Totuși, uneori, liniștea și spațiul întins de aici îmi lipsesc. Cu alte cuvinte, duc dorul locurilor natale. Dar o să-mi treacă. Tocmai am terminat de lucrat la un reportaj foarte reușit, dar care m-a epuizat.

Ea știa foarte bine că nu munca o epuizase, ci mai curând patronul pentru care muncise.

- Aurelia, dacă nu ești fericită, dacă e ceva care te preocupă, spune-mi. Știi că aș face orice să te pot ajuta.

Se gândi un moment că ar fi foarte bine dacă ar putea să se refugieze în brațele lui și să-i mărturisească tot. Dar își spuse că l-ar întrista degeaba, și că pe ea n-ar ajuta-o cu nimic dacă tatăl său ar ști că este îndrăgostită de un bărbat care nu vede în ea altceva decât o figură fotogenică cu ajutorul căreia își mai poate mări cifra de afaceri.

- Nu este nimic grav, nu te neliniști, îi spuse ea. Sunt doar foarte obosită, asta-i tot. Mă duc să dau de mâncare la găini.

Toată ziua casa a fost plină de râsete și de strigătele copiilor. Absorbită cu treburile gospodărești și cu discuțiile în familie, Aurelia nu mai avu timp să se gândească la necazurile ei.

Dar când petrecerea se termină, se trezi în salon singură, cuibărită într-un fotoliu în fața pomului de Crăciun și întrebându-se ce făcea Bret în acel moment. Își petrecuse ziua cu Charlene, la club, ori la prieteni? Si acum era așezat în fața căminului cu Charlene pe genunchi... Charlene îmbrăcată în acea vaporeasă rochie de casă, moale și transparentă...

I se frânse inima când își imaginează scena, cuprinsă de o stare de gelozie care-o împingea spre disperare. Și nu putea să facă nimic. Nu-i rămăsese altceva de făcut

decât să se învețe să trăiască cu această surerintă și să iubească în tăcere...

*
* *
*

Vacanța trecu repede, liniștită și odihnitoare. Aurelia regăsise-acasă ritmul calm al zilelor copilăriei. Făcuse plimbări lungi pe colinele acoperite de mantia albă a iernii care cernuse o zăpadă fină peste toată natura. I se părea că vântul care se furișa printre ramurile copacilor bătrâni ducea cu el gândurile ei triste.

„Orășenii nu știu câtă minunăție este aici“, se gândea ea contemplând imensitatea albă care se întindea în fața ei. Și de unde să știe? Cum ar putea să înțeleagă? Îndepărtându-și brațele începu să se învârtască în acru pur. În apartamentul ei elegant din care se vedea o pădure de beton și oțel, nu va putea niciodată să se bucure de o asemenea încântare sufletească, de senzația că aparține unui întreg, naturii, pământului. Acelui pământ care se întindea în fața ei cât vedeai cu ochii. Pământul care văzuse trecând peste el indieni, pionieri, fermieri. Oamenii vin și pleacă. Se nasc și mor. Dar pământul rămâne acolo, mereu același. Și când Aurelia va dispărea, pe câmpuri, imensele valuri aurii ale grânelor își vor desfășura mai departe unduirile în adierea vântului și sub lumina binefăcătoare a soarelui.

Iubea acest pământ. Îi plăcea să-l strivească în mână, să-l simtă sub picioarele goale, vara. Fără îndoială că, în ciuda lustrului pe care-l căpătase, rămăsese o mică sălbatică, o adevărată fiică a câmpiilor. Se întoarse încet spre casă, gândindu-se la viitorul ei. Avea douăzeci și patru de ani, un apartament la New York, o carieră bine trasată în fața ei. Nu putea să abandoneze toate

astea și să se întoarcă să locuiască la fermă. Nu... Trebuia să se întoarcă la New York și să continue să-și exercite meseria pe care și-o alesese.

Dar o voce din adâncul inimii ei îi spunea că nu acesta era adevăratul motiv pentru care abia aștepta să se întoarcă la New York.

În momentul în care intra în casă, sună telefonul.

- Alo !

- Bună, Aurelia.

- Bret ?

Niciodată nu-și închipuise că simplul fapt de a auzi o voce la telefon poate provoca un asemenea șoc.

- Mereu la fel de perspicace. Ce mai faci ?

Ea se sprijini de perete, cu picioarele ca scerete.

- Foarte bine, mulțumesc. Nu... nu mă așteptam să-mi telefonezi. S-a întâmplat ceva ?

- Ce să se întâmple ? Nu, totul e bine. M-am gândit că a sosit timpul să-ți amintesc de existența bătrânului New York, asta-i tot. Ai de gând să te mai întorci ?

- Da ! Bineînțeles.

Trase cu sete aer în piept.

- Ai, ai ceva de lucru pentru mine ?

- De lucru ? Da, am ceva proiecte...

Urmă o tăcere, apoi continuă :

- Ești dornică să te apuci de lucru ?

- Desigur ! Nu vreau să ruginesc.

- Văd.

Nu, nu vedea nimic

- Bine, o să ne gândim la asta când te întorci. Ar fi păcat să nu-ți folosești nenumăratele tale talente.

- Am încredere în tine. Sunt convinsă că o să găsești ceva...

- Mmm. Te întorci la sfârșitul săptămânii ?

- Da, pe două ianuarie.

- O să-ți telefonez. Păstrează pentru mine o seară liberă, îi spuse el cu autoritate în glas. O să te punem în fața unui aparat de fotografiat, dacă asta e cea mai mare dorință a ta.

- De acord. Eu... Bine... Îți mulțumesc că m-ai sunat.

- A fost plăcerea mea. Pe curând.

- Da... Bret.

Își frământa mintea să mai găsească ceva de spus, doar să mai prelungească convorbirea, ca să-i mai audă vocea.

- Da ?

- Nu, nimic.

Închise ochii, blestemându-și lipsa de imaginație.

- O să... o să aștept telefonul tău.

- Perfect !

Urmă un moment de tăcere, după care el continuă :

- Vacanță plăcută în continuare, Aurelia...

CAPITOLUL ȘASE

Imediat ce se întoarse la New York, Aurelia îi telefonă lui Larry. Îi răspunse o voce de femeie și după un moment de ezitare, se scuză :

- Îmi pare rău, am greșit numărul.

- Aurelia ? Sunt eu, June.

- June ? Ce mai faci ? Cum te-ai distrat în vacanță ?

- Minunat. Mi-a spus Larry că ai fost plecată la familia ta. Cum ai petrecut ?

- Foarte bine. E minunat să te afli acasă, printre ai tăi.

- O secundă... mă duc să-l chem pe Larry.

- Nu ! Eu...

Deja Larry luase aparatul când Aurelia, încurcată, spuse că avea să sune mai târziu.

- Nu fă pe proasta, Aurelia ! June a venit la mine să-mi ajute să fac ordine printre revistele mele care sunt complet răvășite.

Deci Larry îi dădea voie lui June să se atingă de revistele lui atât de prețioase. Aurelia își spuse că acesta era un semn că cei doi deveniseră foarte intimi.

- Voiam numai să-ți spun că m-am întors, zise ea. În caz că ai avea nevoie de mine.

- Mmm... Cred că mai curând ar trebui să ieși legătura cu Bret. Nu uita că ești încă legată de el prin contract. Ce-ar fi dacă i-ai telefona ?

- Nu, nu, răspuse ea făcând pe indiferentă. I-am spus că mă întorc pe doi ianuarie și el știe foarte bine unde să mă găsească.

Se scurseseră câteva zile fără ca Bret să dea vreun semn de viață. Aurelia își petrecea mare parte din timp acasă, blocată de zăpada care cădea fără întrerupere asupra orașului, așternându-se peste străzi, peste copaci și peste case, parcă s-ar fi deschis un robinet din cer. O călca pe nervi că trebuia să stea închisă în casă după ce se obișnuise în ultimele două săptămâni cu o viață în aer liber. Umbla prin casă încoace și încolo, fără nici un rost, petrecând ore întregi la fereastră și privind cu tristețe la trotuarele așa de înghețate încât păreau adevărate oglinzi.

În seara aceea Lisa venise la masă la Aurelia. Aceasta tocmai era în bucătărie să spele o salată când sună telefonul. Cum era cu mâinile ude, o rugă pe prietena ei să răspundă.

Lisa ridică receptorul și spuse pe un ton solemn :

- Aici reședința domnișoarei Aurelia Baxter. Lisa McDonald la telefon. Domnișoara Baxter vine imediat. De îndată ce termină salata.

- Lisa ! spuse Aurelia smulgându-i receptorul, nu ești zdravănă.

- E o voce masculină, profundă și senzuală, șopti Lisa cu o scânteie de ironie în ochi.

- Mulțumesc ! Hai, cară-te în bucătărie !

Lisa se retrase dându-i cu tifla, în timp ce Aurelia răspundea :

- Bună seara ! Nu o lua în serios pe prietena mea. E cam trăsniță.

- De ce ? E convorbirea cea mai nostimă pe care am avut-o în ultimul timp.

- Bret ?

Până în acel moment nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise vocea lui.

- Chiar eu. Bun-venit în jungla new-yorkeză. Cum a fost în Kansas ?

- Foarte bine, băigui ea. Foarte bine.

- Mmm... Ce de amănunte îmi dai ! Ai petrecut bine de Crăciun ?

- Da,, sigur. Și tu ? Ai avut o vacanță reușită ?

- Minunată ! Dar cu siguranță mai puțin agitată decât a ta.

- Oricum, diferită, după cum îmi închipui.

- Toate astea țin de trecut și acum nu mă interesează decât viitorul. Ce faci la sfârșitul săptămânii ?

- La sfârșitul săptămânii ? repetă ea prosteste.

- Da. Ce-ai spune de o plimbare la munte ?

- La munte ?

- Ai de gând să mă mai îngâni mult ? Spune, ai ceva de făcut sâmbătă și duminică ?

- Ei bine, eu...

- Îmi place că ai răspunsuri prompte, spuse el tăcutios.

- Nu, n-am nimic de făcut ; nu mi-am făcut nici un plan... deocamdată.

- Foarte bine. Știi să schiezi ?

- Să schiez ? În Kansas nu se schiază, spuse ea, străduindu-se să-și stăpânească emoția. E nevoie de munți ca să poți practica un asemenea sport, știi asta.

- Foarte adevărat, recunosc el. Nu face nimic, se arănicază. Aș vrea să fac o serie de fotografii pe tema : „tânăra fată zburdând prin zăpadă“. Am o cabană mică

în munții Adirondacks, lângă lacul George. Ar fi un decor foarte potrivit. Și vom putea îmbina plăcutul cu utilul.

- Noi ? întrebă ea mai mult în șoaptă.

- Nu te teme ! spuse el ironic. Nu te răpesc. Numai dacă, până la urmă... Bret izbucni în râs. Sunt convins că ai roșit. Așa e ?

- Foarte amuzant, ce să-ți spun ! răspunse ea furioasă. Tocmai mi-am adus aminte că sunt ocupată la sfârșitul săptămânii.

- Hei ! Ia-o mai încet, Aurelia ! Îți amintesc că mai ai niște obligații contractuale pentru încă două luni. Vrei să lucrezi ? Ei bine, tocmai asta îți propun și eu.

- Da, dar...

- N-ai decât să recitești contractul, să te lămurești. Și nu-ți face griji, n-ai de ce să te temi de avansurile mele obscene, din moment ce te vei afla sub protecția lui Larry și a lui June. Ne însoțesc și ei, ca și Bud Lewis, directorul meu artistic, care va veni ceva mai târziu.

- Ah, bine, spuse ea fără să știe precis dacă asta o liniștea sau, dimpotrivă, regreta că nu vor fi singuri.

- Eu, sau mai corect spus revista, îți va procura costumul. Trec să te iau vineri dimineață, la ora șapte și jumătate. Să fii gata la timp.

- Dar...

Privi uluită receptorul care zumzăia. Nu-i lăsase nici măcar timp să răspundă. Încremenită de uimire, puse receptorul în furcă.

- Ce s-a întâmplat ? Arăți de parcă ți-ar fi dat cineva cu ceva în cap, spuse Lisa.

– Plec la munte la sfârșitul săptămânii, răspunse Aurelia mai mult șoptit.

– La munte ? Cu bărbatul acela cu voce tulburătoare ?

– Mă duc să lucrez, preciză ea. Era Bret Bardoff. Și să știi că n-o să fim singuri.

*

* * *

Vineri dimineața era un timp superb, rece și însorit. Gata de plecare, Aurelia se pregătea să bea o ceașcă de ceai, a doua în acea dimineață, când cineva sună la ușă.

– Bună dimineața, Aurelia ! Plecăm să înfruntăm natura ?

Bret părea că se pregătise pentru o adevărată expediție, îmbrăcat cu o canadiană îmblănită, jeansi prespațlați și cizme de piele. Era în el ceva primitiv și sălbatic, care nu semăna deloc cu omul de afaceri rece și distant pe care-l cunoștea ea. Cu mâna crispată pe clanța ușii, îl invită să intre.

Puse la loc ceașca și ceainicul, își puse paltonul și-și ascunse părul sub o căciulă de lână maro. Bret o urmărea în tăcere.

– Sunt gata !

Dându-și seama că o privea cu insistență, ea se întimidă dar își reveni repede.

– Mergem ?

O jumătate de oră mai târziu lăsau în urmă New Yorkul cu zgăric-norii. Bret conducea repede și cu multă siguranță. Aurelia se instală confortabil și treptat, își regăsi toată stăpânirea de sine. Traversau sate mici, vesele și colorate ca niște adevărate tablouri și nu-i ve-

nea sa creadă că se aflau încă în Statul New York din care ea nu cunoștea decât Manhattanul și cartierele din jur. Își exprimă cu multă sinceritate mirarea.

– Nu sunt numai zgârie-nori în statul New York, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii. Sunt și munți, văi, păduri. Câte puțin din toate. Ar fi timpul să mai faci și tu puțin turism, crede-mă.

– Da, e adevărat. Eu am considerat întotdeauna New Yorkul numai ca pe un loc unde se muncește, recunosc eu, întorcându-se către el. Pentru mine, e numai un oraș plin de zgomot și de lume. Pașionant dar și obositor în același timp. Este un oraș care nu doarme niciodată. Înțelegi acum de ce-mi place atât de mult liniștea din Kansas ?

– În Kansas te simți cu adevărat acasă, nu-i așa ?

O întrebare cu un aer absent, ca și cum se gândea la altceva, așa că Aurelia nu-i răspunse, ci se mulțumi să admire priveliștea din jurul lor. Impresionată de atâta frumusețe, pierdu complet noțiunea timpului. Dând cu ochii de dealurile din Catskill, nu-și putu stăpâni un strigăt de admirație și, fără să se gândească, apucă brațul lui Bret, făcându-l să-i împărtășească entuziasmul.

– Privește ! Munții !

Aurelia îi zâmbi lui Bret, cuprinsă de încântare, dar când îi zâmbi și el la rândul lui, își simți inima zvâcnind. Se întoarse din nou cu fața spre fereastră ca să-și ascundă emoția.

– Cred că mă găsești ridicolă ! Dar cum n-am văzut în viața mea decât câmpii întinse, munții sunt o adevărată descoperire.

– Ba nu te găsesc deloc ridicolă, Aurelia.

Vocea lui era atât de blândă, încât ea se întoarse spre el, de-a dreptul surprinsă.

– Dimpotrivă, găsesc că ești pur și simplu adorabilă.

Ii luă mâna și-i depuse un sărut în căușul palmei. Ea își simți sângele circulând prin corp mai repede decât de obicei. Era obișnuită cu micile lui răutăți, cărora se învățase să le facă față, dar cea mai mică manifestare de tandrețe din partea lui o răscolea și o făcea să-și piardă orice mijloc de apărare.

Bărbatul acesta devenise un adevărat pericol pentru ea. Trebuia să găsească un scut de apărare împotriva farmecului pe care-l degaja. Dar cum să lupte în același timp și cu el și cu ea însăși? Sau, mai corect spus, cu acea parte din ea care nu dorea altceva decât să fie a lui?

– Aș bea o cafea, spuse el la un moment dat. Tu nu vrei o ceașcă de ceai?

– Ba da, cu plăcere.

Ajunseră curând într-un sat și se opriră în fața unui han. Aurelia nu putea să-și ia ochii de la munții care se înălțau în jurul lor.

– Nu sunt chiar atât de înalți cum par, să știi. Nu se ridică decât la câteva sute de metri deasupra mării. Aș fi curios să-ți văd privirea în ziua în care ai descoperi Munții Stâncoși sau Alpii.

Se așezară la o masă de lângă fereastră.

– O cafea și un ceai. Ți-e foame, Aurelia?

– Nu! Mai curând, ba da, puțin...

Stomacul ei tocmai îi amintea că nu băuse decât două cești de ceai în dimineața aceea, devreme.

– Au aici niște prăjituri foarte bune.

Bret comandă două porții, înainte ca ea să fi avut timp să intervină.

- Dar eu nu mănânc niciodată prăjituri, protestă ea.

- Draga mea Aurelia, află că o prăjitură nu va reuși să te facă să ajungi obeză. De altfel, să știi că nu ți-ar sta rău cu câteva kilograme în plus.

- Adevărat? Deci nu-ți place silueta mea? îl întrebă ea jignită. Până acum nu mi-a mai reproșat nimeni felul cum arăt.

- Ascultă-mă, ador femeile înalte și slabe, cu toate că, uneori, nu e bine să te încrezi prea mult în fragilitatea lor.

- Găsesc că această călătorie e minunată, spuse ea ca să schimbe subiectul. Mai avem mult de mers?

- Ne aflăm cam la jumătatea drumului. Ajungem pe la prânz.

- Și ceilalți?

- Larry și June vin împreună. Vreau să spun că Larry și June vin cu echipamentul lui Larry. Chiar mă surprinde că-i permite să călătorească în aceeași mașină cu aparatele lui atât de prețioase.

- Adevărat?

- De fapt, nici nu e de mirare. Cred că genialul nostru fotograf e foarte interesat de secretara mea. Părea de-a dreptul încântat să călătorească în compania ei.

- Da. Acum câteva zile i-am telefonat. Erau împreună, ocupați să pună ordine în revistele lui Larry. Asta de fapt seamănă cu o logodnă și va duce cu siguranță la o căsătorie, din câte îl cunosc eu pe Larry. Când mă gândesc că s-a lăsat cucerit de o femeie în carne și oase! Ți dai seama? Cine-ar fi crezut asta despre Larry?

- Ei, da! E ceva ce li se întâmplă și celor mai buni dintre noi.

Ea se înfioră. O să i se întâmple și lui într-o zi?

Porniră mai departe și în timp ce el vorbea vrute și nevrute, ea continua să-și plimbe privirea peste peisajul încântător care-i înconjură. Legănată de torsul motorului, Aurelia căzu într-o toropeală care încet, încet se transformă într-un somn profund, în timp ce străbăteau Mohawk.

Se trezi tresărind, din cauza zdruncinăturilor mașinii. Dându-și seama că-și rezemase capul de umărul lui Bret, se ridică repede, cu obrajii în flăcări.

- Oh! îmi pare foarte rău dar... am adormit.

- Da, ai dormit mai mult de o oră.

- O oră! se miră ea, așezându-și căciulița de lână mai bine pe cap. Dar... unde suntem? Și ce priveliști frumoase am pierdut?

- Ai pierdut totul, începând de la Shenectady. Ne aflăm pe drumul spre cabană.

- Ce frumos e!

Șoseaua, foarte dreaptă, era mărginită de copaci și de stânci sfărâmate, cu forme foarte ciudate. Brazii de un verde închis erau acoperiți de o pătură groasă de zăpadă, pe care străluceau mii de diamante, iar crengile copacilor, încărcate de promoroacă, scânteiau în soare. Era un spectacol de toată frumusețea.

- Doamne! Ia privește copacii accia!

Se aplecă ușor ca să privească prin fereastra de pe partea lui Bret și-i atinse coapsa.

- Da, e o pădure întreagă.

- Oh! Nu mai râde de mine! îi spuse ea, lovindu-i ușor pe umăr. E pentru prima oară că văd asemenea locuri minunate.

- Dar eu nu rîd de tine, spuse el frecîndu-și umărul unde îl atinsese ea. Dimpotrivă, sunt încîntat să te văd atît de fericită.

Bret opri mașina și Aurelia scoase din nou un strigăt de admirație, vîzînd cabana situată într-un luminiș și care părea o casă din povești, cu ferestre mari în care se reflectau razele soarelui, scîldînd-o într-o pulbere aurie.

- Hai, vino...

O luă de mînă și înaintară amîndoi prin stratul gros de zăpadă, curat și neatins. Observînd un mic izvor acoperit cu un strat subțire de gheață, Aurelia dădu drumul mîinii lui Bret și alergă să-l vadă mai de aproape.

- Ce splendoare ! Oh, e minunat ! E ca într-un basm cu zâne ! strigă ea, privind apa care susura, sîrînd din piatră în piatră cu un zgomot cristalin. Înainta încet, încîntată de spectacol.

- E atît de sălbatic aici !

- Da... Cînd mă copleșesc problemele la serviciu, mă refugiez aici cîteva zile. Domnește atîta pace în pădurea asta ! Și nici o întîlnire urgentă, nici o obligație, fără griji, fără răspunderi.

Aurelia îl privi uimită. Nu se gîndise niciodată că el ar fi simțit nevoia să scape din lumea în care trăia. Nici că ar avea nevoie de singurătate, departe de plăcerile orașului și de comoditățile civilizației. Pentru ea Bret Bardoff încarna orășeanul prin excelență, omul de afaceri atotputernic căruia toată lumea i se supune la un gest al mîinii sau la o privire. Dar iată că descoperă un alt aspect al personalității lui, care-i plăcea enorm.

Aurelia întoarse capul și privirile lor se întîlniră. Era o flacăra atît de vie în ochii lui, încît ea se sperie.

- Și e și foarte izolat, adăugă el cu o voce cu un accent ciudat.

Aurelia întoarse ochii privind înspre copaci, gândindu-se că era singură cu el într-un loc pustiu. Îi spusese Bret că vor veni și ceilalți, dar era sigur? Nu se gândise să-i telefoneze lui Larry, să verifice dacă vor veni și ei. Dacă Bret mințise? Va fi prizoniera lui în pustietatea asta. Ce-ar putea face ea dacă el...

- Nu te speria, Aurelia, spuse el râzând. Te asigur că nu e vorba de o răpire. Ceilalți vor sosi în curând.

Își întoarse din nou privirea către Bret care continuă, fără să-i lase timp să deschidă gura :

- Dacă, bineînțeles, reușesc să găsească drumul și cabana. Îți dai seama ce se poate întâmpla dacă, fără să vreau, nu le-am dat toate indicațiile corecte.

Ce voia să spună cu asta? Nici nu mai știa dacă vorbele lui o speriau sau o linișteau. El o luă de mână și intrară în casă.

Camerele erau foarte mari, cu ferestre enorme cu vedere spre munți și plafoane înalte, ceea ce crea impresia de spațiu foarte mare. Un cămin imens din piatră ocupa un perete întreg și covoare mari, ovale, erau așezate din loc în loc pe podeaua de lemn închis la culoare, alcătuiind astfel niște pete viu colorate și înveselind tot acest interior sobru și rustic.

- E încântător! exclamă ea fermecată. Se îndreptă spre o fereastră mare cât un perete.

- Cred că aș putea rămâne așezată aici ore întregi! Ai senzația că ești în același timp și înăuntru și afară!

- Da, este exact ce simt și eu, spuse el ajutând-o să-și scoată paltonul. Spune-mi, cum se numește parfumul tău? o întrebă el mângâindu-i ceafa. Îmi place foarte mult. E în același timp delicat și senzual.

- Floare de măr, răspunse ea cu gâtul uscat, fără să-și ia ochii de la munții din depărtare.

- Să nu-l schimbi. Ți se potrivește foarte bine. Ah ! Mor de foame, declară el dintr-o dată. Dacă te-ai duce să desfaci o cutie de conserve în timp ce eu mă ocup de foc ? O să găsești tot ce-ți trebuie în bucătărie.

- Mă duc, spuse ea veselă. Nu vreau să te văd murind de inaniție.

Bucătăria era decorată după sistemul vechi, cu o sobă de cărămidă și cu vase de aramă atârdate pe pereți. Se uită cu neîncredere la mașina de gătit-care semăna perfect cu cea cu care sărmana ei unică se luptase toată viața. Apoi își dădu seama, cu multă ușurare, că aceasta era de fapt modernizată. Găsi în dulap tot ce-i trebuia ca să prepare o masă obișnuită. „Nu va fi un ospăț regesc, își spuse ea deschizând o cutie de supă, dar oricum o să ne săturăm“.

Tocmai turna supa într-o oală când auzi pașii lui Bret.

- Gata ? Ai terminat repede, spuse ea.

- Am obiceiul să las focul pregătit când plec, îi explică el. În felul acesta nu am altceva de făcut decât să aprind un chibrit.

- Uitasem că ai un formidabil simț de organizare, spuse ea ținându-și buzele.

- Ce bine miroase ! spuse el cuprinzând-o pe Aurelia de talie. Te pricepi la bucătărie ?

Făcu apel la toată puterea ei de stăpânire ca să-i răspundă calm, căci apăsarea trupului lui musculos peste corpul ei o amețea.

- Oricine este în stare să deschidă o cutie de conserve, să știi...

Ultimul cuvânt îi rămase în gât. El ridicase podoba mătasoasă a părului ei și o sărută pe ceafă.

– Bun, cred... cred că o să fac puțină cafea.

Încercă să se desprindă, dar brațele lui o țineau prizonieră în timp ce buzele lui îi mângâiau pielea.

– Parcă ți-era foame? reuși ea să îngaima.

Îi tremurau picioarele și trebui să se sprijine de el ca să nu cadă.

– Da, șopti el mușcându-i lobul urechii. Mi-e o foame de lup.

Își lipi obrazul de gâtul ei, strecurându-și mâna sub pulovărul ei. În acel moment, pereții începură să se clatine în jurul Aureliei.

– Bret... Nu..., gemu ea, cuprinsă de un val fierbinte de dorință.

Vru să se zbată. Trebuia neapărat să scape din strânsoarea lui, până nu era prea târziu. Dar Bret o întoarse către el, strivindu-i buzele. Nu era prima dată că o săruta. Totuși, niciodată nu o făcuse cu atâta pasiune. Până acum, își mai păstrase un minimum de sânge rece. Dar de data asta, parcă era sub influența naturii sălbatice care-i înconjură. Îi mușca gura și o strângea atât de tare, de parcă ar fi vrut să se contopească cu ea. Iar Aurelia, cuprinsă și ea de această pasiune nestăpănită, se agăța cu disperare de el, în timp ce el o mângâia întruna, aprinzând în adâncul ființei ei un foc delicios de chinuitor. Se abandonase trup și suflet imbrățișării lui, când un zgomot de motor îi făcu să tresară. Bret ridică încet capul și-și sprijini bărbia de creștetul capului fetei, cufundându-și buzele în mătasea părului ei.

– Oh... Aurelia... Ne-au găsit. Cred că trebuie să mai desfaci o cutie de supă...

CAPITOLUL ȘAPTE

Se auzi râsul lui June, amestecat cu vocea veselă a lui Larry, și Bret ieși să-i întâmpine.

Singură pentru un moment, Aurelia își reveni puțin din tulburarea care-i cuprinsese toată ființa. Mângâierile lui Bret treziseră în ea o dorință atât de puternică, încât era convinsă că dacă n-ar fi fost întrerupți, de această dată Bret ar fi mers până la capăt. Și că ea nu i-ar fi putut rezista. Îi atrăgea pe unul spre celălalt o dorință care venea de undeva din adâncul ființei lor, și care devenise o atracție puternică și de nestăpânit, scăpată de sub controlul rațiunii. Acea scurtă îmbrățișare care trezise în ea plăceri nebănuite fusese întreruptă prea repede și ea tremura încă din tot corpul. Punându-și palmele reci pe obrajii încinși, se întoarse spre mașina de gătit, sperând că pregătirea mesei o va ajuta să-și regăsească tot calmul.

– Ai și intrat în bucătărie ! Ah, bărbații ăștia ! Toți-sunt la fel.

June intră în bucătărie cu brațele încărcate de pachete.

– Bună, zise Aurelia. După cum văd, nu sunt singura femeie exploatată aici. Ce-ai adus în pungile astea ?

– Provizii.

June despachetă lapte, brânză, fructe și carne.

– Vă gândiți la toate. Nu vă scapă nimic.

– Ei, da. Așa suntem noi, perfecți.

După ce pregătire mâncarea, puseră fața de masă și tacâmurile pe o masă mare din lemn masiv, în camera alăturată. Devorară mâncarea cu atâta poftă, de parcă n-ar fi mâncat de zile întregi. La început Aureliei îi fu greu să se poarte față de Bret într-un mod natural, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Dar curând, adunându-și toată puterea ei de stăpânire, reuși să se comporte normal, luând parte la conversație alături de ceilalți.

Mai târziu, când bărbații se antrenară într-o discuție tehnică referitoare la fotografiile pe care urmau să le facă a doua zi, fetele porniră să viziteze etajul. Fură încântate de camera pe care urmau s-o împartă. Decorată în același stil care imita o locuință de la țară, ca și restul casei, cu două paturi acoperite cu niște acoperțuri vesele, colorate, lăsa să se vadă prin fereastra imensă o priveliște de vis.

Aurelia începu să-și scotocească prin valiza care conținea hainele în care urma să pozeze, în timp ce June se întinsese pe pat gemând de plăcere.

– Ce loc extraordinar, spuse ea întinzându-se cu voluptate. Nu găsești? Fără mașină de scris, fără telefon. Paradisul pe pământ, ce mai! Ce bine ar fi să vină un viscol. Am rămâne blocați aici până la primăvară.

– În cazul acesta, sper că Larry a adus filme suficiente pentru două luni sau trei. Altfel va cădea într-o depresie nervoasă, completă Aurelia.

Apoi cercetă îndeaproape costumul de schi de culoare roșie pe care-l scosese din valiză.

- Cu acest costum nu risc să mă pierd în zăpadă.

- Culoarea aceasta te prinde de minune, spuse June încrucișându-și mâinile sub ceafă. Cu tenul tău mat și părul negru, îmbrăcată în roșu pe zăpada albă, o să fii splendidă. Știe șeful ce face. Nu se înșală niciodată.

Un zgomot de motor le făcu să ridice capul și alergă la fereastră să vadă cine venise. Era Bud. Dar nu era singur. O roșcată îl însoțea : Charlene...

- Ba da, câteodată i se întâmplă să se mai și înșele, suspină June.

- Mie nu... Bret nu mi-a spus că o să vină și Charlene, spuse Aurelia înmărmurită.

Apoi, furioasă la ideea că roșcata asta o să-i strice șederea aici, se îndepărtă de fereastră și continuă să-și desfacă valiza.

- S-ar putea să greșesc, dar cred că nu știa nici el, spuse June. Poate o să-i dea drumul, singură, prin zăpadă...

- Sau poate va fi încântat s-o vadă, bombăni Aurelia vărsându-și necazul pe nevinovata valiză.

- Oricum, asta n-o s-o putem ști dacă o să rămânem aici. Hai jos !

Coborând scara, Aurelia auzi vocea Charlenei :

- Spune-mi, Bret, cred că nu ești supărat că am venit să stau cu tine. M-am gândit că ți-ar face plăcere...

Aurelia intră în cameră chiar în momentul în care Bret ridica din umeri. Era instalat în fața focului, iar Charlene, în picioare lângă el, îi mângâia cu tandrețe brațul.

- Nu știam că-ți place muntele, Charlene ! spuse el zâmbind. Dar dacă ți-ai atât de mult să vii, trebuia să-mi fi spus, în loc să fi jucat toată comedia asta și să-i spui lui Bud că l-am rugat eu să treacă să te ia.

- Dragul meu, dar nu e decât o mică minciună, atâta tot. Și pe urmă, tu știi că eu ador misterele. Nimic nu este mai potrivit ca să faci viața mai interesantă și mai atrăgătoare.

- Poate... Mă întreb cât o să ți se pară zilele acestea de interesante. Mă tem că o să mori de plictiseală. Te-ai gândit că suntem la mulți kilometri depărtare de Manhattan ?

- Bret... Eu nu mă plictisesc niciodată când sunt cu tine

Enervată de vocea aceea dulce și suavă, Aurelia nu-și putu stăpâni un ușor șuierat de dezaprobare. Cum Bret întoarse capul spre ea, Charlene îi urmări privirea.

Buzele ei se strânseseră de ciudă înainte să schițeze un surâs vag.

Urmă un schimb de amabilități nu prea sincere, mai mult formale, după care Aurelia se așeză în celălalt capăt al camerei, lângă Bud, în timp ce Charlene se apleca din nou spre Bret.

- Credeam că n-o să mai ajungem, spuse ea făcând un botișor de fetiță alintată. Chiar, dragul meu, nu pot să înțeleg ce ți-a venit să cumperi o casă într-un loc atât de izolat. Cu toată zăpada asta... Nimic altceva decât copaci... Și stâncile astea oribile ! Și e așa de frig !

Se cuibări lângă el tremurând.

- Mă întreb ce poți să faci aici când vii de unul singur.

- Tot felul de treburi, răspuse el aprinzându-și o țigară. Și apoi, nu sunt singur. Muntele este plin de viață. Acolo mișună veverițe, iepuri, vulpi, tot felul de animale.

- Drăguță companie, n-am ce spune ! comentă Charlene cutremurându-se.

- Se poate... Dar eu o găsesc foarte interesantă și odihnitoare. Nu de puține ori am văzut de la fereastră cerbi, chiar și urși.

- Urși ? strigă Charlene strângând mai tare brațul lui Bret. E îngrozitor.

- Chiar și urși ? întrebă Aurelia și în ochi îi străluci o scânteie de curiozitate. Din ce rasă ? Din acei enormi, grizzli ?

- Nu, urși bruni, Aurelia, îi răspuse el zâmbind la reacția ei. Dar la fel de mari ca grizzli. În timpul acesta hibernează undeva în pădure, spuse el uitându-se la Charlene

- Slavă Domnului, spuse aceasta scoțând un suspin de ușurare.

- Aurelia s-a îndrăgostit de munți. Nu-i așa, Aurelia ?

- Sunt atât de frumoși, de grandioși ; parcă vor să înțepe cerul cu vârfurile lor, recunosc ea plină de încântare. Și pe urmă, locurile sunt atât de sălbatice ! Cu vântul care se strecoară printre copaci, pierzându-se în văile adânci ! Fără nici o construcție modernă care să strice armonia acestei priveliști ireale, în care natura, îmbrăcându-se în alb, a căpătat o înfățișare stranie. Numai ea, natura, stăpână pe kilometri întregi, dând impresia unui nesfârșit imperiu al zăpezii.

- Ce pasionant !

- Aurelia a crescut la o fermă în Kansas, se grăbi să explice Bret, nu a mai văzut munți până acum. Așa se explică intersul ei pentru tot ce vede în jur.

- Într-adevăr ? Vai, ce nostim ! spuse Charlene cu un zâmbet disprețuitor. Acolo se cultivă grâu sau, mă rog, ceva de genul acesta, nu ? Trebuie să fii obișnuită cu un trai destul de primitiv, dacă ai locuit toată viața la țară, la o mică fermă.

Jignită de o asemenea ofensă, Aurelia răspunse abia stăpânindu-și mânia :

- Nu e deloc o mică fermă. Iar viața acolo e departe de a fi atât de primitivă cum ți-o închipui dumneata, domnișoară Mason. Dar bănuiesc că o femeie ca dumneata nu poate să guste frumusețea întinderilor nesfârșite ale unui lan de grâu. Într-adevăr, acolo în Kansas nu suntem chiar atât de civilizați ca cei din New York, dar nu trăim nici noi chiar în epoca de piatră. Numai că pentru a trăi acolo trebuie să iubești pământul și să-l respecti pentru tot ceea ce produce. Dar nu toată lumea e în stare de așa ceva.

- Cred că adori viața în aer liber, răspunse Charlene cu același ton disprețuitor. Eu prefer orașul. N-aș putea trăi fără comoditățile lui, mai ales fără viața culturală care la țară lipsește.

- Am să ies să fac o plimbare înainte să se întunece, spuse Aurelia ridicându-se brusc. Simțea nevoia să se afle la distanță de femeia aceasta, ca să nu se repeadă s-o strângă de gât.

- Te însoțesc, spuse Bud ridicându-se. Am petrecut cea mai mare parte a zilei în compania ei, îi șopti el la ureche Aureliei. Am nevoie de aer curat să-mi împropătez forțele.

Ea izbucni în râs și se îndepărtă la brațul lui Bud, neluând în seamă privirea neagră de ciudă a lui Bret.

Afară începură amândoi să râdă și să se bucure ca niște copii. De comun acord, hotărâră să urmeze cursul râului care șerpuia leneș susurând și mângâind pietrele, până se afundară în pădure. Razele soarelui care străbăteau printre crengile grele de zăpadă ale brazilor cerneau o pulbere aurie, care aprinsese pe covorul de zăpadă mii de diamante, totul în jur părând orbitor și stră-

lucitor. Prinsă între frumusețea locurilor și glumele lui Bud, Aurelia își uită repede supărarea.

Se opriă să se odihnească și, așezați pe câte un colț de stâncă, se bucurară împreună de tăcerea care domnea în jurul lor.

- Ce splendoare ! Și câtă liniște ! Totul este atât de pur și de calm... spuse Bud. Simt cum îmi improspătez forțele. Femeia aceasta este imposibilă. Nu înțeleg ce găsește șefu' la ea.

- Crede-mă, și cu îmi pun aceeași întrebare, spuse Aurelia făcând o mică strâmbătură.

Când se întoarseră, soarele tocmai apunea în spațiile munților ce-și ondulau coama pe cerul care devenise portocaliu. Urmăriră cursul râului în sens invers, găsind cu ușurință urmele pe care le lăseseră în zăpada curată și netedă. Când ajunseră la cabană erau amândoi bine dispuși.

- Sunteți nebuni amândoi ! tună Bret în loc de bun-venit. Cum ați putut să vă plimbați prin pădure când s-a făcut seară ?

- Seară ? Fii serios ! spuse Aurelia în timp ce-și sootea cizmele. Am mers doar de-a lungul râului și nici măcar nu este seară.

În timp ce vorbea stând într-un picior, își pierdu echilibrul și căzu peste Bud care-o apucă de talie împiedicând-o să cadă. O ținu până își scoase și a doua cizmă.

- Ne-am întors pe urmele pe care le-am făcut în zăpadă. Este mai practic decât cu firimituri de pâine.

- Noaptea cade brusc la munte, și în această seară nu este lună, spuse Bret. Te poți rătăci foarte ușor.

- Suntem aici, nu ne-am pierdut, spuse Aurelia. Unde este June ?

- În bucătărie, pregătește cina.

- Mă duc să-i dau o mână de ajutor, spuse ea zâmbindu-i radios lui Bret și îndepărtându-se îl lăsă pe bietul Bud să se descurce singur cu patronul.

- După cum văd, numai femeile muncesc în casa asta, spuse Aurelia intrând în bucătărie.

- Da. Ar trebui să-i spui asta și Domnișoarei cu nasul pe sus, zise June scoțând fripturile. Mititica de ea ! Nici nu-ți poți închipui cum a obosit-o călătoria.

June își duse mâna la frunte într-un gest teatral.

- A trebuit să se ducă sus să se odihnească înainte de masă.

- Aș vrea să știu cine a hotărât să facem noi treburile gospodărești. Așa ceva nu era prevăzut în contractul meu.

- Eu am hotărât.

- Te-au obligat ?

- Nu, continuă June căutând ceva în dulap. Am avut o dată dovada talentelor culinare ale lui Larry și nu țin să reinnoiesc acea experiență. Cât despre patron, el nu este în stare să facă nici o cafea. Bud ? Poate se pricepe, dar nu am curajul să-mi asum nici cel mai mic risc cu el.

Preparară cina vorbind de una și de alta, în timp ce din bucătărie se auzea zgomot de veselă și de sfârâit de prăjeală. După un sfert de oră apăru în pragul bucătăriei Larry care inhală mirosul delicios ce se ridica din cratițe.

- Mmm ! Ce aromă îmbietoare ! Mor de foame ! declară el. În cât timp este gata masa ?

June îi puse în brațe un teanc de farfurii.

- Ține ! Pune astea pe masă. Ca să mai uiți de foame.

- Făceam mai bine dacă nu mă aventuram să dau cu nasul pe aici, bombăni el plecând.

O jumătate de oră mai târziu se aflau cu toții așezați în jurul mesei din sufragerie.

- Nu știu dacă este din cauza aerului de munte, dar mie mi-e o foame de lup, spuse Aurelia între două înghițituri.

Văzând zâmbetul de pe chipul lui Bret, îi reveni brusc în minte ceea ce se întâmplase între ei în dimineața aceea și obrajii i se îmbujorară. Bău o înghițitură de vin, după care se arată foarte preocupată de conținutul farfuriei sale.

Cina o dată terminată, bărbații, plini de bune intenții, se oferă să ajute la strânsul mesei. Dar făcură o harababură c. June îi dădu afară pe toți.

- Vă amintesc că eu sunt patronul aici! strigă Bret. Numai eu sunt în măsură să dau ordine.

- Nu în timpul zilelor libere! răspunse June împingându-l afară, dar încruntându-și sprâncenele când văzu că Charlene profitase ca să iasă și ea discret.

- Las-o să se ducă, spuse ea întorcându-se către Aurelia. Dacă mai rămânea aici, până la urmă îi băgam capul în ligheanul de vase.

Puțin mai târziu se instalară cu toții în salon ca să-și petreacă seara la gura sobei. Refuzând paharul de coniac pe care i-l oferea Bret, Aurelia se așeză pe o pernă în fața căminului. Contemplă flăcările fascinată, și inconștientă de imaginea încântătoare pe care o oferea cu obrajii roșii, încinși de foc, părul ca mătasea neagră pe care flăcările dansau dându-i reflexe arămii, și cu ochii albaștri, gânditori, în care se jucau două scântei. Cufundată într-o toropeală binefăcătoare, înregist-

tra murmurul conversațiilor fără să-i dea prea multă atenție, auzind din când în când și clinchetul câte unui pahar. Cu coatele sprijinite pe genunchi și cu bărbia în palme, era subjugată de jocul flăcărilor.

— Ești hipnotizată de foc, Aurelia ?

Bret se instalează lângă ea, întinzându-și picioarele lungi pe covor. Ea tresări, zâmbi și-și trecu mâna prin părul strălucitor în care se reflectau flăcările.

— Da... Privindu-l cu atenție poți vedea tot felul de imagini, răspunse ea. Uite acolo un castel cu turnuri. Aici un cal care aleargă cu coama în vânt...

— Și aici un bătrân așezat pe o stâncă..., continuă Bret mai mult șoptind.

Aurelia întoarse capul. Văzuse și ea același lucru. Privirea lui avea blândețea unei dezmierdări. Tulburată, se ridică repede.

— A fost o zi lungă, spuse ea ocolindu-i privirea. Cred că mă voi duce să mă culc. Dacă nu, mâine dimineață o să-mi spună Larry că am o față ca o foiță creponată.

Fără să-i mai lase timp lui Bret să deschidă gura, spuse noapte bună și urcă în camera ei.

*

* *

Soarele nu apăruse când se trezi Aurelia și camera era cufundată în penumbră încă. Se ridică și se așeză în vârful patului. Când se culcase și se cuibărise sub cuverturi, crezuse că n-o să poată adormi, atât era de nervoasă. Dar nu numai că o cuprinsese somnul imediat, însă dormise atât de bine încât se simțea destinsă și odihnită.

Singurul zgomot care tulbura liniștea era respirația lui June care dormea înfășurată într-o cuvertură. Aurelia se dădu jos din pat și începu să se îmbrace fără să facă zgomot. Trase pe ea un pulovăr verde-închis și niște pantaloni de culoare verde ca sticla. Apoi, fără să se machieze, își puse hanoracul pe care i-l dăduse Bret și-și vârî părul sub căciula de aceeași culoare.

Coborî în vârful picioarelor, cu urechile la pândă. Nu se auzea nici un zgomot, casa era cufundată în liniște, toată lumea dormea. Își puse cizmele și mănușile și ieși în aerul rece al dimineții pe care soarele abia începea să o lumineze.

Liniștea era impresionantă. Aurelia contemplă îndelung pădurea, bucurându-se de singurătate și de calmul din jurul ei. I se părea că se află în mijlocul unui ținut fermecat, încremenit în liniștea imperiului zăpezii, departe de restul lumii, având drept însoțitori numai copacii maiestuoși învăluiți în hermină scânteietoare, și răspândind în jur un aer proaspăt, impregnat de esențe tari și pe care ea îl inspiră cu voluptate.

— Sunt singură! Singură! spuse ea cu voce tare, desfăcând brațele. Nu mai există nici o viețuitoare pe lume. Sunt stăpâna zăpezii.

Începu să alerge prin zăpada neatinsă, netedă și moale, îmbătată de acru curat și tare.

— Sunt liberă! Liberă!

Aruncă cu toată puterea un bulgăre de zăpadă în sus, se învârti în jurul ei, până când se lăsă să cadă lată în zăpadă.

Și tot admirând munții învăluiți în hlamide albe, care-și ascundeau coamele în fuioare de ceață lăptoasă... deodată înțelese că era îndrăgostită. Îndrăgostită de munți. Tot așa cum era îndrăgostită de imensitatea

lanurilor de grâu din locul unde se născuse. Și aceste două iubiri care se contopeau în ea îi creau o stare de imensă bucurie. Se ridică și începu să alerge, stârnind în jurul ei nori de pulbere albă-argintie, apoi se culcă pe spate, în zăpadă.

Era întinsă pe jos cât era de lungă, cu brațele desfăcute, cu ochii pierduți în imensitatea cerului, când în câmpul vizual îi apărură un chip. Doi ochi cenușii își cufundară privirile în ochii ei.

- Ce faci aici, Aurelia ?

- Mă distrez desenând îngeri, îi explică ea zâmbind. Uite ! Te culci în zăpadă și-ți miști brațele până realizezi conturul unor aripi. Așa !

Îi făcu o demonstrație și adăugă cu multă seriozitate :

- Cel mai greu este să te ridici fără să strici forma. Te rog să mă crezi că asta nu se poate face fără pricepere și fără un anumit simț al echilibrului.

Sedea în zăpadă, apoi îndoii picioarele și încercă să se ridice fără să se ajute de mâini. Fără nici un rezultat.

- Dă-mi mâna, spuse ea. Nu pot s-o fac bine pentru că-mi lipsește antrenamentul.

Se agăță de brațul lui, sări în picioare și se întoarse să-și privească opera.

- Vezi, spuse ea cu mândrie. Uite un înger !

- Solendid ! Ești foarte talentată.

- Știu... Credeam că doarme toată lumea, spuse ea scuturându-și zăpada de pe pantaloni.

Te-am văzut de la fereastră cum dansai în zăpadă.

- Și eu care credeam că sunt singură pe lume !

Își îndepărtă brațele și începu să se învârtască.

- Aici nu ești niciodată singur. Privește acolo... Bret își îndreaptă brațul către marginea pădurii și în zarc Aurelia văzu, cu ochii măriți de uimire, un ren care se uita la ea.

- Oh ! Ce frumos este !

Ca și cum ar fi răspuns la compliment, animalul își plecă încet capul în semn de salut și dispăru în pădure.

- Oh ! Să știi că m-am îndrăgostit ! strigă ea alergând. M-am îndrăgostit la nebunie de locul acesta. De ce să-ți mai încurci viața cu un bărbat, când poți avea aici atâta splendoare numai pentru tine !

- Adevărat ?

Un bulgăre de zăpadă o lovi în ccaafă. Se întoarse către Bret și privindu-l printre gene, îi spuse :

- Presupun că știi ce înseamnă asta, nu ? O declarație de război !

Ea luă un pumn de zăpadă, o întări în pumni și o aruncă cu toată puterea. Un timp se bombardară rămânând fiecare pe locul lui, aruncând mai mult în gol. La un moment dat, Bret încercă o avansare încetă, dar sigură, silind-o să bată în retragere. Până la urmă o prinse și luând-o în brațe o trânti în zăpadă, strivind-o sub greutatea lui. Cu ochii strălucind de plăcere, Aurelia îi spuse cu răsufierea tăiată :

- Bine, bine ! Ai câștigat !

- Da ! Și învingătorul dorește să-și ia ceea ce a cucerit.

Buzele lui alunecară peste ale ei în timp ce-i spusese :

- Câștig întotdeauna până la urmă, Aurelia. Mai devreme sau mai târziu, murmură el acoperindu-i cu sărutări pleoapele închise. Ar trebui să practicăm jocul acesta mult mai des, spuse cu gura peste a ei.

Continuă s-o sărute până când Aurelia își simți tot corpul arzând de dorință.

– Ai zăpadă pe față, îi spuse el.

Și plimbându-și buzele pe obrajii Aureliei, sorbi fulgii de zăpadă.

– Aurelia, ești o ființă cu adevărat încântătoare, spuse el și se ridică scuturându-se de zăpadă.

– Cred că s-au sculat și ceilalți. Hai să mergem să mâncăm

*

* *

– Așază-te acolo, Aurelia.

Se afla din nou în zăpadă, dar de data asta în compania lui Larry și a aparatelor lui. Lucrau deja de ore întregi și era plictisită și obosită. Se gândea cu plăcere la focul din cămin și la o ciocolată caldă cu lapte.

– Aurelia ! Fă un efort, ce naiba ! Trebuie să ai aerul că te distrezi de minunc, nu că visezi.

– Of ! Îngheta-ți-ar lentilele, îi spuse ea râzând.

– Hai, te rog, Aurelia.

Când o anunță că terminaseră, se lăsă să cadă în omăt prefăcându-se că a leșinat din cauza oboseii. Larry se apropie și profitând de poziția aceasta, făcu o ultimă fotografie. Ea închise ochii și izbucni în râs.

– A durat mai mult decât de obicei, sau mi s-a părut mie ?

– Ți s-a părut, răspuse Larry. Obosești mai repede în ultimul timp. Începi să îmbătrânești, iubito !

– Da ? Ți-arăt eu ție bătrânețe !

Se ridică și luă un pumn de zăpadă.

- Nu, nu ! Aurelia !

Larry se dădu înapoi acoperindu-și cu grijă aparatul.

- Gândește-te la aparatul meu. Nu fi ne bună !

Și începu să alerge spre cabană.

- Îmbătrânesc, da ?

Bulgărele de zăpadă îl nimeri în spate și ea se luă după el. Ajungându-l, se agăță de umerii lui și începu să-i tragă pumni în cap.

- Dă-i înainte ! spuse el continuând să meargă. Strânge-mă de gât, sparge-mi capul dacă asta vrei și îți face plăcere. Dar nu te atinge de aparat.

- Bună, Larry, spuse Bret care ieșea din cabană. Ați terminat ?

- Domnule Bardoff ! strigă Aurelia. Trebuie să vă vorbesc neapărat. Trebuie să vă găsiți alt fotograf, deoarece acesta a îndrăznit să spună că am început să îmbătrânesc.

- Pentru asta, draga mea, spuse Larry, eu nu pot face nimic dacă tu te afli deja pe panta care coboară. Te suport deja, de câteva luni de zile și, dacă mă uit mai bine, observ că ai început să te și îngrași.

- Asta-i culmea ! Nu mai pot ! Îl termin ! Îl distrug !

- Hei ! Așteaptă puțin, o rugă June care ieșise în prag. A promis că o să facă o plimbare cu mine prin pădure.

- Bine, după aceea. O să am timp să mă gândesc la felul în care o să mă răzbun. Ai noroc, Larry ! Ți s-a amânat pedeapsa pe mai târziu.

- Ți-e frig ? o întrebă Bret, văzând-o că-și freca brațele.

- Sunt înghețată !

- Munca de fotomodel nu este chiar floare la ureche, spuse el. Mă întreb dacă-ți dă satisfacție deplină, adăugă el, apucându-l de bărbie. Nu-ți mai dorești și altceva pe lumea asta ?

- Este meseria mea. Eu mi-am ales-o și nici nu știu să fac altceva.

- Dar asta e tot ce-ți dorești în viață ?

- Găsesc că nu e chiar atât de rău.

O privi în tăcere, apoi se îndepărtă ridicând din umeri.

Aurelia, descumpănită, îl urmări cu privirea. Era distins și când purta jeanși.

După-amiaza se scurse într-o atmosferă apăsătoare. După ce-și termină ciocolata mult dorită, Aurelia moțâi într-un fotoliu în fața focului. Bud și Bret se concentrară asupra unei partide de șah. Larry se învățea printre ei fără ca cineva să-i acorde atenție, în timp ce Charlene, nedezlipită de Bret, se prefăcea că urmărește jocul de șah care era clar că o plictisea de moarte. Când partida se termină, se rugă de Bret s-o însoțească la o plimbare prin pădure. Dar Aurelia știa foarte bine că Charlene avea cu totul altceva în minte decât copacii și verșetele.

Se lăsase seara. Charlene, care se întorsese de la plimbare foarte prost dispusă și zgribulită de frig, se duse să facă o baie fierbinte.

Friptura de vită cu care se delectară în seara aceea nu fu pe gustul frumoasei roșcate, care-și refăcu forțele cu ajutorul unui număr destul de mare de pahare cu vin, în timp ce debita veșnicele ei văicăreli pe care nu le asculta nimeni, așa că cina se termină într-o atmosferă caldă și prietenească.

După aceea Aurelia și June își reluară corvoada la bucătărie, atacând vesela. June tocmai îi spunea Au-

relicei că asta îl va costa pe Bret o mărire de salariu pe care ea intenționa să i-o ceară, când intră Charlene, cu un pahar în mână.

- Tot la cratițe, fetelor? întrebă ea răutăcioasă.

- Da... Trebuie să recunosc că am apreciat enorm ajutorul pe care ni l-ai dat, răspunse June punând ceștile în bufet.

- Aș vrea să vorbesc cu Aurelia, dacă nu te deranjează prea mult.

- Nu mă deranjează deloc, răspunse scurt June, continuând să aranjeze mașina de gătit.

- Te previn că nu voi suporta mult timp comportarea asta a ta.

- Foarte bine, dacă vrei să preiei tu comportarea mea, poftim, fă-o... chiar te rog! spuse Aurelia întinzându-i buretele de curățat.

- Te-am văzut foarte bine ce-ai făcut azi-dimineață, spuse Charlene cu venin în glas. Te-ai aruncat de gâtul lui Bret!

- Ah, da?

Ridică din umeri și continuă să ștergă mașina de gătit

- Nu pe mine m-am aruncat, ci bulgări de zăpadă. Dar credeam că dormeai la ora aceea.

- Nu, mă trezise Bret când s-a dat jos din pat, spuse ea aruncând parcă otravă pe gură.

Aurelia își simți inima străpunsă de un pumnal. Cum putuse să vină la ea, să o strângă în brațe și s-o sărute când tocmai coborâse din patul alteia? Cuprinsă de un val de dezgust, închise ochii. Toată acea bucurie, toate clipele minunate pe care le împărtășiseră amândoi în acea dimineață își pierduseră tot sensul. Cu o ultimă tresărire de orgoliu se întoarse către Charlene susținându-i privirea cu un aer de triumf.

- Și ce-i cu asta ? Are dreptul să facă ce vrea, nu ?

Deodată roșie ca un ardei, Charlene îi aruncă în plină figură Aureliei conținutul paharului pe care-l ținea în mână.

- Cu asta ai mers prea departe ! strigă June luându-i apărarea Aureliei. Nu scapi chiar așa ușor, fetiço !

- Te dau afară că ai îndrăznit să-mi vorbești așa !

- Aș vrea s-o văd și p-asta ! Când o să afle patronul ce-ai făcut...

- Gata, June, o intrerupsese Aurelia. Nu vreau scene.

- Dar, Aurelia...

- Nu, te rog ! Este o chestiune închisă.

Aurelia era sfâșiată între nevoia de a se refugia într-un colț ca să-și lingă rănilile și dorința de a-i scoate ochii roșcovanei aleia nenorocite.

- Nu, crede-mă. Nu are rost să-l amestecăm pe Bret în povestea asta.

- Bine, de acord, admise June, nu fără să-i arunce Charlenei o privire plină de dezgust. Asta numai pentru că mi-o ceri tu.

Aurelia ieși din bucătărie fără să se mai uite înapoi, nedorindu-și altceva decât să se refugieze cât mai repede în camera ei. Dar la piciorul scării se lovi de Bret.

- Ia te uită, te-ai bătut cu cineva ? o întrebă el, observând petele de vin de pe pulovărul ei. Și se pare că ai pierdut.

- Dacă am ceva de pierdut ! răspunse ea vrând să-și continue drumul.

- Stai ! O luă de braț. Ce ai ?

- Nimic.

- Să nu-mi spui mie asta. Uită-te la tine în ce hal arăți.

Vru s-o apuce de bărbie, dar ea se retrase.

- Ce s-a întâmplat ?

- Nu s-a întâmplat absolut nimic, răspuse ea cu răceală. Pur și simplu m-am săturat să tot fiu pipăită.

Ochii cenușii ai lui Bret se întunecară de o umbră amenințătoare și, cu un gest rapid, o apucă de bărbie.

- Ai mare noroc că nu suntem singuri. Altfel ți-aș arăta eu ce înseamnă să fii pipăită. Când mă gândesc că întotdeauna m-am stăpânit tocmai ca să-ți respect această puritate trupească ! Dar nu fi îngrijorată. De acum încolo nu te mai ating.

Ea nu răspuse. trecu pe lângă el cu un aer demn și urcă scările fără să se grăbească.

CAPITOLUL OPT

Luna februarie se scurse încet, cenușie și rece. Iar dispoziția Aurelicii era la fel de tristă ca și timpul. Bret nu-i mai dăduse nici un semn de viață după faimoasa întâlnire de la munte și nu se mai aștepta nici măcar la un telefon din partea lui.

Numărul revistei *Moda*, cu reportajul, apărură în primele zile ale lui martie. Răsfoi paginile fără să simtă nici cea mai mică bucurie, privind cu un aer trist fata aceea înaltă și slabă pe care abia o recunoscuse. Figura care-i surâdea de pe copertă părea aceea a unei străine cu care nu reușea să se identifice.

Reportajul avu un succes fără precedent. Revista se vându ca pâinea caldă și în săptămânile care urmară se pomeni înecată într-un val de oferte și tot felul de propuneri. Dar nici una nu o tentă cu adevărat. Își pierduse dintr-o dată interesul pentru meseria ei pe care înainte o făcuse cu atâta pasiune.

Dar interveni un telefon din partea lui June care o scoase imediat din această stare de lehamite. O suna din partea lui Bret. Aurelia se gândi un moment să refuze întâlnirea pe care i-o propunea, dar hotărî că era mai bine să-l înfrunte în biroul lui decât să riște să se pomenească cu el pe nepusă-masă.

În ziua respectivă se îmbracă cu cea mai mare grijă; alege un taior galben-pal, își strânse părul într-un coc pe care-l acoperi cu o pălărie de fetru cu boruri largi. Examinându-și imaginea în oglindă se simți mulțumită că arăta ca „o doamnă din lumea bună“.

În ascensor își repetă pentru a mia oară că important era să-și păstreze calmul, să aibă o figură destinată să nu posomorâtă, să nu-i arate cât suferă și mai ales cât era de vrăjită de farmecul lui. Pentru asta trebuia să-și pună în valoare tot talentul ei de a juca teatru. Cel trei ani de experiență făcuseră din ea o adevărată actriță și acum aveau să-i servească la ceva: putea să aibă orice chip dorea, să-și compună înfățișarea cea mai convenabilă.

June o întâmpină cu un zâmbet larg.

– Hai, intră. Te așteaptă.

Aurelia își luă inima în dinți și cu un surâs fermecător pe buze, pătrunse în groapa cu lei.

– Bună, Aurelia! spuse Bret fără să se ridice din fotoliu. Ia loc!

– Bună, Bret, răspunse ea păstrând același ton ca și el. rece și politic.

I se strânse inima când îi întâlni privirea, dar reuși să-și păstreze zâmbetul. Zâmbetul unei actrițe, exprimând mulțumirea și buna dispoziție.

– Arăți foarte bine, se vede că ești în plină formă!

– Mulțumesc. Tu la fel.

Simțea că i se învârtește capul și că este ușor amețită Doamne! Ce ridicolă era toată comedia asta!

– Tocmai am mai aruncat o privire peste opera noastră. Am avut succesul pe care-l prevăzusem.

– Da. Mă bucur că a ieșit totul bine.

– Cine ești tu în realitate, Aurelia? întrebă el cu o voce murmură și privind fotografiile împrăștiate pe

biroul lui. O puștoaică ? O mondenă elegantă și rafinată ? O femeie de afaceri ? O soție iubitoare ? O mamă devotată ? Sau o devoratoare de bărbați ?

Își cufundă privirea în ochii ei, iar ea, deși îi bătea inima să-i spargă pieptul, reuși să ridice din umeri cu un aer de totală indiferență.

- Nu sunt decât o înfățișare, un corp care execută ce i se cere să facă, transformându-se în ceea ce i se cere să devină. Acesta este de altfel și motivul pentru care m-ai ales. adu-ți aminte.

- Ești un adevărat cameleon, nu-i așa ? Poți să-ți schimbi culoarea cum vrei.

- Sunt plătită pentru asta, răspuse ea.

Simți cum o cuprinde tot mai mult o stare de proastă dispoziție, chiar de amărăciune.

- Am auzit că ai primit un număr foarte mare de oferte.

Bret se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucieșă brațele, uitându-se la ea cu ochii pe jumătate închiși.

- Trebuie să fii foarte ocupată în prezent, reluă el.

- Da, recunosc eu prefăcându-se că este plină de entuziasm. Nu am decis încă ce să aleg. Mi s-a dat chiar ideea să-mi angajez un impresar, îți dai seama ? Am primit oferta unei mari firme producătoare de parfumuri - și cită un nume celebru - care este gata să-mi semneze un contract pe termen lung. Mi s-a propus să lucrez și pentru televiziune, dar acolo numai pentru trei ani. Și pe urmă, sunt revistele care de fapt mă interesează cel mai mult.

Era tot ce reușise să-și amintească pentru moment!

- Ah ? Un canal de televiziune ți-a făcut o ofertă ?

- Da. Dar asta presupune că trebuie să joc teatru și vreau să mă gândesc foarte bine înainte să accept. „De altfel, aș merita un Oscar pentru talentele mele de actriță“, își spuse ea în sinea ei. Nu știu dacă nu e prea riscant pentru mine să mă lansez într-o asemenea aventură

El se ridică și întorcându-se cu spatele la ea, privi pe fereastră. Aurelia se uită la el în tăcere, tot întrebându-se la ce s-o fi gândind.

- Contractul tău cu mine este pe sfârșite, Aurelia, și sunt dispus să-ți fac o ofertă nouă. Dar mă îndoiesc că ar fi la fel de avantajoasă ca cea de la televiziune.

„O ofertă!“, își spuse ea gata să leșine. Noroc că nu-i putca vedea fața în momentul acesta. Pentru asta dorise s-o vadă. Pentru un nou contract. Un alt petec de hârtie. O să-l refuze, nu neapărat pentru că avea de gând să accepte alte propuneri, ci pur și simplu pentru că nu ar mai putca să lucreze cu acest bărbat și mai ales să se afle merou în apropierea lui. Chiar și numai această întrevedere scurtă era deja prea mult pentru ea și știa că o să-i fie greu să-și revină.

- Îți apreciez oferta, spuse ea ridicându-se, dar trebuie să mă gândesc înainte de toate la cariera mea. Oricum îți sunt foarte îndatorată pentru ocazia pe care mi-ai oferit-o...

- Parcă ți-am mai spus că nu am ce face cu recunoștința ta.

Se întoarse cu ochii scânteind de mânie.

- Păstrează-ți mulțumirile pentru tine și să știi că dacă ai avut succes este numai meritul tău. Și scoate-ți naibii pălăria aia, ca să-ți pot vedea fața când îți vorbesc!

Îi smulse cu furie pălăria de pe cap, iar ea îl privi fără să clipească.

- Succesul tău, Aurelia, nu-l datorezi nimănui decât ție însăși. Nu eu sunt răspunzător și consider că nu am nici un merit.

Se vedea că se străduia să rămână calm.

- Nu că m-aș fi așteptat să-mi accepți propunerea, dar dacă vreodată te răzgândești, să știi că sunt oricând gata să discut cu tine. În orice caz, indiferent ce decizie vei lua, eu îți doresc noroc. Și sper ca într-o zi să-ți găsești fericirea.

- Mulțumesc.

Ea zâmbi și făcu câțiva pași spre ieșire.

- Aurelia !

Cu mâna pe clanță, ea închise ochii și-și adună ultimele puteri :

- Da ?

El o privea cu ardoare ca și cum ar fi vrut să-și întipărească figura ei în minte.

- La revedere.

- La revedere.

Și ea ieși. Închise ușa în urma ei și se sprijini de perete, de teamă să nu cadă. June ridică brusc capul.

- Ce s-a întâmplat, Aurelia ? N-a mers ?

- Ba da, murmură ea. De fapt, nu. Nu merge.

Și stăpânindu-și cu greu plânsul, se grăbi să iasă.

*

* *

Câteva zile mai târziu, Aurelia se îmbrăca să iasă în oraș, măcinată de aceeași durere care-o făcea să-și simtă sufletul mort. Se lăsase convinsă de Larry și June să ia parte la o serată dată de Bud Lewis. Și nici nu mai putea să stea tot timpul în casă și să-și plângă soarta. Trebuia să acționeze, să se gândească la viitor.

Se duse deci la serată cu intenția să se distreze, deși plângea sufletul în ea. Bud o cuprinse imediat pe după umeri și o conduse la bar întrebând-o ce dorea să bea. Vru să spună : „Un suc de fructe“, ca de obicei, când privirea îi fu atrasă de un vas plin de punci.

- O ! Acesta arată bine. Ce-i aici ?

- Punciul casei, răspunse el servind-o cu un pahar.

„Nu pare să fie periculos“, își spuse ea în timp ce Bud primea alți invitați. Gustă din punci și-l găsi delicios. Apoi se amestecă prin mulțime salutând câteva persoane cunoscute, oprindu-se ici-colo pentru o scurtă și veselă conversație, fericită și mirată că se simțea atât de ușoară. Poate chiar asta era ceea ce-i trebuia ca să uite : pricteni, muzică... Toată tristețea i se risipise ca prin farmec.

Era deja la al treilea pahar și se distra de minune în compania unui brunet înalt numit Paul, când auzi o voce care-i era familiară și dragă :

- Bună seara, Aurelia ! Ce coincidentă !

Fu puțin mișată să-l vadă pe Bret, cu atât mai mult cu cât acceptase invitația lui Bud numai după ce June o asigurase că Bret nu va lua parte la serată îi surâse distrată, tot întrebându-se de ce lucrurile au început să arate cam strâmb și să se miște.

- Bună seara, Bret. Majestatea Sa a venit să se amestece cu poporul său în această seară ?

O privi din cap până-n picioare înainte de a răspunde :

- Da... Din când în când simt nevoia să respir aerul mulțimii, să mă scald în atmosfera care se creează în mijlocul poporului. Asta îmi îmbunătățește imaginea de om important. Lasă o impresie excelentă printre cititorii revistei.

- Mmm...

Aurelia dădu capul pe spate înghițind dintr-o sorbitură tot ce rămăsese în pahar.

- Ținem foarte mult la imaginea pe care o arătăm lumii, noi amândoi, nu-i așa ?

Se întoarse către Paul adresându-i un zâmbet care-l lăsa pe acesta înmărmurit.

- Paul, fii un scump ! Du-te și mai adu-mi un pahar cu chestie d-asta... Vezi, puncti, acolo în vasul acela mare.

- Câte ai băut până acum, Aurelia ? întrebă Bret apucând-o de bărbie, în timp ce Paul dispărea în mulțime. Știam că nu depășești niciodată două pahare.

- Da, dar astă-seară fac excepție.

Își scutură bucele negre.

- Sărbătoresc renașterea mea, dacă vrei să știi. Și de fapt, punctiul nu este decât suc de fructe.

- Da, un suc de fructe foarte concentrat și alcoolizat, ținând seama de felul în care a-ăți și cum te comporți, răspuse el neputându-se stăpâni să nu râdă. Mai curând ți-ar trebui o ceașcă de cafea.

- Îmi strici tot cheful, spuse ea mângâind plastro-nul cămășii lui. Mmm ! Mătase ! Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru mătase... Este și Larry aici și închipuie-ți că a venit singur, fără aparatul de fotografiat. Era să nici nu-l recunosc.

- În starea în care ești, cred că n-ai putea să-ți recunoști nici măcar mama.

- Oh, ba da ! Mama se folosește întotdeauna pentru fotografiat de un aparat micuț care măsoară lumina, spuse ea apucând paharul pe care i-l întindea Paul.

Bău o înghițitură și-l apucă de braț pe tânăr.

- Hai să dansăm ! Ador dansul. Ți întinse paharul lui Bret. Ține-mi ăsta, vrei ?

În curând, purtată de muzică, se învârtea cu o delicioasă senzație de libertate, simțindu-se tot mai ușoară plutind pe valurile unei melodii încântătoare. Tot dansând se minuna de sângele rece de care dăduse dovadă în prezența lui Bret. De data aceasta persoana lui nu produsese nici un efect asupra ei. Pradă unei adevărate euforii, se lăsă purtată pe aripile dansului în brațele lui Paul, care profită ca să-i șoptească vorbe dulci la ureche. Când muzica încetă, simți o mână puternică pe umăr :

- Ia te uită ! Bret ! Ne-am decis să intrăm în joc ? Vrem să dansăm ?

- Nu ! Vrem să ieșim din joc, o corectă el trăgând-o după sine. Și asta ai să faci și tu, chiar acum.

- Dar nu am de loc chef să plec. Este prea devreme. Și mă distrez grozav.

- Asta am observat, răspunse el trăgând-o în continuare după el. Numai că o să te întorci acasă chiar acum.

- Să nu te crezi obligat să mă conduci, spuse ea venind în urma lui. Pot foarte bine să chem un taxi. Sau o să mă conducă Paul.

- Numai asta ar mai lipsi ! bombăni Bret trăgând-o în continuare.

- Dar am chef să mai dansez.

Răsucindu-se, se pomeni lipită de pieptul lui.

- Vrei să dansezi cu mine ?

- Nu astă-seară, Aurelia.

Scoase un oftat lung.

- Și după cum văd, trebuie să folosesc niște metode mai drastice.

Cu un gest hotărât și sigur o ridică și și-o aruncă pe umăr, plecând cu ea, în timp ce lumea le făcea loc, răsând la trecerea lor.

– Vai, ce nostim ! spuse Aurelia pufnind în râs ca o fetiță. Așa mă purta tata când eram mică.

– Foarte nostim, într-adevăr !

– Ține astea, șefule, spuse June care se afla în fața ușii, dându-i lui Bret șalul și pălăria Aureliei. O să te descurci ?

– Trebuie !

Își așază povara mai bine pe umăr și ieși. Apoi deschizând ușa mașinii o lăsă să cadă fără nici un fel de menajamente pe scaunul din față.

– Poftim, îi spuse el îndesându-i șalul între mâini. Pune asta pe tine.

– Dar nu mi-e frig deloc, mă simt minunat !

– Nu mă îndoiesc.

Se așază lângă ea și o privi cu coada ochiului.

– E atâta alcool în organismul tău, că ai putea să furnizezi căldură unui imobil cu două etaje.

– Era puncti din fructe, îl corectă Aurelia ghemuindu-se pe scaunul ei. Oh, privește ! Luna ! Se întoarce s-o vadă mai bine.

– Ador luna plină. Ce-ar fi să facem o plimbare ?

El opri mașina la stop și întorcându-se către ea îi spuse ferm :

– Nu !

Ea îl privi bosumflată, ca un copil răsfățat.

– Nu ești deloc simpatic.

Și începu să fredoneze fără să se mai sinchiscască de prezența lui lângă ea.

Bret opri mașina în parcară subterană din imobilul în care locuia Aurelia.

- Ia zi, poți să mergi ? Sau vrei să te duc eu ?

- Pot să merg, fii fără grijă. Am învățat asta încă de când eram foarte mică.

Se descurcă cu greu să deschidă portiera mașinii și ieși, dornică să-i arate ce stăpână era pe ea...

„Ce chestie !“ își spuse Aurelia. „Nu-mi amintesc ca aici drumul să fie în pantă.“

- Vezi, spuse Aurelia clătînându-se. Echilibru perfect.

- Da ! Sunt convins că ai fi în stare să mergi chiar pe o sârmă întinsă, în noaptea asta.

O luă de braț conducând-o până la ascensor. Acolo, ghemuindu-i-se la piept, Aurelia își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

- Ce bine e ! Știi la ce visez de luni întregi ?

- Nu, răspuse el, începând să se simtă tot mai tulburat.

Ea începu să-i muște lobul urechii.

- Aurelia !

- Ai gura cea mai atrăgătoare pe care am văzut-o vreodată, spuse ea urmărind cu vârful degetului linia buzelor lui.

- Aurelia ! Potolește-te imediat !

- Iar figura ta este atât de frumoasă ! Și ochii tăi pur și simplu mă fac să-mi pierd capul, șopti ea mângâindu-i obraji.

Își plimba gura pe gâtul lui, iar el scoase un suspin de ușurare când sosi liftul.

- Mmm... și ce bine miroși !

El scotoci în geanta ei până găsi cheia, treabă deloc ușoară cu acea gură la urechea lui.

- Aurelia ! Ajunge ! O să mă faci să-mi uit toate principiile și toată puterea de stăpânire.

După ce reuși să deschidă ușa, Bret se rezemă un moment de perete și respiră adânc.

- Credeam că bărbaților le place să li se facă avansuri, murmură ea frecându-și obrazul de al lui.

- Ascultă, Aurelia...

Dar ea îl făcu să tacă astupându-i gura cu buzele ei:

- Ador sărutările tale...

După asta căscă gata să-și rupă maxilarele și-și lăsă capul pe umărul lui.

- Aurelia ! Pentru numele lui Dumnezeu !

Bret ajunsese în dormitor pe dibuite, cu Aurelia atârnată de gâtul lui, și vru s-o întindă pe pat. Dar ea se agăță de el și Bret, pierzându-și echilibrul, căzu peste ea. Se repezi la gura lui cu pasiune. El bombăni ceva ca o înjurătură, încercând să se elibereze.

- Nu știi ce faci, Aurelia !

Ea închise ochii gemând ușor.

- Ce ai pe tine, sub rochia asta ?

Ea răspunse prin niște sunete de neînțeles. Atunci Bret o ridică, îi desfăcu fermoarul rochiei și i-o scoase cu delicatețe. Apoi trase cuvertura peste ea, rezistând tentației de a-i atinge pielea fină care se oferea mângâierilor lui, lipsită de orice apărare. Aurelia suspină și-și infundă capul în pernă.

Bret se îndreptă spre ușă apoi, în prag, se întoarse și o privi dormind. Îi ascultă respirația liniștită și brusc, se duse în bucătărie, în căutarea sticlei de whisky.

CAPITOLUL NOUĂ

Când se trezi Aurelia, camera era inundată de soare. Clipi din ochi de mai multe ori, apoi se așeză pe pat. Avea o durere de cap insuportabilă și gura uscată. Punând jos, cu multă precauție, un picior, încercă să se ridice, dar se lăsă imediat să cadă înapoi pe spate gemând: camera se învârtea în jurul ei. Își luă capul în mâini ca și cum ar fi vrut să și-l pună la locul lui.

Dar ce băuse în ajun? Ce conținea punciul acela? Reuși până la urmă să se ridice și, cu multă greutate, trase pe ea un capot.

Rochia era pe jos, la picioarele patului; o privi buimăcită. Nu ținea minte să se fi dezbrăcat. Își prinse tâmplele în palme. Aspirină, un suc de fructe și un duș rece. După asta cu siguranță că lucrurile vor deveni mai clare. Se îndreptă spre bucătărie când se opri brusc, observând o vestă bărbătească pe canapea.

- Doamne! gemu ea amintindu-și vag ce se întâmplase.

Bret o adusese acasă. Și ea... O străbătu un fior amintindu-și cum se comportase în ascensor. Oare ce se mai întâmplase după aceea? Nu reușea să adune decât frânturi de amintiri, ceea ce făcea ca lucrurile să pară și mai alarmante.

- Bună, iubito ! Ai dormit bine ?

Se întoarse încet, albă ca o coală de hârtie. Bret, cu cămașa deschisă pe piepul gol, îi zâmbea cu duioșie. Avea părul ud ? Încamnă că făcuse un duș. Un duș ? În baia ei ?

- Aș bea cu plăcere o ceașcă de cafea, inimioara mea

Și depuse un sărut ușor pe obrazul ei, ceea ce nu făcu decât să întărească bănuielile ei îngrozitoare. Apoi el se îndreptă spre bucătărie și ea, năucită, îl urmă. Bret puse ibricul pe foc, apoi o apucă ușor de talie.

- Ai fost minunată ! declară el sărutându-o pe frunte.

Aurelia era gata să cadă pe spate.

- Ți-a plăcut chiar atât de mult ? continuă el.

- Ei bine, trebuie să te joc că nu-mi prea amintesc...

- Nu-ți mai amintești ?

O privi cu un aer indignat dar și mirat, ncîncrăzător.

- Mă uimești. Ai fost formidabilă.

- Eu... într-adevăr ?

Își ascunse fața în mâini.

- Ooooh ! Capul meu !

- Ești mahmură ? o întrebă el înțelegător. Așa este după chef. Te refac cu până numeri la trei. ai să vezi.

Începu să scotocească prin frigider.

- Mahmură ? repetă ea rezemându-se de tocul usii. Dar de ce ? Că n-am băut decât puțin punci.

- Da, amestecat cu rom.

- Rom ? Dar...

- Punciul, dacă nu știi, se compune din trei feluri de rom : rom alb, rom negru și rom concentrat.

- Nu, nu știam. În orice caz, am băut prea mult. Eu nu sunt obișnuită cu alcoolul. Și tu, tu ai profitat !

- Am profitat, eu ?

O privi consternat.

- Draga mea ! Dar tu te-ai aruncat peste mine. Nu te-am putut opri cu nimic. Trebuie să recunosc că ești o adevărată tigroaică, o dată ce te pornești.

- Ești un ticălos ! strigă ea.

Apoi scoase un geamăt de durere, provocat de migrena care începuse din nou.

- Bea asta, spuse el întinzându-i un amestec ciudat pe care ea îl privi cu un aer bănuitor.

- Ce-i asta ?

- Ce te interesează ? Bea-o, e tot ce ai de făcut.

Aurelia înghiți totul dintr-o dată și se cutremură de dezgust.

- Puah !

- Acesta este prețul pe care trebuie să-l plătești când te îmbeți.

- Nu m-am îmbătat, protestă ea. Am fost numai puțin... Mă rog, am fost doar puțin amețită și mi-am pierdut firul gândurilor, asta-i tot. Iar tu ai profitat !

- Îți jur că totul s-a petrecut exact invers.

- Nu știam ce fac !

- Ah, da ? Nu prea am avut impresia asta. În orice caz, dacă nu știai ce faci, măcar știai cum să faci.

- Nu-mi amintesc absolut nimic.

- Liniștește-te, Aurelia, spuse el văzând-o izbucnind în plâns. Nu există nimic de care să trebuiască să-ți amintești.

- Ce vrei să spui ? îl întrebă ea ștergându-și ochii cu dosul palmei.

- Vreau să spun că nu te-am atins. Te-am lăsat pură și neprihănită pe patul tău, iar eu m-am culcat

singur pe canapeaua asta. Grozav de incomod, fie vorba între noi.

- Nu ai... Noi nu...

- Nu.

El îi turnă apă fiartă în ceașcă. Aurelia, în primul moment ușurată, fu deodată zguduită de un val de mânie.

- Ah, da ? Și de ce, mă rog ? Nu-ți plac, te pome-nești.

El se întoarce către ea, o privi consternat, apoi izbucni în râs.

- E clar ! N-am să pot niciodată înțelege femeile. Ești disperată la gândul că te-am dezonorat, ca în se-cunda următoare să mă insulti pentru că ți-am respec-tat virginitatea.

- Nu găsesc nimic de râs în asta, răspuse ea. Dinadins m-ai lăsat să cred... că noi...

- Că am făcut dragoste ? o ajută el, sorbind din cafea. Dar ai meritat lecția asta, fetiço ! Ascară, în as-censor, ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să mă faci să merg până la capăt.

Bret zâmbi când o văzu roșind.

- Asta îți amintești, nu-i așa ? Și mai e un lucru pe care te sfătuiesc să nu-l uiți de aici înainte : să știi că nu sunt mulți bărbați care ar fi renunțat la o ase-menea pomană, ca să se culce pe nenorocita aia de ca-napea. Așa că, te sfătuiesc, pe viitor ferește-te de punci.

- Nu mai pun picătură de alcool în gură toată via-ța mea, spuse ea ștergându-și lacrimile. Oooh ! Cred că am nevoie de o ceașcă de ceai sau măcar de porcăria aia de cafea.

Soncria de la intrare o făcu să tresară, răsunând în capul ei ca o sirenă.

- Du-te să deschizi ușa. În timpul acesta eu îți fac un ceai, îi spuse el zâmbind.

Ea se conformă mai mult în silă și se pomeni față în față cu Charlene care, în pragul ușii, se uită la ea cu o privire rece ca gheața.

- Intră ! spuse Aurelia.

- Am auzit că aseară te-ai acoperit de glorie.

- Văd că știrile se răspândesc repede. Mă simt flatată să constat că te sînchisești de sănătatea mea.

- Puțin îmi pasă de sănătatea ta. Am venit să-ți vorbesc despre Bret. Ți-ai făcut prostul obicei să te agăți de gâtul lui cu orice ocazie care ți se ivește. Te previn că am intenția să nu te mai las să continui acest joc.

Aurelia era gata să-și piardă calmul dar, stăpânindu-se, își înăbuși un căscat.

- Asta era tot ce aveai să-mi spui ?

- Dacă-ți închipui că am să-i permit unei dămițe oarecare să mânîcască reputația bărbatului cu care am să mă mărit, te înșeli !

- O să te măriți ? Felicitările mele și condoleanțe lui Bret, spuse Aurelia pe un ton ironic, abia stăpânindu-și indignarea.

- Nu scapi de mine așa ușor ! O să fac tot ce pot să-ți distrug cariera, în așa fel încât nici o revistă să nu mai dorească să-ți publice vreo fotografie.

- Bună, Charlene, spuse Bret intrând în cameră ! Frumoasa roșcată tresări, iar privirea ei trecu de la Bret la vesta de pe canapea

- Ce... ce faci aici ?

- Mi se pare că este destul de clar, nu ? răspunse el tot cu o întrebare, încălțându-se. Dacă nu doreai să afli, nu trebuia să vii.

„Asta-i culmea, își spuse Aurelia. Se servește în continuare de mine ca s-o facă geloasă“.

- N-ai să reușești să-l păstrezi, ține minte ! Nu ești pentru el decât o distracție trecătoare. Într-o săptămână se va plictisi de tine și atunci va fi din nou al meu !

- Dar este perfect ! Din partea mea să știi că nu întâmpini nici o piedică ! strigă la rândul ei Aurelia care abia mai reușea să-și păstreze calmul. Să știi că eu nu-l țin cu forța. Hai, ia-l ! Și ieșiți odată, că eu m-am săturat de amândoi. Hai ! Afară !

- O secundă, interveni Bret terminând de încheiat nasturii cămășii.

- Tu nu te amesteca ! spuse Aurelia săgetându-l cu privirea.

Întorcându-se către Charlene, continuă :

- N-am nici un chef să mă lupt cu tine, așa că ia-o din loc ! Ne socotim noi altă dată ! Hai, ieși o dată și scutește-mă de prezența ta !

- Dar de ce altă dată ? Nu am nici un motiv să te mai întâlnesc, spuse Charlene ironică. Acum îmi dau seama că nu am nici un motiv să mă îngrijorez. Nicio dată Bret n-o să se poată atașa de o amărată de târfă vulgară, ca tine.

- Târfă ? Târfă ? ! repetă Aurelia.

- Încet, Aurelia ! spuse Bret repezindu-se s-o cu-prindă de mijloc. Fii calmă...

- Ești o adevărată sălbăticiune. Ar trebui să fii ținută închisă, spuse Charlene cu o voce plină de dis-preț.

– Sălbăticiune ? Îți arăt eu ce este aia sălbăticiune ! Aurelia se zbatu cu disperare să scape din strânsoarea lui Bret.

– Fă bine și taci, Charlene ! spuse acesta, dacă nu taci, să știi că-i dau drumul.

Continua s-o țină strâns până când, obosită, cedă și încetă să se mai zbată.

– Poți să-mi dai drumul, nu mă ating de ea, promiți, spuse Aurelia. Dar fă-o să plece imediat. Se întoarce către el : Și tu la fel ! Cărați-vă amândoi ! M-am săturat de voi până peste cap. Nu mai suport să se servească cineva de mine. Dacă vrei neapărat s-o faci geloasă, mai găsește-ți și pe altcineva. Hai ! Afară ! Ieșiți din casa mea, ieșiți din viața mea ! Nu vreau să vă mai văd pe nici unul din voi ! S-a înțeles ?

– Acum ajunge. Taci și ascultă.

Bret o apucă de umeri și o scutură ca pe un pom.

– Nu ! Te-am ascultat destul ! S-a terminat. Terminat ! Înțelegi ? Pleacă de aici și ia-ți și prietena cu tine. Lăsați-mă în pace să mă liniștesc.

Bret își luă vesta și se opri un moment privind ochii înecați în lacrimi ai Aureliei.

– Foarte bine, o iau. Îți dau timp să-ți revii și mă întorc. Noi doi încă n-am terminat.

El putea să se întoarcă dacă asta îi făcea plăcere. Dar măcar această nesuferită de Charlene n-o să mai fie de față. Imediat ce închise ușa în urma lor, Aurelia se repezi în dormitor și-și scoase din dulap hainele pe care le aruncă grămadă pe pat :

– M-am săturat ! Să nu mai aud de New York, de Charlene și mai ales de acest Bret Bardoff. Plec acasă.

Trecu pe la Lisa să-i lase cheile.

- Ce s-a întâmplat ? o întrebă aceasta când îi văzu chipul răvășit.

- N-am timp să-ți explic. Plec. Uite cheile. Vezi că e mâncare în frigider. Ia-o tu. Ia tot ce ai nevoie. Ia tot ce vrei. Eu nu mă mai întorc.

- Dar Aurelia...

- O să mă ocup mai târziu de mobilă și de contractul de închiriere. O să-ți scriu ca să-ți explic totul.

- Dar... unde pleci ?

- Acasă ! Plec la mine acasă ! răspuse ca fără să mai privească înapoi. Mă întorc în Kansas.

*

* *

Chiar dacă sosirea fiicei lor îi surprinse pe părinții Aurelici, aceștia se abținură să-i pună întrebări. Viața calmă de la fermă o ajută să-și mai revină din emoțiile prin care trecuse, și prima săptămână se scurse fără vreo întâmplare deosebită.

Munca la fermă și dormea tun. Îi plăcea să stea ore întregi pe veranda casei, așezată într-un fotoliu, bucurându-se de pacea înserării în timp ce tatăl ei își fuma pipa stând lângă ea.

- Ar fi timpul să avem o conversație, noi amândoi, spuse el într-una din seri, luând-o cu dragoste pe după umeri. De ce te-ai întors așa pe neașteptate ?

Ea suspină și-și sprijini capul pe umărul lui.

- Din mai multe motive. Dar mai ales pentru că m-am săturat.

- Săturat de ce ?

- Să-mi vând imaginea și să-mi văd capul prin toate revistele. Să joc mereu rolul a tot felul de per-

sonaje, să-mi compun la comandă diferite expresii ale feței, să exprim niște sentimente pe care nu le am, să râd când îmi vine să plâng sau invers. M-am săturat de zgomot, de mulțime, de agitație, de toate.

- Noi credeam că duci viața pe care ți-ai ales-o și care-ți place.

- M-am înșelat. Nu asta este ce-mi doream.

Aurelia se ridică și se sprijini de balustradă.

- Am impresia că până acum am trăit degeaba. Că n-am realizat nimic important și care să merite efortul.

- Ba da! Ai realizat ceva. Chiar ceva foarte important. Ai muncit și ai reușit în meseria pe care ți-ai ales-o. O meserie de care poți să fii mândră. De altfel, noi toți suntem mândri de tine, cred că știi asta...

- Da, știu că am avut un succes pe care îl merit, pentru că eram dotată pentru această meserie. Când am plecat de aici am vrut să aflu de ce sunt în stare. Știam precis ce voiam și încotro mă îndreptam. Totul era foarte limpede în mintea mea. Dar acum, când e destul să întind mâna ca să obțin ceea ce altădată numai visam, nu mă mai atrage. Am obosit să port mereu o mască. Simt nevoia să fiu eu însămi.

- În cazul acesta, ai face într-adevăr mai bine să te oprești. Numai că am impresia că nu-mi spui tot. Nu cumva se ascunde un bărbat în spatele supărării tale?

- Ba da. Dar s-a terminat de mult, spuse ea ridicând din umeri. De altfel, nici măcar n-a început. Mi-am îndreptat privirea prea sus. Era mult prea bun pentru mine.

- Aurelia Baxter! Nu ți-e rușine să vorbești astfel?

— Dar acesta este adevărul. Eu nu fac parte din lumea în care se învârteste el. E bogat, rafinat, distins, iar eu nu știu să-l vrăjesc sau să fac pe femeia fatală decât în fotografii. Nu reușesc să fac altceva decât gafe. De exemplu, nu mă pot stăpâni să nu fluier după taxiuri. Îți dai seama? Oricâte măști ți-ai pune, pe dinăuntru rămâi mereu același; oricât de mult te-ai strădui, nu te poți ascunde total sub pavăza unei măști. Nu s-a petrecut nimic între noi... vreau să spun din punctul lui de vedere.

— Ceea ce dovedește că nu este decât un imbecil, bombăni tatăl ei, încruntându-și sprâncenele.

Ea începu să râdă și-i dădu pe neașteptate o palmă pe spate.

— Adevărul este că simțeam nevoia să mă întorc acasă. Gata, mă duc să mă culc. Măine o să avem multă treabă.

*

* *

Era o dimineață senină și caldă când Aurelia își înșeuă calul să facă o plimbare călare. Porni în galop, iar vântul care se juca în părul ei, zburbindu-l și biciuindu-i fața, îi dădea o senzație de libertate nemaiîntâlnită. Îmbătată de aerul curat și de viteză, ea uită pentru moment de toate grijile și de acel sentiment neplăcut de esec care-o cuprinsese de câțva timp. Trăgând de hăuri, ea contemplă câmpiile imense care se întindeau cât vedeai cu ochii, ca un ocean care fremăta ușor sub cerul azuriu. O ciocârlie cânta deasupra capului ei și, cu un suspin de fericire, Aurelia își oferă fața dezmierdărilor soarelui blând de dimineață și inspiră mirosul puternic

al pământului reavăn care se trezea din somnul lung de peste iarnă.

Kansasul primăvara ! Cu culorile lui atât de proaspete și de vesele. De ce să mai părăsească acest ținut pe care-l iubea atât de mult ? Închise ochii. Plecase în căutarea Aureliei Baxter. Și acum că o găsisese, nu știa ce să facă cu ea.

– Noroc că timpul le vindecă pe toate, nu-i așa, Cochise ? i se adresă ea calului, mângâindu-l pe gât. O să adunăm toate bucățelele și o să le punem la loc.

Se îndreptă spre fermă, simțindu-se în perfectă armonie cu natura care-o înconjură. Când văzu în depărtare casa, Cochise necheză de nerăbdare și începu să alerge mai repede.

– Bine, bine ! De acord ! Afurisito !

Își lăsă capul pe spate și lovi încet calul cu călcăiele. Acesta porni în galop, fără să se lase prea mult rugat, iar Aurelia, cu pletele în vânt, se simți fericită cum nu mai fusese de mult Cochise sări peste un gard de lemn, provocând panică într-un cuib de păsărele care-și luară zborul, ciripind speriate.

Observând că în pragul casei se afla un bărbat, Aurelia trase cu putere de hățuri, iar Cochise se opri brusc, ridicându-se în două picioare.

– Încet... încet, spuse ea, ca să liniștească animalul care necheza nervos.

Ridică încet capul, să vadă cine era bărbatul. Trebuia oare să se ducă la capătul pământului ca să scape de el ?

CAPITOLUL ZECE

– Absolut impresionant !

Bret se ridică și se îndreptă spre ea cu un aer foarte degajat.

– Parcă ești un centaur. E greu să-ți dai seama unde se termină calul și unde începe femeia.

– Ce cauți aici ?

– Treceam pe-aici și m-am gândit să vin să te văd.

Bret mângâie cu blândețe calul, în timp ce Aurelia descălecă, scrâșnind din dinți.

– De unde ai știut unde sunt ?

– Lisa mi-a spus că ai plecat acasă. El vorbea cu un aer absent, părând mult mai preocupat de cal decât de discuția cu Aurelia. E un cal superb. Se întoarce spre ea, privindu-i părul ciufulit și obrajii îmbujorați. Și, pe deasupra, încălecat și de o călăreață perfectă.

– E puțin cam nervos, dar când îl iei cu binișorul...

De ce naiba era atât de furioasă să vadă că animalului îi făceau plăcere mângâierile lui ? Se întoarce, trăgând calul după ea.

– Are și un nume prietenul tău ?

– Cochise ! răspuse ea pe un ton tăios.

– Știi ce bine îți se potrivește culoarea părului lui Cochise ?

El se sprijini de tocul uşii grajdului, în timp ce Aurelia se apucă să ţesale calul.

– Ah, da? Află că numai la asta nu mă gândesc când e vorba să aleg un cal.

Şi întorcându-se cu spatele, îşi văzu mai departe de treabă.

– Îl ai de mult?

Aurelia avea un chef nebun să-i arunce peria în cap.

– Eu l-am dresat.

– Ah! Aşa se explică faptul că vă înţelegeţi atât de bine amândoi.

Bret se învărti prin grajd până când ea termină de ţesălat calul. Tot frecând, Aurelia întorsese pe toate feţele sutele de întrebări pe care nu avea curajul să i le pună. Dar cum nu putea peria animalul la nesfârşit, ieşi din grajd fără să se sînchiscască de Bret.

– De ce-ai fugit aşa? o întrebă el când o ajunse din urmă, în timp ce ea clipea din ochi, orbită de lumina puternică de afară.

Se întoarse pufnind înţepată.

– N-am fugit. Am vrut numai să fiu singură o vreme, ca să mă pot gândi în linişte la propunerile care mi s-au făcut. Am multe oferte şi trebuie să le analizez cu grijă. Mă aflu la o cotitură în cariera mea şi nu-mi pot permite să fac nici o greşală.

– Văd...

I se păru că vocea lui căpătase un ton răutăcios, dar era mai curând imaginaţia ei care-i juca din nou o festă.

– Acum te las. Am treabă. Mama are nevoie de mine.

Dar se părea că norocul nu-i surădea deloc în ziua aceea. Mama ei tocmai le ieși în întâmpinare.

- Ce-ar fi să-l conduci pe Bret să viziteze ferma, Aurelia? Altceva tot n-ai de făcut, iar eu n-am nevoie de tine.

- Bine, dar... prăjiturile? întrebă Aurelia, făcându-i mamei sale semne disperate. Dar Sarah, ignorându-i privirile rugătoare, o mângâie pe cap, spunându-i:

- Avem tot timpul, nu-ți face griji! În afară de asta, sunt convinsă că lui Bret i-ar plăcea să facă înconjurul proprietății înainte de masă.

- Mama ta a avut bunăvoința de a mă invita la masă, Aurelia. Zâmbi când o văzu surprinsă și adăugă, uitându-se la Sarah. Abia aștept să gust din bunătățile pe care le pregătești, Sarah.

Furioasă că deja își spuneau pe nume, Aurelia nu avu totuși încotro și se resemnă.

- Atunci, hai să mergem, spuse ea.

După ce făcură câțiva pași, Aurelia se opri și-l întrebă cu un zâmbet cât se poate de amabil, dar ironic:

- Cu ce preferi să începem? Cu cotețul găinilor, sau cu cocina porcilor?

- Te las pe tine să hotărăști, răspunse el, fără să se lase impresionat de tonul ei.

conduse peste tot. Numai că, spre surprinderea ei, Bret nu părea să se plictisească. Dimpotrivă, el se arătă interesat de tot ceea ce-i arăta ea, de la grădina de legume a mamei până la uneltele perfecționate ale tatălui ei.

Pe neașteptate, Bret puse mâna pe brațul ei, îmbrățișând cu privirea imensitatea câmpului galben care se întindea în fața lor cât vedeai cu ochii.

- Acum înțeleg ce voiai să spui, Aurelia, murmură el. E într-adevăr minunat. Ai zice că e un ocean de

aur lichid. Și, luându-i mâinile într-ale lui, o întrebă, nedându-i răgaz să protesteze : Ai văzut vreodată o tornadă ?

- N-ai cum să trăiești douăzeci de ani în Kansas, fără să fii martorul unui asemenea spectacol.

- Trebuie să fie impresionant.

- Da, așa este, recunosc eu. Îmi amintesc de una... aveam șapte ani. Vitele fuseseră puse la adăpost. Oamenii erau pregătiți și o așteptau fără teamă. Eu mă aflam chiar în locul acela. Se opri, fixând cu privirea un punct din depărtare. Și o vedeam apropiindu-se. Un uriaș vârtej negru care se îndrepta spre noi. Eram fascinată și, la fel ca și mine, întreaga natură părea că-și ține răsuflarea. Aerul avea o densitate neobișnuită și era greu de respirat. Apoi a venit tata care m-a luat și m-a dus în pivniță. Totul era atât de calm, de incremenit, ca și cum lumea întreagă paralizase brusc. Și pe urmă, dintr-o dată, ai fi zis că te afli în mijlocul unui uriaș bombardament aerian !

El îi zâmbi, iar ea își simți inima bătând din ce în ce mai repede.*

- Aurelia, ești minunată, spuse Bret ducându-i mâna la buze.

Desprinzându-se de el, ea își înfundă mâinile în buzunare și porni mai departe. Continuară să facă înconjurul fermei în tăcere. Ea se străduia din răspuțeri să-și adune tot curajul ca să-l întrebe pe Bret de ce venise.

- Ai... ai ceva treburi de rezolvat prin zonă ?

- Treburi ? Da... dacă vrei. Se poate spune și așa.

- De ce nu ți-ai trimis unul dintre angajați și te-ai deranjat chiar tu să vii până aici ?

- Sunt anumite treburi pe care prefer să mi le rezolv singur. Îi zâmbi cu un aer misterios, dar ea ridică

din umeri, vrând să-i arate că nu se sinchisca de treburile lui.

Părinții Aureliei fuseseră repede cucerțiți de farmecul lui Bret și fata observă că el se simțea foarte în largul lui, discutând cu tatăl ei de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Altcineva în locul lui ar fi fost cât de cât intimidat alându-se într-o familie atât de numeroasă. Dar Bret nu părea deloc stânjenit din cauza asta; dimpotrivă, în jumătate de oră le cucerise pe cele două cumnate și își câștigase respectul fraților Aureliei. Cât despre sora ei mai mică, aceasta îl adora de-a dreptul, nu-l pierdea din ochi nici o clipă.

Indignată, Aurelia se refugie în bucătărie, pretextând că trebuia să se ocupe de prăjituri.

Curând însă auzi în spatele ei vocea lui Bret.

— Nu-ți stă rău pe post de bucătăreasă. Vezi că ai făină pe vârful nasului.

El îi șterse cu delicatețe nasul cu vârful degetului, dar ea se dădu înapoi și continuă să frământa de zor coca.

— Prăjituri? De care?

— O prăjitură cu beza și cu cremă de lămâie.

— Îmi place la nebunie bezeaua cu cremă de lămâie.

E prăjitura mea preferată. E în același timp și dulce, și acrișoară. La fel ca tine, draga mea.

Aurelia îl săgetă cu privirea, fără să se ostenească să-i răspundă.

— În orice caz, continuă el, te descurci foarte bine.

— Mă descurc și mai bine când sunt singură.

— Ei, hai, nici chiar așa. Cum rămâne cu faimoasa ospitalitate din Kansas?

— Ai făcut în așa fel încât să fii invitat la masă, nu-i așa? Mânuia făcălețul nervoasă, vărsându-și toată furia pe biata cocă. Și, în primul rând, de ce ai venit?

Voi ai să vezi mica mea fermă, să te amuzi pe seama obiceiurilor unei familii de țărani? Ca să ai de ce să râzi cu Charlene la întoarcere?

- Aurelia, ajunge! O prinse de umeri. Înseamnă că ai o părere proastă despre familia ta dacă poți vorbi astfel. Aurelia îl privi mirată. Găsesc că e o fermă grozavă, iar părinții tăi sunt niște oameni minunați, plini de viață și de căldură umană. De altfel, să știi că m-am îndrăgostit de mama ta.

- Da, ai dreptate, n-ar fi trebuit să spun asta, recunosc eu.

Bret își înfundă mâinile în buzunare și ieși din bucătărie, fără să privească înapoi. Când intră în sufragerie, fu întâmpinat cu strigăte de bucurie. Aurelia se întoarse la prăjiturile ei, urmărită de hohotele lor de râs.

Mama ei veni s-o ajute, dar Aurelia, atentă la zgomotele de afară, nu-i răspunse decât printr-un murmur.

- Bun! spuse Sarah. Cred că putem să-i chemăm la masă.

Aurelia deschise ușa și, fără să se gândească prea mult, își duse degetele la gură și fluieră. După care, fiindu-i rușine de ceea ce făcuse, se înroși până-n vârful urechilor. Doamne! Ce-o să creadă Bret? Tot muștrându-se singură în gând, se întoarse în bucătărie, trântind ușa în urma ei.

La masă, se pomeni așezată lângă el. Încercând să depășească starea de nervozitate care-i tăia pofta de mâncare, ea se strădui din răputeri să ia parte la conversație, pentru ca nimeni să nu observe cât era de emoționată.

După masă, toată lumea trecu în salon. Văzând că Bret se antrenase într-o discuție cu tatăl ei, Aurelia se

așeză pe covor și începuse să se joace cu mașinuțele cu cel mai mare dintre nepoții ei. Cel mai mic se cățăra pe genunchii lui Bret pentru care făcuse o adevărată pasiune. Ea se uita la ei cu coada ochiului.

- Tu stai la New York cu tanti Aurelia? îl întreba puștiul.

- Nu chiar. Bret zâmbi când o văzu pe Aurelia roșind. Dar locuiesc la New York, ca și ea.

- Tanti Aurelia mi-a promis c-o să mă ducă pe acoperișul lui Empire State Building, adăugă el cu mândrie, ca să pot să scuipe de-acolo, de sus. Dacă vrei, te luăm și pe tine, îi propuse puștiul cu generozitate.

- Mi-ar face multă plăcere. Bret își trecu mâna prin părul băiețelului. Te rog să mă anunți când vă duceți.

- Dar știi, nu ne putem duce când e vânt, explică micuțul, cu înțelepciunea celor șase ani ai săi. Tanti Aurelia spune că atunci când e vânt, cade tot scuipatul pe tine.

Izbucniră cu toții în râs, iar Aurelia se ridică în grabă.

- Hai, vino-ncoace! spuse ea luând copilul în brațe. Să umplem gurița asta cu o prăjitură.

Începuse să se însereze când frații Aureliei și familiile lor plecară. Pe cerul întunecat se târau câteva dăre purpurii iar Aurelia mai rămase câteva minute pe verandă, să admire apusul soarelui. Apărură primele stele, iar greierii își începură concertul nocturn.

Apoi intră în casă. Cât calm dintr-o dată. Numai ticăitul ceasului tulbura liniștea din jur. Se ghemui într-un fotoliu, uitându-se la tatăl ei și la Bret care jucău sah. Nu se putea opri să nu admire degetele lui Bret lungi și delicate, care mânuiau piesele cu atâta precizie.

– Șah mat ! strigă ea în locul lui Bret, atât de atentă fusese la jocul lor.

Tom se încruntă și-și frecă bărbia.

– Fir-ar al naibii ! M-am făcut de râs, spuse el, umplându-și pipa.

– Ești un jucător foarte bun. Mi-a făcut multă plăcere partida asta

– Și mie.

Bret își aprinse o țigară.

– Sper ca de acum încolo să avem aueșea ocazia să jucăm asemenea partide, de vreme ce am intenția să mă însor cu fiica ta.

Spusese asta foarte calm, iar Aurelia nu reuși să pătrundă din primul moment sensul cuvintelor lui. Când, în sfârșit, înțelese, deschise gura să spună ceva, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

– Te asigur, continuă Bret, neînvrednicind-o pe Aurelia nici măcar cu o privire, că din punct de vedere financiar nu va avea de ce să-și facă griji. Dar dacă va dori, va fi liberă să continue să-și practice meseria. Asta însă numai pentru satisfacția ei personală și nu de nevoie.

Tom era foarte atent la pipa din care trăgea cu sete.

– M-am gândit mult la toate astea, continuă Bret. Am ajuns la vârsta la care un bărbat trebuie să se însoare, să-și întemeieze o familie. Iar Aurelia este exact femeia care îmi trebuie. Este foarte frumoasă, asta e evident. Și care bărbat nu apreciază la o femeie frumusețea ? Este de asemenea inteligentă, energică și sănătoasă. Pe deasupra, se pare că îi plac copiii. E adevărat că este puțin prea slaoă...

Tom incuviință.

Pe urmă mai e și caracterul ei, spuse Bret gânditor. Dar mie îmi plac femeile sincere, chiar dacă sunt ceva mai impulsive.

Aurelia, buimăcită, simțea că se sufocă. Se ridică din fotoliu, dar trebui să înceapă de mai multe ori până să reușească să închege o frază inteligibilă.

- Cum îndrăznești?! strigă ea. Cum îndrăznești să discuți liniștit despre calitățile și defectele mele ca și cum ai vorbi despre o iapă? Iar tu, continuă ea, întorcându-se către tatăl ei, îl aprobi ca și cum ai încerca să scapi de o mașină veche. Tu! Propriul meu tată!

- Ce-ți spuneam eu? i se adresă Bret lui Tom. Temperament impulsiv. Vezi ce bine o cunosc?

Tom încuviință din nou, fără să scoată o vorbă.

- Cum îți închipui că o să mă mărit cu tine? Ești nebun de legat! tună ea, după care ieși din cameră.

După plecarea ei, Bret se întoarse către Sarah.

- Sunt convins că Aurelia o să vrea să facem cununia aici. De altfel, este și mai simplu, de vreme ce toți ai voștri locuiesc prin apropiere. Cât despre prietenii de la New York, aceștia vor putea foarte bine să vină cu avionul. Fiind vorba de casa voastră, cred că cel mai bine ar fi să vă las pe voi să vă ocupați de toate.

- Foarte bine, Bret. Ai fixat și data?

- Da. Sâmbăta viitoare.

Sarah făcu ochii mari, apoi continuă să tricoteze liniștită.

- Perfect. Lăsați-mă pe mine... mă ocup eu de toate, îi asigură ea.

Bret se ridică.

- Sper că s-a mai liniștit, spuse el. Mă duc s-o caut.

- În hambar ! spuse Tom, în timp ce-și golea pipa. Acolo se refugiază întotdeauna când e furioasă.

Hambarul era cufundat în penumbră și Aurelia, supărată foc și pe Bret, și pe tatăl ei, îl traversa în lung și-n lat, încercând să se calmeze. Ah ! Ce bine se potriveau ăștia doi ! Bine că n-a cerut să-i cerceteze și dinții, ca unei iepe. În clipa în care auzi ușa deschizându-se, se întoarse.

- Aurelia... Vrei să vorbim despre căsătorie ?

- Cu tine nu vreau să vorbesc despre nimic.

Bret zâmbi văzând-o atât de pornită împotriva lui. Se sufoca de supărate. Iar calmul lui o scotea și mai mult din sărite. Începu să țipe :

- N-am să mă mărit niciodată cu tine, auzi ? Niciodată. Mai curând m-aș mărita cu un pitic cu trei capete.

- Și totuși ai s-o faci.

- Am spus nu ! Doar n-o să te însori cu mine cu forța, nu-i așa ?

În loc de răspuns, el o luă în brațe și-i strivi buzele cu ale lui.

- Lasă-mă ! Ți ordon să-mi dai drumul !

El îi dădu brusc drumul, iar ea, pierzându-și echilibrul, căzu peste o claie de fân.

- Ești o brută !

Vru să se ridice, dar el se lăsă să cadă peste ea, strivind-o sub greutatea lui.

- N-am făcut decât să-ți ascult ordinele, spuse el. De altfel, te preter culcată. Își apropie gura de a ei, dar Aurelia întoarse brusc capul, astfel că el trebui să se mulțumească numai cu obrazul ei.

- Nu ! Nu ai dreptul...

Dar buzele lui o sărutau pe gât, iar ea simți că puterile încep s-o părăsească și că n-avea să mai poată rezista prea mult.

- Ba da, am dreptul ! șopti el, găsindu-i în sfârșit gura.

Pasiunea sărutării lui sfârși prin a-i înfrânge rezistența și curând buzele ei se depărtară sub presiunea insistență a limbii lui. Îi cuprinse gâtul cu brațele, în timp ce el își freca nasul de vârful nasului ei.

- Monstrule ! șopti ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

- Deci, te măriți cu mine ? Da sau nu ?

- Nu pot să mă gândesc la asta acum. Știi bine că nu mă pot concentra atunci când mă săruți.

- Nici nu-ți cer să te concentrezi. Degetele lui începură să-i descheie nasturii bluzei. Nu-ți cer altceva decât să spui da, atâta tot. Începu să-i mângâie sânii. Spune da... și pe urmă te las să te gândești cât vrei.

- Bine, de acord ! gemu ea. Ai câștigat ! Da, accept să mă mărit cu tine

El o sărută ușor. Aurelia făcu o ultimă încercare de a scăpa de tulburarea care pusesese stăpânire pe ea și spuse :

- Dar ai trișat. M-ai câștigat printr-un vicleșug.

El ridică din umeri.

- În dragoste, ca la război, este permis orice. O privi cu un aer serios. Te iubesc, Aurelia. Imaginea ta mă urmărește fără încetare... îmi umpli zilele și nopțile. Te iubesc așa cum ești, cu toată firea ta imposibilă.

Buzele lui le striviră din nou pe ale ei. Brusc, lumea întreagă începu să se clatine, iar Aurelia acoperi fața lui Bret cu sărutări.

- Bret ! Te iubesc ! Te iubesc atât de mult, încât simt că inima mea e gata să explodeze. Și eu care cre-

deam... Când Charlene mi-a spus că ai fost cu ea în noaptea aia, la cabană, eu...

- O clipă... Îi cuprinse fața în palme. Ascultă-mă bine. În primul rând, atunci când te-am cunoscut pe tine, între mine și Charlene se terminase totul. Dar nu se putea hotărî să mă lase în pace. Oh, Aurelia. Din ziua în care te-am întâlnit pe tine, pentru mine n-a mai existat nici o femeie. De altfel, eram deja îndrăgostit de tine înainte să te întâlnesc...

- Cum asta ?

- Ți-am văzut fotografiile. Chipul tău mă obseda, mă urmărea zi și noapte.

- Eu credeam că pentru tine, totul n-a fost decât o aventură... ca și celelalte pe care le-ai mai avut.

- La început, am crezut că nu e vorba decât de o simplă atracție fizică. Te doream așa cum nu mai dorisem nici o altă femeie. Nu mai aveam ochi decât pentru tine. Dar în seara în care mi-am dat seama că ești virgină, am avut un șoc extraordinar. Își îngropă fața în părul ei bogat. Nu mi-a mai trebuit mult timp ca să înțeleg că ceea ce simțeam față de tine era mai mult decât dorință, era un sentiment profund și sincer.

- Dar... nu mi-ai spus asta niciodată.

- Aveam tot timpul impresia că fugi de mine. Erai cuprinsă de panică ori de câte ori mă apropiam de tine. Mi-am dat seama că ai nevoie de timp ca să te obișnuiești cu mine. Și am vrut să te menajez, să nu-ți forțez sentimentele. Trebuie să recunosc că la New York deja nu mă mai puteam stăpâni, dar în ziua aceea, la cabană, mi-am pierdut de tot controlul. Dacă Larry și June nu soseau chiar în momentul acela, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel. Când mi-ai spus că te sату-

raseși să tot fii pipăită, mi-a venit să te strâng de gât.

– Oh, Bret! Eu n-am vrut să... credeam...

– Știu ce credeai. Regret numai că în momentul acela nu știam că vorbești cu Charlene și ce anume îți spusese ea. Eram convins că nu te preocupă decât cariera. Că în viața ta nu mai era loc și pentru altceva, sau pentru... altcineva. Iar în ziua în care ai venit la mine la birou erai atât de rece, de indiferentă față de mine și preocupată să enumeri ofertele pe care le primiseși... Atunci am avut un chef nebuș să te arunc pe fereastră.

– Jucam teatru, șopti ea mângâindu-i obrazul cu obrazul ei. Puțin îmi păsa de toate propunerile alea. Hotărâsem deja să nu accept nici una. Numai tu, tu singur, contași pentru mine.

– De-abia când June mi-a povestit scena pe care v-a făcut-o Charlene la cabană, mi-am adus aminte de reacția ta și am început să înțeleg. Așa că m-am dus la petrecerea lui Bud. Ca să te văd! Zâmbi. Voiam să am o explicație cu tine, numai că tu nu erai în cea mai bună dispoziție ca să ascuți o declarație de dragoste. Mă întreb unde am găsit puterea să rezist și să mă culc pe canapea în noaptea aceea. Erai atât de frumoasă, atât de feminină... Eram înnebunit de dorință.

Înclină capul s-o mai sărute o dată, dar începu să-și piardă controlul. Măinile lui se plimbau lacome pe rotunjimile trupului care i se oferea, în timp ce ea se agăța de gâtul lui cu pasiune, străbătută de o dorință puternică și care o făcea să plutească pe un ocean de fericire.

– Aurelia! N-o să mai putem rezista multă vreme. El se îndepărtă de ea și se întinse pe spate, dar

ea se răsuci și se culcă peste el. Își lipi gura de a lui, numai că el o respinse hotărât.

- Nu știi dacă tatăl tău s-ar bucura foarte mult aflând că m-am culcat cu fata lui în grabă, la întâmplare, pe o căpiță de fân, în propriul lui hambar. O strânse cu duioșie în brațe. Din păcate, nu vom putea locui aici, Aurelia. E imposibil, cel puțin pentru moment. Nu pot părăsi New Yorkul, nu-mi permit afacerile.

- Oh, Bret...

O strânse și mai tare în brațe.

- Dar am putea să ne ducem undeva la nord de New York, sau în Connecticut. Sunt multe locuri unde ne-am putea instala. Și dacă asta vrei, o să poți avea o casă la țară. Cu grădini, cu cai, cu găini și... o jumătate de duzină de copii. Și vom face tot posibilul ca să venim aici cât mai des cu putință. Din când în când, vom petrece câte un weekend și la cabană, numai noi doi, ca doi îndrăgostiți...

Tăcu, văzând ochii Aureliei inotând în lacrimi.

- Aurelia, dragostea mea. Nu plânge. Nu suport să te văd tristă. Știi că tu nu te simți cu adevărat fericită decât aici, dar...

- Oh, Bret! Te iubesc! Nu sunt deloc nefericită. Dimpotrivă, mă simt minunat. Nu înțelegi că puțin îmi pasă unde o să locuiesc, atâta vreme cât o să fiu împreună cu tine?

- Ești sigură, dragostea mea?

În semn de răspuns, ea ridică încet capul și-i oferi lui Bret buzele.

THE BEST

Sosită la New York ca să devină manechin, Aurelia a făcut carieră. Frumusețea și zâmbetul strălucitor i-au deschis toate porțile succesului. Astăzi îl așteaptă cu nerăbdare pe cel care-l va înlocui pe Larry, fotograful ei obișnuit. În sfârșit, iată-l! Seducător, cu părul blond și ochii cenușii... Numai că Aurelia nu are timp de pierdut. De ce?

— Asta e dragostea! Nu cunosc efectul pe care îl produce asupra sufletului tău, dar fizic, e teribil cum te înfrumusețează.

ISBN 973-9498-05-1

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500

